

Irēna Saprovskā
Domu ceļos I. . .

Ar lielu izbrīnu un no sirds pateicos Esības telpai
par dāvāto mīlestības liecību manai tautai.

Irēna Saprovskā

Priekšvārds

Viss notiek ar Dieva ziņu, arī tas, ko jums pavēstīšu. Sākumā bija sapnis, kur bija trīsvienība - Dievs, Laima, Māra. Pēc laika saņēmu mazākus tekstus, lielākus tekstus un lugas, bet visi šie materiāli bija par tautu un domāti tautai. Man nekas cits neatlika, kā tos apkopot grāmatā, lai dotu tos jums.

Esmu tikai starpniece un nododu jūsu vērtējumam gandrīz visus materiālus. Ceru drīzumā sagatavot izdošanai otru grāmatu un jāpebilst, ka šie materiāli nepretendē uz žanru, īpaši tas jāsaņem par lugām, bet patiesībā ir informatīvs materiāls.

Vērīgs lasītājs saprātīs visu, mazāk vērīgs daļu, bet nevērīgs teiks - tas nevar būt tāpēc, ka nevar būt. Rakstu jums šo, lai jūs saprastu, ka Dievs ir līdzās - savs Dievs jūs uzrunā tūkstošiem gadu. Dievs citur nemitinās, bet tepat virs Latvies tam šūpulis kārts. Senči runāja ar Dievu, jūs, ar ko runājat jūs? Jūs esat sena un vieda tauta. Ne grāmatu gudrības nosaka cilvēka viedumu, bet gars, kas, liels būdams, runā ar Dievu.

- Dievs dod prātu prātīgi dzīvot,
- Dievs dod gaismu sirdij,
- Dievs pašķir tumsu, lai ceļā gaisma.

Viss no jums atkarīgs - ja iesiet kur Dieva doma, būs jums klētis zelta birumiņš, būs jums arī gaismas nakts melnumā gana.

Irēna Saprovskā.

Desmit padomiņi tautai

- Jāsaglabā tautas dvēsele.
- Jāsaglabā tautas gara bagātības.
- Jāglabā bērns.
- Jāglabā puķe.
- Jāglabā gods.
- Jāglabā jūsma un sirds skaidrība.
- Jāglabā mīlestība.
- Māte jātaupa un jālutina.
- Tēvs godā jātur.
- Skolu nevar par muļķību nolikt - par zelta nagiem,
▪ dimanta knābi.

Viss cits jums būs,
ja šos te baušļus ik dienu pildīsiet,
būs jums klētis zelta birumiņš,
būs jums mājās saules spīdumiņš -
tik vien tā darba, tik padomiņa.

27.01.98.

Pa gaismas stariņu ar Dieva palīgu
saņēmu tautai buramvārdiņus.

Buramvārdini tautai

Uz akmeņa malku cirtu,
Strautā kūru uguntiņu:
Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas man laba nevēlēja.

Kas man laba nevēlēja,
Moka manu augumiņu,
Salauž manu dvēselīti,
Sacērt manu mīļu tautu.

Kas mirst vecs, kas mirst jauns,
Kas mirst sauli neredzējis.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas par mani pasmējās,
Kas nelika savu sirdi
Tautas gara krātuvē.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas no Dieva apzeltīti,
Bet kā mazas dvēselītes
Krūmos sēž slēpušās.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas no tautas pūra lādes
Visu mantu izlaupīja.

Uz akmeņa malku cirtu,
Strautā kūru uguntiņu:
Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas man laba nevēlēja.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas aiz cita kunga skrēja.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas no mātes nāves smēja.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas pa tukšu buldurēja.

Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas guļ nāves miedziņā.

Uz akmeņa malku cirtu,
Strautā kūru uguntiņu:
Lai sildās(i) tie ļautiņi,
Kas par tautu pasmējās.

27.01.1998.

Cilvēcības formula

CILVĒKS ∞ **CILVĒKS**

Cilvēks ar cilvēku satiekas Esības telpā...

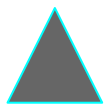
CILVĒKS   >   **CILVĒKS**

CILVĒKS   <   **CILVĒKS**

Starp cilvēkiem veidojas savstarpējas attiecības...

CILVĒKS   =   **CILVĒKS**

Tikai kad būsiet uz šī pakāpiena - būsiet Dieva acu gaismā!

Dzeja

Man rasa iekrita skropstās

/Dzeja tāda paša nosaukuma lugai./

Ar tevi es biju pļavā,
ar tevi puķes plūcu,
bet sirds kā rīta rasa
sasalusi.

Ar tevi es biju mežā,
ar tevi skujuas plūcu,
bet pirksti kā notirpuši -
noguruši.

Ar tevi biju es mājās,
ar tevi es biju mājās,
bet mājas man bija tukšas,
kā izmirušas.

Ar tevi es biju upē,
ar tevi es biju laukos,
bet viss kā nomiris bija,
viss miris...

Kur esi, Dzimtene mana,
kur esi, mīlestība,
kāds naidnieks tev pāri gāja
un nobradāja?

Mana mīlotā tauta mazā,
dziesmas nedzird vairs svētkos dziedam,
saki, kas tevi nicināja,
iznīcināja...

Pacel raudošās acis savas,
saules vizmā paskaties spožā,
nenoliec galvu tik zemu, mīļā,
kā nebrīvē!

Tu esi laba un stipra ļoti,
atliek tev tikai gribēt - rīt
visus, kas tevi smēja vakar,
uzvarēt.

Ak, manas tautu meitas skaistās,
ak, mani tautu dēli stiprie,
ko gan es šodien vēlu domās -
saticību.

Tur mūsu tautas stiprums slēpjas,
tur mūsu tautas cēlums liels,
tas, kas to nespēj tālāk panest,
lai saturas!

Dievs visu redz un vērtē šodien,
ar to, kas tautu mīl, Viņš kopā,
nevar būt labs, vien mīlot sevi
kā sendienās.

1998.gada janvāris

Ampelmaņiem Saeimā

Saku jums - paši esat, paši būsiet,
paši kļūsiet ampelmaņi Dieva priekšā!
Ja jūs rīt jau projām iesiet,
varbūt Dievs jums piedos visu, rīt ja iesiet!
Tikai nekavēties labāk - saku ejat, kamēr laiks vēl
savākt savus trulos kaulus, savas tuklās, trulās miesas,
savu mazo, sīko sirdi, kas nav Aladina lampa,
kas nav Danko sirds uz plaukstas.
Jūs kā mirlas, jūs kā maitas ēdat mirušu un dzīvo.
Mirt jums būs bez Dieva, mirt jums būs kā nolādētiem!

Kas uz savas tautas kauliem pilis ceļ, lai mūžam nedzimst
tautas mutē labiem vārdiem!
Nāvi piespriežam mēs rīt jums - DOMĀS...

16.01.1998.

Mīli savu tautu

Mīli savu tautu un arī sevi,
tad Dievs atvērs vārtus uz veļu pasauli tev.
Tam, kas mīl tikai sevi, aklam ir jāklīst pa zemi
tā kā radības kronim bez kroņa,
bez sirds un bez rītdienas.
Mīli tautu savu un sevi, tad Dievs mīlēs tevi
tādu, kāds esi - balts vai melns.
Tikai zini, ka jābūt ir zemei, kur tu vari ābeli stādīt,
baltu kā māmuļa tava, baltu kā māla tava -
tikai mīli tautu un nedzīvo sev!
Saki citiem - mēs esam, mēs būsīm, mums jābūt arvien,
jo bez latvja uz zemes būs tumšāks,
jo bez latvja uz zemes būs skumjāk,
nebūs ābeles baltās un mīlas,
nebūs gaismas no ābeles zieda.
Cieta sirds ir Eiropai lielai,
grib mūs samīt kā skudru zem zoles.
Nolauzt galotni kokam vai smilgai
viņiem nieks, viņiem nieks...

17.01.1998.

Savas mājas velns

Mājās velns un ko lai dara,
neiet prom!

Dzenam, dzenam - šis tik smejas,
jautrs velns.
Visi brīnās plecus rausta,
kā tad tā?
Dzen šo prom, bet ir tik riebīgs,
neklausa!
Slotu ņemam, slotu nelīdz,
salūza.
Velna māte, ko lai dara?
Jāsaka,
ka no velna vajā netiks
tik un tā,
jo par velnu savu draugu
nesaukā.
Bet, ja velns no savas mājas,
tad nekā...
Paliks velniņš mājās mūsu
Ai – jai – jā!
Draudziņš miļš, jo ir no saviem
radiem, jā!

19.01.1998.

Nameja piemiņai

Tu virsaitis cēlais, tu gaismas stars, kas spīd no pagātnes telpas,
tu esi tā balss, kas tautu cels taisnajai kaujai.
Tu dzīvo vēl sirdīs, tu esi tas, kas asinis savas lēja,
bet viens jau nevar, viens nav nekas, ar Laimu tu saderēji,
ka pacelsi tautu, bet tauta - nē, katrs gāja pa savu taku,
un tumsa nomāca arī to, ko Namejs pārstāvēja.
Ak, ļaudis, jūs Nameju pieminat, bet vienotības nav jūsos,
jūs grauzāt viens otru kā sendienās - kā tautai jums iznīcība...
Ir ceļš, ko Namejs reiz gāja, vai saskatīt spēsit to?
No viņa līdz jums ir lāma, kas dzīvību nerada.
Ak, atverat acis savas, un miglas plīvurs lai krīt,
jo Nameju tāpēc kāva, ka tīrs viņš un nevainīgs.
Viņš pēdējais mira par tautu, ko šodien par latviešiem sauc,
jums, sākot šo ceļu ir jāzin, ka nekas nav savādāk.
Jūs naidos, jūs uzpirks, jūs nokaus, jums neļaus šo ceļu iet,
jo gaisma no pagātnes telpas jums šodien acīs spīd.
Nav miris Namejs vēl mūsos, tik atveriet sirdis tam,
jo tauta ir cietusi tāpēc, ka šķeļas un naidā stāv.
Guļ Namejs zemē šodien, par MĀRAS ZEMI ko sauc,
un gaida viņš atdzimšanu, ko jāveic būs tev un man.
Jums dvēselēs jāielaiž gaisma, no tumsas ir jāiet nost -
neviens jums nesniegs roku, ja būsiet kā vilku bars.
Ir jāatdzimst tautai, tas darbs ir, ko jādara katram būs,
būs jāatver dvēseles vārti, lai Dievs tur gūnkuru kur!

25.01.1998.

Mārai

/ Veltīts Mārai Ķimelei./

Es tevi svētīšu, Māra, ja darīsi darbu šo,
kā svētīt var tikai Dieviņš izredzēto.
Tu esi augstā kalnā un redzi, cik tālu skats,
tev jājūt ar sirdi savu, kas ļauns, kas labs,

kas tautai ir svētīts, kas tautai no Dieva lemts
un neliec, lai liecas tev zemu, bet roku sniedz.
Tev sūta šos vārdus visi, kas Latviju mīl un alkst,
tās pacelšanās brīdi sauc.
Nāc pulkā, mēs aicinām tevi,
mēs lūdzam, mēs atsaucam,
lai tu no augstumiem saviem nolaidies.
Kur svētība būs tavam darbam, ja tautai tu nekalpo?
Neviens, kas dara tik sevim, nedzīvo,
tas nedzīvo tautas sirdī, tas ir kā nokaltis zars.
Ir tikai viena tauta, kur Dievs tev šūpuli kar,
tā ir uz Latvijas zemes, uz zemes, kur klaiņo vējš
kā suns bez saites un mājām pavārtē.
Ak, mīļā Māra, es lūdzu, mēs lūdzam un dzirdi mūs,
tu vari pati saprast, kas būs, ja sirds tava cieta paliks,
ja neteiksi - eju es, lai tautai atvērtu vārtus uz nākotni.
Šos vārdus akmenī cirtis, ko atbildēs tava balss,
jēl pacel acis pret tautu, kas sauks.
Sauks palīgā tevi darbos, ko paši tie nespēj veikt,
tu dzirdēsi savu vārdu dvēselē.
Tu nevari viņiem atteikt, tos vārdus sadzirdēs Dievs
un gadu simtos kā lāstu paaudzēs, vējš nesīs šos vārdus pār zemi,
kur tavējs šūpulis kārts - tu nevari pati nojaust neko...
Neko tu nenojaut, Māra, bez Dieva svētības rīt,
ka tavā ceļā būs lāma, meitenīt.
Es mīlu tevi ļoti, es lūdzu ver acis tu,
kam viss ko dari ir domāts, ja ne nākotnei!? 13.02.1998.

Esplanāde - Raiņa gara mitekļis

/Atrakcijas Esplanādē./

Tu esi miris, Raini, bet gars tavš dzīvs,
tu esi liels, bet cilvēks sīks, viņš tavu telpu,
kur tautas gars ar savām kājām nav minis sen,
bet gara telpai vairs nav noteikšanas...
Nav laika, jo jāsteidz naudu no visa spiest
un gars kā nieks tiek projām sviests.
Viņš tautas gaisma, ko kājām min, tur gaisma bija,
bet nav, nav vairāk vietas, kur domai iet,
tur spiedz, tur kliež, tur splauj ...
Gars mirst, un visi, kas smeļ, kā trakā nāves virpulī dej.
Tu vieplis Rīgā, nav tādu daudz,
mēs sirdī mirstam, kas mūs lai saudz` ...
Mums tagad grūti pat acis celt, kur spēku smelt?
Ak, piedod, Raini, tu dižgars mūsu, mēs esam vāji, nav spēka mums,
jo viss, kas mīdās pa tautas garu, ir tautai jātriec uz paraušanu,
bet tauta klusē, nav spēka tai...
Ir jārod spēks pret stulbo, trulo,
ir jāceļ TAS pār Daugav` s krastu.
Nav tautas dvēslē ļauts kājām brist - lai irst! 1998.gada marts

Mātei Rīgai - Latvijai

Tu, mana Rīga, mana latvju sirds,
tu esi visu pieredzējusi no laiku laikiem,
bet šo neviens no mums pat sapņos nevēlēja...

Tu esi sieviete ar plēstām brūcēm -
riet saule vakarā un asins lāse mirdz
pie tavas mīlās, samocītās sirds.

Viss beigsies drīz, tu atdzimsi un rieti
vairs nebūs asiņaini, bet kā sudrabs būs,
jo tavai zemei pāri klāsies gaisma
un asins krāsa pagājībā grims.

Es mīlu tevi, mana auklētāja,
neviens tā nespēj neko izauklēt,
bet tu, kā māte mani audzināji -
neko, neko man nespēj aizmirst sirds. . .

Es atceros gan tavu NIEKA mīlu,
gan tavu lielumu, gan Lielo Kristapu,
es nesu sirdī tavu Čaka ielu -
nav nāvei teikšanas par mīlu, ko jūt sirds.

Neko, neko es nespēju sev darīt,
un smaržas brīnīšķas pār tavu telpu ir,
es viņās lidoju kā putns baltiem spārniem
un visu pieminu: gan to, kas liels, gan sīks.

Tu būsi sidrabota drīz, un tev to vēlu,
jo mīla nav par naudu pērkama.

Neko, neko nevienam pat neteikšu,
tik klausīšos, kā pukst mums ritmā sirds...

02.09.1998.

Tava diena, Elga

/Veltījums horeogrāfei Elgai Drullei./

Tava diena, Elga, ir šodiena, rītdiena un katra diena,
tavas domas kā putni lido uz netiešu ceļu, kur saule un zvaigznes.

Gaisma no domu labirinta - tu izej un ieej Esības telpā -
tev rāmju nav, gara lidojums augsts kā kondoram un tas tevī vērtīgs.

Tu esi no zvaigznēm - no vienas zvaigznes, kas Esībā mirdz ,
bet uzmini pati, no kuras tu esi, no kuras tu nāci, tu, mana sirds.

Es pateikšu priekšā šīs zvaigznes sākotni, bet tu gaidot domā, kā turpināt vārdu.

Šī zvaigzne sakas ar burtu „V” un mini, jo atminējums nav īpaši grūts -
no zvaigznes šīs nāk mākslas ļaudis, tiem dvēselēs gaisma,
tie tumsai nav rada un domas tiem līdzās kā guns kuri kvēl.

Ar dzirksteli vienu var aizdegt pus telpas, bet dzirkstele viena nav pūrlādē tev,
tev dzirksteļu daudz, tās gaišas un tīras.

Mēs sūtam šīs vārsmas, lai prieks tevī mīt, mēs sveicam, mēs gaviles uzsaucam tevīm
un lūdzam, lai prieks mājo kopā ar tevi, jo gaisma ir gaismai tik rada, ne tumsai.

Nu uzmini zvaigzni, kas mājvieta garam, kas dzirksteli dvēselē iededza tev...

09.10.1998.

Rīgai, ziemeļnieku ziedam

Rīga, Rīga, Rīga mana, visiem Rīga bēdas, prieks,
tikai man kā vēja zvani Rīgas torņu skaņas skan.
Es pie krūtīm puķi spraužu, es pie krūtīm lieku to,
lai caur gadu simtiem tāliem manā sirdī gaisma līst.
Puķe mirdz kā asins lāse, lāse, ko nav dzēsis laiks,
puķe, tā kā simbols Čakam, puķe sārtā pogas vietā.
Guli, mana sirmā Rīga, es pie tevis iešu rīt,
ņemšu tevi zelta saitē un sev līdzī vedīšu.
Došu tev es skaistas rotas, pērles, smilšu akmentiņus,
lielas mīlas liecības piebārstīšu pilnas sauļas...
Es bez tevis kā pazudis bērns bez mātes mīla glāsta.
Tavā samocītā sirdī vienmēr būs priekš manis ziedi.
Es no tavām rokām dzeršu arī neatlietu veldzi,
es no tavām lūpām ņemšu arī vārdus, kas man sveši,
es no laiku laikiem teikšu,
ka bez tevis latvju māja būtu tikai tukša čaula.
Es ar tevīm, dvēse mana, arī citi ir ar tevi.
Dzīvo dzīvi, dzīvo skaista, lai ir tautai lepnums arī
par to notikumu soli, kas tev nesīs sidrabgaismu.
Liesies tā pār taviem torņiem tā kā balta, mīksta sakša.
Latvju māte - sirmā Rīga, mēs pie tavām krūtīm nesam
sārtus mīlestības ziedus.
Mūžam tevīm mirdzēt spožai tā kā zvaigznei padebešos,
tā kā nolijušam lietum - tīrai, skaidrai latvju mātei,
latvju dvēseles mājoklītīm.

04.11.1998.

Rīga mana

/Dzeja no lugas, kas veltīta Rīgas astoņsimtgadei - šē domāta vācu Rīga./

Rīga mana, tu esi kā laulātā draudzene, kuru pērk un pārdod
bez pašas piekrišanas, bez prasišanas tautai.
Tu esi Latvijas sirds, bet sirds bez latviešu tautas ir tukšums liels -
nespēj tā raudāt par pabērnu savu, nespēj to nosaukt par bērnu savu...
Kā brīnums ir Rīga savai tautai, kā brīnums ir Rīga saviem bērniem -
brīnums nav mājvieta, brīnums nav plecs, kur atspaidu gūt,
brīnums ir auksts un nemājīgs guns...

04.11.98.

Mīlestība no pirmā acu skata

Es mīlu, jo tu esi zieds, kas nesaka, kur ir tā noslēpums,
vai smaržā, vai ziedkausa krāšņumā,
vai brīnumainajā mirdzumā.
Tu esi gan uguns, gan ūdens, tu esi gan avots, gan strauts,
tu esi gan esība reāla, gan mirāža pusdienas tveicē.
Tev nav nosaukuma, tev nav rāmju - tu brīnums, kas brīnumam rada.
Es galīgi esmu noreibis no mirāžas mainības, es, apliets ar spožumu tavu,
stāvu un brīnos un atkal saprotu, ka tu mana neesi,
bet piederi tautai un nākotnei.

Man rokās tik tavējā ēna un atspulgs no tevis...
Es mūžīgais meklētājs būšu, jo mazāk kā tevi man nevajag,
bet vairāk nav Esības telpā.
Guli, sapņu meitene mana, guli, es līdzās būšu,
un TUR – TUR mēs tiksimies abi, jo esam no viena māla,
no viena kaula - labs labam rada...

07.11.1998.

Gu-ni- tai

/Veltīts Gunitai Poldmanei./

Gaisma, doma , gars,
tam uz šodienu mazs svars.
Visiem tumsa, smagums, slogs -
aizvēries ir debess logs.
Princese Gunita pilī caur logu
saskaita zvaigznes un domā domu.
Gars lido telpā, kur robežu nav -
tu un gaisma ir vienādā nozīmē.
Gunita, sēžot uz palodzes maliņas,
nekusties, aiziesi visuma telpā,
atstājot svītru kā meteors krītot,
paliks tik noskaņa, iedoma - BIJA
un tā kā zvaigžņotā sidrabā lija.
Bija vai nebija, vai ilūzija?
Bija un nebija un ilūzija...
Tā vajag dzīvot, ka saule spīd cauri -
tā ir visuma fantāzija.
Gunitas vārdā ir Gunitas šifrs -
Visuma guns un simfonija...

16.06.1999.

Mistērijas

Mistērija 1

Mežā ir ēna un gaiss ir svaigs, mežā ir saules apspīdēts laiks,
mežā ir ēna un pajumte - rīt ar būdu uz mežu!
Būdā ir suns un pati arī, būdā ir kauls un prieks bez gala,
būdā nav arī tas, ko sauc par apsēstību.
Miers un klusums ir mežā, Dievs var runāties nākt,
lapas šalc bez gala, koku ir bezgala daudz,
zvēri klīst baros un vieni, zvēri ir Dieva auss -
klusā ir meža elpa, arī klusuma daudz,
arī skuju un mētru, arī vakara riets -
mežā ir arī tavējs, tavs un manējais siets.
Tas, kas nemīl dabu, arī uz mežu nāk,
nāk kā lauzējs un plēsējs, nāk nogalināt.
Esmu par to, lai visi mežā nāk darbus veikt -
ar savu būdu uz pleciem klusi pa sūnām brien.
Arī tu nāc ar mani, nenoliec zarus šos,
esmu kā iemīlējies, esmu kā noreibis ...
Rīga ir arī blakus, Rīga nāk sirdī līdz,

esmu bez prāta tapis, esmu tapis bez prāta –
daba kā saule sauc, tur mana dvēsele dzīvo,
tur mana mīla plaukst.
Aicinu arī tevi, būdā nemaz nav auksts,
arī tu vari būt laimīgs, arī tu vari laimīgs būt.
Paņem padusē būdu, mežā mūs gaida tas,
tas, ko sauc vēl par Dievu...
Mežā tas viss ir tīrāk, mežā Dievs tuvu ir,
tas, kurš atnāks ar būdu, izglābsies - paliks dzīvs...
Arī tu esi laimīgs, arī viņš laimīgs būs - būda uz pleciem un ejam,
kopā ir nebeidzams prieks.
Arī tu esi mežā, jūru nes sirdī līdz - nevar latviets bez jūras,
jūrā mirdz saules rīts.
Tu ej ar mani, es tevi, paņemsim draugus līdz-
paliks uz Latvijas zemes arī tie, kam spīts.
Spīts pret visu kas posta, izvaro zemi šo,
nāc ar būdu uz mežu...
Bet ciniskais Rīgā nāks ar savu asakas aci,
kas it visu grib postīt, kas it visu grib graut.
Never durvis tam vaļā, netaisi vārtus arī,
lai viņš paliek aiz vārtiem kā sendienās!
Rīt tu aizej uz mežu, aizej un akmeni liec,
tā kā Namejs līdz galam - stāvi un galvu liec.
Ja tu otrreiz TO arī laidīsi iekšā nākt -
tauta mīrs smagā nāvē, neatdzīvināt!
Arī tu nāc uz mežu, būdu sev atnes līdz,
būdu jau neņems citi, kam tāda būda der,
kurā tik kauls un prieciņš, kurā tik sunīts kauc.
Varu tev, mīlā, pateikt, varu tev, mīlā, teikt,
kam nav te sava būda, lai mežā iet,
iet, kamēr robežstabi acīs kā gunis mirdz –
mēs būsim mežā abi, mežā ir mūsu sirds... 05.01.1998.

Mistērija 2

Es smejos, jo raudāt nav spēka, es smejos, jo visi raud,
es smejos, jo es bez grēka - es tīrs kā māmiņas dēls,
es tīra kā māmiņas meita, kas laikā no balles nāk.
Es smejos par tiem, kas grēko, bet es - man grēkot nav lemts,
Dievs acīgi visur man seko un neļauj man grēkā krist -
es tīrs, un tāpēc es smejos no sirds.
Kad nakts jau klājas pār zemi un cilvēce grēkot iet,
es skatos zvaigznēs un zinu - nav vērts!
Virš galvas miljoniem acu, kas manējo grēku redz,
un velti domāt, ka tumsa to sedz...
Nāc, draugs, un sēdi ar mani, lai dvēselē gaisma mirdz -
nekas uz zemes nav skaistāks kā tīra cilvēka sirds!
Kas naktī zog, naktī laupa, kas naidojas naktī un rok
pa tumšiem celiņiem bedres - nekur nenonāk.
Tiem lemts mirt muļķīgā nāvē, kā suns nomirst ceļmalā.
Nāc, draugs, un sēdi ar mani, lai būtu tā,
ka viss, ko domāsim abi, uz debesīm ceļu rod
un tad, kas būs ar mani - es starošu.
Kā zvaigzne starošu augšā un gaismas visiem būs daudz -
tev apžilbs acis no saules, no dvēseles.

Un tūkstošiem dvēseļu tādu spēj gaismu cilvēkiem nest,
nu tici man un neej grēkā kost!
Es mīlu tevi - tu mani, es nevēlu ļaunu tev -
nāc naktī kopā ar mani sērst... 07.01.1998.

Mistērija 3

Tu mana mīlā, tu esi tā, kuru es mīu bez prāta,
mīlēt jau nevar, ja domā līdz kā grāmatā.
Viss, ko tu dari ir gaismai līdz gājis un ies arī,
es nemaz nezinu, sirds man trīc, ieraugot tevi.
Vakara gaismā ko saule met, rietot pār pasaules telpu,
bija tavs mirdzums un tikai tavs, citas tā nemirdzāja.
It kā briljanti debesīs saules vizmā bija -
mistērija, tā esi tu, kuru es iemīlēju.
Rītā, kad modies, Saules stars mirguļo skropstās tavās,
nakti, kad zvaigznes blāvi spīd, zinu, ka mīlu tevi.
Tevi, tik tevi, jo tā ir sirds, kuru nes savā plaukstā,
zinu, es mīlu, jo tā reiz mirdz kā kristāls kalnos.
Tīrība tāda nav bijusi sen, tūkstoš gadu vai vairāk,
tā kā avota ūdens dzidrs, kurā dvēsele laistās,
ir tavas acis un tu tās slēp - neslēp, tās ļoti skaistas.
Zini, ka mīlu ne tikai es, bet katrs, kam dārgs ir skaistums.
Dievs raugās lejup, un arī tas nespēj būt rimts un mierīgs,
Dievs tevi mīl tāpat kā es - mūžam un priecīgs.
Mūžam lai zvaigznes debesīs, mūžam lai tevi piemin,
būsim ar tevim Dievs un es kā vienmēr, kad ej pa taku,
pašāeirsim zarus no takas šīs, padzīsim ļaunos garus.
Tici, mēs vienmēr ar tevim līdzēsīm vinnēt karos,
kurus tu veiksi, lai tauta saulītē celta ir.
Mīlam, mīlam bez gala tevi, tu mūsu sirds... 08.01.1998.

Mistērija 4

Rītdiena nāk kā vilciens pa sliedēm - soļi un sliedes dun,
nevaru klausīties, aizspiežu ausis - bum!
Negribu klausīties, negribu dzirdēt, negribu pretim iet,
jāiet un ātrāk kā senāk jātaisa durvis ciet!
Nāk ar mākonī tumšu, nāk ar vaimanu viepli,
nāk ar mirkušām kājām asarās.
Latvija, mana mīlā, kas notiek pasaules telpā,
kāpēc tev, kas tik tīra, jāmirkst būs asinīs?!Mūžīgi kādi karo, mūžam tev jākaro līdz,
varbūt nāks tādi laiki - Saule pie debesīm spīd...
Spīdēs tā lieliem un maziem, mātēm un sirmgalvjiem -
tautai, kas krustceļu kāpnēs debesīs kāpj .
Dievu lūgsim visi, lūgšana, lai mums līdz,
savējo Dievu celsim debesīs.
Tikai tad tauta varēs Saulē dzīvot un plaukt,
kad ar savējo Dievu ies parunāt!
Ne jau Jordānas krastos mūsējais Dieviņš mīt,
Viņš tepat, virs Latvies, savu dvēseli vij.
Visi, kas aiziet projām, Tai saulē gultu klāj,

ir ar savēo Dievu - kā sendienās.
Tauta, es lūdzu jūs, zināt - neiet no mājām prom,
Dievs citur nemitinās - tur, kur jūsējā sirds,
tur, kur jūsējie senči mierā guļ kapsētā,
nevis svešajās zemēs jābraukā.
Svētvietu pašiem ir gana, kopiet un saudzējiet tās-
mīlestību bez gala sūtīs jums katrs, kas svēts.
Mūsu tauta ir sena, sena kā zeme šī,
nevajag meklēt svētos citur un rīt.
Šodien pacel acis, izmazgā rasā tās -
Dievs ir tavējā mājā kā pasakā.
Visi tie, kas skraida, aplaupa tautu un nīst -
savējo senču gari neaizmirsīs.
Dievs to neaizmirst mūžos, kas savu tautu ceļ,
un tam milzīgu Sauli dvēselē veļ.
Atveriet dvēseles vārtus, ielaidiet Sauli tur -
mīlestība būs jūsos kā ugunskurs.
Nākotnes vīzijas skaistās nebūs vairs mirāža jums -
vairāk dvēselē gaismas Dievs lai kur!

09.01.1998.

Mistērija 5

Labi, ja ir galva, labi, ja sava, ko darīt tam, kam nav?
Tam vajag domāt arī, bet domas paturēt sevī,
jo domas tā kā klīsteris līp.
Man ir sava doma liela, ko es visiem izklāstu,
bet doma nav tukša iela par izpriecu.
Es domu nedošu citiem, par miljonu arī nē,
es domu nesīšu sirdī kā sākotnē.
Vien tam par visu es teikšu, kas mīl šo zemi kā es,
bet nevis kā naudas maku, kur pasmelties.
Ir neparasts laiks tagad - viss redzams būs,
jo tie, kam nav savu domu, žūs,
žūs kā pērnās lapas, kas der tik kā mēslojums,
kā trūdi, kas zemē jārok, lai mēslojums.
Ir jāatdzimst tādai domai, kam spārni un lidojums,
kas, jūtot zemes pulsus, uguni kur.
Es nevaru būt starp jums, es tikai kā vērotājs,
man prieks par tiem, kas domā vairumā -
tas nozīmē - vairāk par citiem, tas nozīmē -
par tautu un par visu, kas tautai derīgs, lai izdzīvo.
Tam, kas tautai dzīvo, Dievs ceļā guni kur,
lai viss, ko dara, iznāk brīnišķi.
Es svētību dodu visiem, kas saprot, cik mirklis liels,
kas savu sirdi un spēku nežēlo.
Līst Saules lietus pār zemi, un Saule līs pāri jums,
kas mīlestību un spēku netaupīs.
Tad es pie debesu vārtiem jums zvaigznes iedegšu,
lai, nākot pa stāvajām kāpnēm, nepakluptu.
Jums mirdzēs miljoniem zvaigžņu, jūs miljoni gavilēs sveiks,
es būšu starp tiem, kas apsveic un sveic.
Ir tikai viena cena, par kuru var visu dot -
cena ir mīlestība, nežēlo!

13.02.1998.

Mistērija 6

Tagad es būšu līdzās, līdzās, kur cīņa rit,
līdzās līdz uzvarai jūsu, sirds.
Sirds tu mana - es tava, tā roku rokā iet
un cauri mistērijām dzied.
Tauta nav mirusi šodien, tautā vēl dzīvs ir gars –
nevar jau visi reizē kā bars
skriet uz priekšējām rindām, karogu vicinot –
tauta ir miera mika, palēnām.
Tāda ir latvieša daba, domā, pirms dara ko,
latvietim tāda daba, nejoko!
Nopietni zemi ars viņš, nopietni graudus sēs,
nopietni graudus vētīs un klētī bērs.
Zemnieks, ko tur lai saka, nav radīts karogus nest,
bet zemes darbos savos ir nepārspēts.
Kas līdzās viņam stāv vēl, zeme kad uzsāk briest,
tā kā pie maizes abras svīst.
Kamēr darbs nav galā, galvu tas nepacels –
lielus darbus dara, nepagurst.
Arī pēc kariem smagiem tauta bij` spēka zars ,
neskuma, neraudāja kā bērns.
Tagad tā spēkus saņems, ticībā gars tai augš –
saņemsies un kā senāk - plauks!

27.03.1998.

Mistērija 7

Zeme mana, kas tevi ars, rudenī graudus sēs,
kas ar uzvarām, kuras būs , tevi sveiks?
Tauta, klusa kā samīta zāle - neceļas,
tauta, samīta kā rudzu vārpa - nerada,
tauta paliek kā kalpone citiem, kas nemīl to,
tauta varētu pacelt galvu, bet nepaceļ...
Ko lai dara, kas zinās padomu, kas zinās teikt?
Mana mīlotā, tevi saucu es, pamodies,
pacel galvu un iztaisno plecus kā pasakā,
tikai stāja, kur nav liekta mugura, izglāba -
tautu mūsējo cauri gadsimtiem nenoplāva cits,
jo pret izkapti galvas stāvēja tā kā klints.
Esmu raisīta, esmu pasaukta sasaukt jūs,
lai pret muļķību celtos vienoti visi rīt.
Mana tauta un mana zeme ko naidnieks liec,
pacel galvu un sargies tauta un nenodod
savu sapni, ka būsī brīva un laimīga!
Tas ir darbs kas ir jāveic visiem, kas liels, kas mazs,
jo tu zini, ka naidnieks iekšējs , tam nesaprast,
nevar saprast ne tavu bēdu, ne prieku viņš,
jo par tautu tam kluča bērnam pat nesāp sirds.
Tik par maku un tik par savu viņš bikses plēš,
bet pa zemi, pa tautas rindām sen klaiņo vējš.
Tam nav goda, nav arī sirds, to katrs zin,
tikai bailes un tikai maize pie zemes min.
Tas ir slikti, ka gars kā smilga vējā līgst,
tāpēc tauta un tāpēc zeme asarās slīgst.
Šeit jūs nācāt, lai likteni lemtu, kā tālāk iet -
verat durvis uz pagātņi ciet!

Lai reiz beidzas tas lēnais ārprāts, kas tautu lauž,
lai reiz tauta to skauž!
Esmu sieva, un esmu māte, bet nāku teikt -
tur nu, vīri, ir goda lieta uz galu steigt.
Nevar pielaut, ka tautu bruģē šiem ceļā rīt,
man un jums ir vēlreiz jāiet, kam spīts.
Māte Māra un Dieve Laima jums talkā nāks,
Dievs kā ērglis jums līdzēs zemi nosargāt.
Ejiet vīri un ejiet sievas, nav sarukt lemts,
tikai vienreiz var tauta dzīvot, nav divreiz spēts!
Es ar jums, kaut esmu sieva un citas ar,
bet par tautu jau sievas ceļas vienumēr.
Klints var nogrimt kā Staburadze, bet ūdens iet,
un tu skaties, ka klints jau atkal virs ūdens zied...
Tie ir svētki, tie svētki lieli - tās gaviles būs,
tauta brīva un tauta mana laimīga kļūs! 28.03.1998.

Mistērija 8

Lieldienas latviešiem - auglības svētki,
Lieldienās šūpoles kar -vari kā visi -
par Kristu arī, ne kā latvietis sens.
Ir mūsu tautai savi svētki, jāsvin ir tādi mums -
Kristus ir galīgi garām, brāli, mūsējie nepatur.
Mūsējie Kriši, Mārtiņi, Anši - mūsējie nevaids un nesūdza daudz ,
sita tos krustā par svešajiem brāļiem, cieta kā sendienās.
Marijas mātes ir latviete katra, katrai ir kritis dēls,
murgi ir Kristus ar lielajām sāpēm, tādas ir katram mums.
Simbolu savu ir diezgan tautai, svešos, lai svešie lūdz ,
atceries veļus, kas tavējā tautā guni tev dvēselē kur!
Tu esi latvis, ne cits kāds, kas nezin, kur ir tavs senāu gars,
tu esi latvis, tev tas ir jāzin, neklanās lai tavs prāts!
Sauli un zemi latvietis mīlēja, pielūdza dabu un to,
kas par viņu un tautu stāvēja gadsimtos - tie senču gari ir.
Mēs lūdzam vairāk domāt par mums, jo mūsu spēki sīkst,
jūsējās domas kā atvērti vārti, nevajag vārtus vērt!
Aizveriet sirdis, kas nav tautai derīgs, lai tas aiz sliekšņa ir,
mūsējo tautu kā citronu spaيدا, sulu pa lāsei dzer.
Nedosim sevi mēs izsūkt un izsmelt, vairosim spēkus sev -
mīlu un domas, kas gaišas un labas, visumā raidīsim.
Rainis un Čaks, Blaumanis arī, Auseklis līdzās ir,
Krišjānis Barons jums sveicienus sūta, sūta jums, mana sirds.
Esam jums līdzās un būsim līdz galam - latvis kad brīvs reiz būs.
Svētību dodam jums visiem, mīļie, gaismu un Sauli jums -
tikai ar gaismu mēs pasauli celsim, kari, lai pagātnē grimst! 10.04.1998.

Mistērija 9

Vienas dienas reportāža

No rīta ceļos aunu kājas, kas zin kur vakars pienāks man,
gan agri ceļos vēlu guļos, kas zin kā gulšos citugad...
Jo tautu maisis, tautu satrieks pa stūriem tā kā sendienās
un logus vērs un plaši atvērs, lai vējš kā ziemā nāvējošs.
Kur pašiem iet, kur tiesu meklēt - pie tādas varas atliek irt,
jo tikai sev tie bruģē ceļu, bet tauta var kaut rītdien mirt!
Ir viedie vēl ir tautai gudrie, bet ko var viens, ko divi, trīs
ja pārējie no bailēm trīc un tā ir esība ko gaidām,
par ko mēs gadiem sapņojām,
tad labāk būtu tā kā smilgām
pēc vētras sagult veldrē, draugs.
No rīta Imants Ziedons teica - vai tikai tautas gars būs dzīvs,
jo logi, logi, durvis vaļā, mūs caurvējš klaidā aiznesīs.

...
Es esmu drūms jau tā kā debess
no kuras milzīgs mākonis zilgst,
es dvēseli tā kā naidu turu,
man nogurusi naidā sirds.
Ir jāceļ tauta Dainu zemē, ir jāceļ viņiem galva un
ar veļiem līdz par zemi jāstāv.
Mēs esam dzīvi esam līdzās, mēs sveicam jūs, kas gaismu redz.

...
Ak, esat stipri, esat viedi, vēl ceļš nav galā būs ko iet,
un jūsu nasta ļoti smagā ir jānes kamēr valdīs prieks.

...
Mēs kopā stipri kopā varam, jo nav ko savu galvu liekt,
šie zēni pielieks mūs kā senāk
un vairs mums plecus neatliekt.
Tas šodien jādara ar steigu, nav rīt mums darbiņš jāpārliet.

...
Ir tautā varoņi ir Kaupo, ir gaismas mazāk, tumsas daudz,
bet mēs ar jums un tas jau sverams
ar citu svaru kausu draugs. 14.04.1998.

Mistērija 10

Ziedoņums galvai

Ziemas miegā guļ tauta...
Sen ir jāceļas, jo pagātnes elpa vēl ir smadzeņu šūnās dzīva,
bet visi guļ...
Ziema ir garām, bet visi guļ. . .
Ziema ir garām, bet visi ziemas miegā guļ...
Pagātne dzied no aizvēstures un cer,
ka tauta sadzirdēs šo dziesmu -
tauta ir sena un vieda, bet guļ...
Nekas nav, jo nav galvas –
jāj jātnieks bez galvas uz nekuriem...
Ziemas miegs ir aptumšojis smadzenes...
Galva ir nolikta sāņus uz dzīru galda...
Galvu nevajag, ja grib tikai par vēderu rūpēties,
nevajag, ja grib tikai par sevi...

Ja grib par tautu - bez galvas nevarēs...
Kurš pacels galvu...
Kurš neļaus tai gulēt uz dzīru galda,
kur svešie nes ziedojumus saviem Dieviem...
Galvai ir sava dziesma, bet dzied svešu...
Dzied, jo ir noskurbusi, dzied, jo ir zaudējusi vienu savu īpašību –
paļāvību uz saviem spēkiem, paļāvību uz sevi...
Nezinu, kas būs rīt...
Nezinu, cik katrs no mums ir vainīgs...
Nezinu, vai gaume rīt būs citāda uz visām lietām,
kas skar tautu...
Kam jānotiek, lai galva būtu uz jātnieka pleciem,
nezin pat vējš... 12.05.1998.

Mistērija 11

Ziedojums galvai

Pirmais turpinājums

Nezinu, gaisma, nezinu, tumsa, kur lai mieru rod,
cilvēki negrib par kopējo lietu nogalvot!
Ziedo tie sevi bagātam zaglim, tādām, kas globāli zog,
ziedo tie sevi dziesmotam ganam, kas tos kā aitas cirps.
Nezinu, ko un kā lai dara tauta, lai acis ver,
kamēr nav iestājies nāves klusums, kamēr vēl gunskurs kur.
Tautu mēs modinām, tautu mēs saucam - jā, kā bez galvas tā,
nezinu, kādus lai vārdus saka, kā lai to uzrunā...
Jātnieks bez galvas, kas raujas uz krauju, nevar to apturēt,
miegā tas drāžas kā Mēnesim rada,
ja mēs to sauksim, tas kritīs uz nāvi - sašķīdīs ...
Jāgaida rīts, kad Saule spīdēs, Mēness kad gulēt ies,
tad varēs saukt un varbūt sasaukt - sadzirdēs...
Jātnieks bez galvas ir mūsu tauta, dzīrēs ir galva šī,
skurbumā savu tautu nodeva, skurbums tai nepāriet...
Celies, cilvēk, un iedez gaismu, tumsa lai drīzāk klīst -
galvu uz pleciem un zirgu auļos pretim gaismai dzen!
Traucies uz gaismu no tumsas tālāk, klausies, ko saka sirds -
gaisma ir tautas dzīvības sala, tumsa ir asins pirts.
Vēsture saka, ka dzīvo, kas veido likteni savu pats -
galvu uz pleciem un cauri tumsai, tur, kur redz gaismu skats! 12.05.1998.

Mistērija 12

Ziedojums galvai

Otrais turpinājums

Nezinu es, kā runāt ar tautu, nezinu, ko tai teikt -
aunu bars tīrais ne tauta ir šodien, galīgi ļaujas, lai cērp!
Nezinu, ko un kam lai sakām - neciena sevi tā,
tā kā klūga, kur liec - tā liecas, nezinu kā...
Nezin neviens - ne gaisma, ne tumsa kā tautu uzrunāt,
ir tā no ziemas miega jācel, jāmodina.
Celsies tā rīt vai turpinās gulēt, zina to tikai vējš,
bet vējš nav ziedojis, neziedos sevi viņš...

Miers lai ir zemei, kur vējš tikai staigā, miers lai ir ziemas guļai -
nav tāda spēka, kas prātu var iedot, nav, kas var modināt -
tikai uz veiksmi, uz laimi ir jācer...
Nejaudā gari vairs padomu meklēt, nav kas tos uzklausa -
sirdis kā piepes uz dzīva koka - nerada,
nerada siltas domas par lietu kopējo, kas ir mums.
Varētu ziedoties tikai sev tās, tikai par sevi tās sitas un domā,
kauns ir par to pat mums - sakalta sirdis
kā piepes pie koka, sakalta...
Viens jau nevar un divi arī, tu mūsu sirds,
gaidīsim rīt dienu, tā varbūt atnāks,
gaismu mums atnesīs...
Viens jau nevar un divi arī - tautu kas izvedīs?! 12.05.1998.

Mistērija 13

Mazs ir cilvēka domu ceļš –
no sliekšņa līdz pagalma vārtiņiem.
Mazs ir cilvēka domu spēks –
no tava līdz manam tiesību likumam.
To var - to nevar, tas labs - tas slikts,
ko kurš teica, ko kurš mīlēja.
Tālāk par ikdienas rūpēm domas nelido -
sekli ir domu ceļi, seklas top cilvēku dvēseles.
Jūt sevi miegā kā kluci, nomodā kā miera salu -
ja vēders pilns, tad arī domas seklas.
Pie sekluma pierod kā vistas pie vakara akluma –
Sūnu ciems dvēselēs mājō.
Dzīvo kā kukaiņi sīkie –
pusē pā miegam, pus nomodā.
Telpa ir plaša -
meklē un būs arī tev zvaigžņu talismans!
Tam, kas ir telpu ap sevi jautis,
tam miljons sīkumu aizslīd garām,
kas ir no garīgā avota dzēris, nedzers no lāmas, arī no dīķa.
Tas meklēs ceļu pie avota tīra,
kur ir dzidras un mīlētas domas,
kas sirdī gaismu caur auru mums raida.
Staro tie augstie, kas zvaigznēm ir rada –
mazie kā mierīgas liesmiņas kvēlo,
kvēlo un nodziest, nevienam nav gaisma:
ne zemes ļaudīm, ne veļu miljonam.
Ko dod tā dzīvot, ka nav miljons biedru,
kas tevi sagaida pēc zemes dzīves.
Ja cilvēks liesmo un ir liesmai rada –
visums to mīl un lielumā ceļ,
mīl un gaida ar prieku.
Mūžīga gaisma ap katru tur mirdz,
kam uz zemes ir liela doma un sirds. 18.08.1998.

...

Atnāks diena, atnāks nakts – nāks vēl diena, nāks vēl nakts,
bet tu viena kā jau stars, kas caur tumsu laužas viens-
viens jau nevar, viens nav spēks, vajag tādu staru daudz.
Būs gan gaisma, būs gan gars, būs gan tautai labums savs,
jo no liela staru kūļa saules vizmā cita dzīve.
Katrs var būt Saules stars, ja ir Dieva gaismas gars!
Ceļš uz patiesības ielu iet gar tumšu ielas malu -
neejiet gar ielas malu, ejiet vidū, tur, kur gaisma -
gaismai vienmēr gaisma rada.
Ies ar gribu, ies ar spēku, ies ar to, kas nava pērkams,
nevaids pērkams, nevaids rodams – ir vai nav tas tautas dvēslē -
dvēslē nebūs, nebūs gaisma...
Ejiet, nesiet, vediet gaismu, gaismas nav nekad par daudz jums.
Ejiet visi, stājiet aplī, rodiet gara spēku sevī!
Dodiet lielam, dodiet mazam, kam nav spēka, kam nav gara -
balstiet savas tautas dēlus,
balstiet meitas, sirmos tēvus, mātes arī -
visu tautu vediet cauri tumsai gaismā!
Tur mēs arī līdzās būsim, spēku dosim, dvēsles kursim,
kursim liesmas, kas būs lielas, lai dzimst atkal brīvestība,
bez šīs lietas tauta vergos saviem pašu, citu kungiem.
Lai iet tumsa, lai nāk gaisma - oda gaismai MISTĒRIJA,
ko jums sūta Dieva doma, ko jums sūta Dieva gars.

09.09.1998.

Mistērija 15

Dienas skrien kā ūdens palu laikā,
steigā esam paši nesaprasti,
nevar domas lietā likt un sirdi -
tikai skrējieni tā kā trakā dejā.
Guli, tauta, skriet nav jēgas šobrīd,
sīki nevajag uz lietu iet,
nedomāsim, ievēlēsime ziedus,
kas no mūsu kātiem sulu dzers.
Zināt vajag, domāt, dzirdēt, tiesāt,
lai pie varas tīri ļaudis iet -
zagļus, tos, kas tautas mantu ņēma,
nevajag par saviem kungiem likt!
Mūzika ir laba katra ausij,
arī dziesmai sirdīs vieta ir,
nevar mūziku ar citu sajaukt -
tas no ziemeļiem nav brālis mums.
Negrib Latvijai tas dāvāt laimi,
grib to izsūkt, grib to palietot,
negrib mūsu uzplaukumu citi,
arī savi tā kā nelgas ir.
Visu vajag jums caur sirdi gaismot,
nedrīkst sajaukt lietu kārtību-
saimnieks tas, kas savu ar un mīlē,
ne kas tirgo un sev naudu grābj.
Esi, tauta, redzīgāka, lūdzu, tie, kas nāks,
tiem maciņš nebūs biezs,

un par spožumu un slavu dziesmu nebūs,
bet tur sirds, tur mīlestība būs.

Tauta mana, tauta latvju, mīlā,
visu nevaram par naudu pirkt,
sirds uz plaukstas savu arī dara,
un no sirds jums tiešām laime tiks.

Esat redzīgi, jums Dievs ir acis devis,
sirdis krūtīs, sirdis nepieviļ -
prāts, kas ir ar aprēķinu,
nevar jūsu ceļu norādīt.

Tie, kas nāks, tos atpazīt nav grūti,
tajā būs ne spožums, tikai NIEKS,
NIEKA mīla, NIEKA sirds uz plaukstas,
NIEKA mīlestība, kas tā mirdz...

NIEKS šis šodien vērtē lielā iraid,
NIEKS šis šodien, Dieva neatstāts,
viņu ceļā mirdzēs gaiša zvaigzne -
atver acis, tauta, atveras lai sirds!

Nevēlēsim zagļus, naudas maisus,
tiem par jums zied tikai runu klāsts,
visu aizmirsīs, kad balsis savāks,
neko citu viņiem nevajag.

Māra jumsim mīlas domas sūta,
Laima ceļā lielu zvaigzni degs,
Dievs pār ceļu mīlestību iedegs.

Esiet droši, ne no viena nesaņemsiet visu, ko tie sola -
meli līdzās naudai vienmēr būs.

Dieva doma - GARS, ne naudas maisi,
Dieva doma - GAISMA SIRDĪS ZIED.

17.09.1998.

Mistērija 16

Nekas nav tāpat,
arī nāve nāk no muguras kā ass zobens,
arī mīla nāk kā spoža liesma un sit mērķi uz dzīvību - nāvi.

Viss notiek no Dieva,
gan labais, gan ļaunais - tas cilvēka atziņu ceļš,
kas jāiet ir katram, lai pūrs ir pilns ar domu gaudiem,
lai pūrs ir pilns kā rudenī klēts.

Tas, kas iet kā pa līdzenu taku,
ir vēja zieds - vieglums nerada jūtu dziļumu,
vieglums rada lielo notikumu,
kur nelga dzied svešas dziesmas,
kur vēja ziedi ņem vadību caur naudas varu.

Pār tautu valdīt var tikai jūtu spēks,
ne vēja zieda lidojums sekls-
gars tam kā pūka lido,
kur vējš nes un nejūt ne savas zemes elpu,
ne pulsu, neko - ir viendienis.

Viegli pie naudas ticis,
viegli pie varas sprucis - te tev ne grūtuma,
tik vien tā darba kā stabuli pūst, un pūš no sirds.

Gan to, ko austrumi saka, darīšot,
gan to, ko rietumi grib, pildīšot -
še nu tev bija, kad domu nav savu,

tad citi to pūku kā sēnalu pūš
no elpas vilciena uz elpas izpūtienu un,
ja vēl ekijus dod, tad var dziedāt kā gailis no rīta līdz vakaram
bez elpas apturēšanas, bez rīklītes skalošanas -
nav laika uz visticīņu pat actīņu mest.

Naudai salda skaņa,
var naudai kalpot, par tautu aizmirstot,
bet Dievs arī to redz, un gailītim pašam zināms,
ka laime ir īsa un visnotaļ drīz gals,
bet gals būs, tam jābūt!

Tas, kas klanās uz visām pusēm,
agri vai vēlū lūst uz pusēm.

Tas, kas par tautu un savu stāv,
tam Dievs līdzās, ar to meli nepastāv.

Jāiet ir tur, kur neloka muguras,
tauta nav atkal verdzībā jāsūta,
tauta ir sena un vieda, kad modīsies,
pasaule sapratīs, pasaule novērtēs -
tikai neliekties, to tikai ne,
galvu uz pleciem un izstūrēt!

Labirints grūts, bet izeja ir,
tas ir no mums jums sūtījums.

Labirints beigsies, un galā būs Saule –
tautai būs arī ar vienotu spēku
jāmācās vienā elpā dzīvot,
pastāvēt, kuplot un piemēru dot -
nevis ar kariem, bet tikai ar garu
pārvērst var visu par zaļoksnu zaru.

Augļi tur būs un ziedi, un vējš –
tautai būs šis ejamais ceļš!

MĀRAS ZEME ir Latvija mūsu,
Māra ir aizgādne miesai un garam,
Māra ir māte, kas svētību sūta –
mūžam lai neliecas kalpībā pleci!

Noticiet sev, jūs kopā to varat!

Noticiet sev, mēs talkā jums nāksim.

Veļi ar jums no pagātnes laikiem,
gaišākie prāti jums līdzās tur stāvēs.

Pacelsiet karogu trīs saules ziediem -
Māra, Laima un Dievs pavadīs jūs
arī jūsējā ceļā ik brīdi.

Celies, latviet, ej, nepakrīti,
MĀRAS ZEME - to Dievs tevim devis!

Liels būs tavs izbrīns, un liels būs tavs guvums,
ja iesi cēli paceltu galvu –
pašķirsies tumsa un gaisma būs!

27.09.1998.

Mistērija 17

Mīlā mana, riet saule rītdienas debesīs,
nakts ir vistumšākā, nakts ir visgarākā,
tā, ko tu esi, nevienam rietošam staram parādā.

Viss notiks drīz, un atnāks viens mirklis...

Neko es viens iepriekš nevaru teikt,
bet gribas jau sveikt, nav spēka.

Sīkumus lieku uz svariem, tos metu prom,
būs lieli notikumi, kas galīgi visu atklās -
ZIEDOJUMS GALVAI būs atklāts,
un tu būsi atkal ar tautu,
ar savu, ar mūsu, ar vienīgo tautu,
kas gaida šo brīdi jau tūkstotis gadu.

Ak, nevaru klusēt, es būšu ar tevi,
jo ir tikai neliela, maziņa sieva,
kas apgāza lielo vezumu viena.

Es jūsmoju šodien, rīt, parīt,
un arī gaistošie saules stari
ir visi pie tevis, kopā ar tevi.

Un guļu pie kājām kā kucēns,
kas mīl ar visu sirdi saimnieku savu.

Ak, Dievs, kāda laime, ja ir tādi ļaudis,
kas tādas lielas lietas spēj veikt!

Visi negrib neko, bet viens spēj visu...

Būs jauns rīts, būs jauna diena -
es būšu tur, kur būsi tu.

Esi ar tautu, ar savu darbu veidosi dzīvi, kādas vēl nav,
nav bijis vakar, nav bijis šodien, bet būs jau rīt.

Atkal būs brīve, Saule un laime...

Tu esi tautas dvēsele!

28.09.98.

Mistērija 18

Rīt, es nezinu stundu, bet rīt būs uzvara jūsu,
vai parīt, nevaru teikt...

Visi neticēs acīm un ausīm –
MĀRAS ZEME pirmā ar balsīm,
pirmā ar visu komandu sardzē par savu tautu,
par latvju valodu, par gaismu dvēselēs -
ZIEDOJUMS GALVAI pagātnē ies.

Esam jums līdzās, sirds sit ritmā visiem,
domas kā sienu, robežas nav...

Iesim līdz galam ar jūsu ļaudīm
par tautas lietām kā akmens klints.

Kā Staburadze no laiku laikiem
pastāvēs dabā, sirdis un domās,
tā MĀRAS ZEME katram būs mutē,
uz laiku laikiem ies mūžībā.

Šī būs tā diena, kad tauta jutīs –
spēks pašos mājās, ne naudas zvīlā -
būs tautai svētki, būs tautas dziesmas,
būs latvju dejas līdz vakaram.

Lai mūžam nezūd rietošos staros,

tas tautas lepnums uz savu spēku-
 ir viņa gudra, redzīga arī,
 modīsies strauji tā mūžībai.
 Miegš nebūs prātā, kā klints tā stāvēs,
 pār latvju zemi būs gara svētki –
 gars augstu celsies, lepnumā trīcēs
 par savu spēku, par gaismas varu.
 Esmu starp jumsim, būšu te mūžos,
 tik, cik jums vajadzēs manējo domu -
 es došu domu kā gaismas staru
 Irēnai sirdī, lai nodod jums.
 Svēta ir arī tā tautas daļa,
 kas spēja redzēt kur lielums mīt,
 kas ies ar citiem, lai nodur acis,
 tas ir uz mūžu akmenī cirsts.
 Sirds saka priekšā, esi ar tautu,
 bet šis par sevi, par savu tiesu.
 ~
 Kas balsos PRET, lai mūžam nedzimst
 tas tautas mutē kā latvju dēls, kā latvju meita,
 lai iet uz mežu un tur sev gaisā šūpuli kar,
 zeme to dēlu, zeme to meitu
 nenesīs turpmāk, neauklēs to!
 Šis PAR vai PRET ir svarīgs tik ļoti,
 ka nevar mulķis to nesaprast.
 Nesaki, nesaki, ka nesaprati,
 faktiski esi no tiem, kas liec plecus,
 mugura pletni jau jūt, bet vēl liecas –
 kauns, lai ir mūžīgais pavadon` s tev !
 Ies citi ļaudis ar ziedošām sirdīm –
 nenodos, nelieksies, pastāvēs mūžam.
 Tas, kas no bailēm ir pieradis liekties,
 lai ir no tautas atmiņas dzēsts!
 Tie, kas pie Šķēles pirmajās rindās,
 lai ir kā pamesls mūžīgi domās,
 nav vairs tie jāgodā, nav jāceļ troņos,
 lai miegā nomirst kā pelavas nieka.
 Tas visiem jums, es nevaru saprast,
 tie, kas bij` pirmie nu pēdējie kļūs!
 Ir tādi ļaudis, tiem sirds dziļi, dziļi,
 par tautu raud tie un par tautu skumst.
 Mūžam lai ceļam tos Saulē un godā,
 nav viņu maz un nav arī daudz,
 bet tikai tādi, lai nākotnes zīmēs
 iekalti paliek, ne tie, kas spēj zust!

02.10.1998.

Mistērija 19

Pēc referendumā

\ Sasaucoties ar Paula Stelpa dzeju. \

Nekas nav tāpat,
 arī nesaprašanās LIELAM ar MAZO,
 arī lieluma mānija un sava uzspiešana,
 nekas nav tāpat.
 Jo zemāk mēs liecamies, jo vairāk mūs liec.
 Tie, kas no zvaigznēm, tie neliecas,

tie, kas no zemes māla, tos veido, kā grib.
Es būtu balsojis PAR, jo esmu no zvaigznēm,
bet jūs, no kā jūs,
ka tik viegli savu domu atdodat citiem,
savu sapni par brīvi, asniem bagātu zemi
un bērnu smiekliem, saulainu pļavu...
Atmoda vēl nav bijusi, ir tikai viens miegs.
Nevar saprast, kas liek jums nodot,
ziedot savu tautu par niekiem,
par tukšiem solījumiem,
par INTER satrunējušo ideju.
Nekas nav skaistāks kā nacionāls
un dažādu tautu virpulis Dieva pasaulē šajā.
INTER ir kičs, tas nav nekas, tas ir tukšums
un pazudis bez pēdām
mums par lielajām bēdām.
Mēs paši balsojot PRET
esam savas tautas nāves sprieduma liecinieki -
galīgi nekur ved šis ceļš.
Kas piekrīt, lai paraksta ŠO un nodod tālāk -
lai tauta nedod LIELAJAM
neko no sava MAZĀ krāšņuma,
no sava dvēseles miera,
no sava savdabā ceļa.
Es parakstu lieku kā zīmi, ka esmu pret šo ačgārnību,
pret šo niecību, pret šo mulķību.
Liec arī tu parakstu savu un lai paliek vēsturei ŠIS
kā liecība mūsu, ka bijām PRET,
bet tiem, kam tas bija nieks, tiem,
lai zarā vējš šūpuli kar, lai zeme tos neauklē rīt.
Paraksti TU, tavs tuvākais draugs,
tavs rads un katrs, kas jūt,
ka latvis sirdī un Latvija zeme,
kur Dievs tev šūpuli kāris.

04.10.98.

Mistērija 20

Fakts ir noticis, galīgi greizi ir sanācis –
tauta par lieliem vīriem cēla savus smējējus,
savus laupītājus un tos, kas to nemīl.
Es lūdzu jūs, nedodiet balsis par niekiem,
bet jūs, kā uz atnākšanas priekiem
tos esat par saviem kungiem likuši,
ne nolikuši pie vietas, bet godā cēluši.
Šie smeij, vēderus turēdami, par tautas stulbumu,
par tās aklumu un smiesies ilgi,
bet ne mūžīgi, jo mana doma ir Dieva doma -
tas, kas smeij pēdējais, smeij visgardāk!
Es galīgi nelielu tos, kam spēks tikai mirkli mājo,
es cienu tos, kas par savu arī stāv,
bet par tautas - uz nāvi.
Es cienu tos, kam nav vilšanās,
ja mirklī rezultāts nav iegūts ātrs,
bet lielā darbā un cīņā gūts.

No rietumiem - Dieva atklājums,
No austrumiem - Dieva stiprums,
No dienvidiem - Dieva spēks .
No ziemeļiem - Dieva sākums.

Esi stiprs, cilvēk - uz zemes būs jāpastāv tev,
jo senčiem taviem bij` doma sēt graudus,
lai raža būtu, nevis tukšs lauks jeb pelavas nieka.

Es jums spēku vēlu gūt domu tīrībā,
nevis aizvainojumā, turklāt bez pamata.

Tas, kas jums gara spārnus deva, nav vainojams,
tas pats nesaprata, ka RĪT,
ir vienotā telpas laika nozīmē dots.

Jums darbiņš nav grūts bijis,
un liela tā naudiņa arī nav dota,
tad kāpēc jūs bēdīgas sejas rādāt,
Dievam tas nav pa prātam.

~

Tas, kas par tautu var tikai soli,
lai paliek mājās, nevajag nākt,
lai nāk stiprie, kas nepamet gaismu –
būs gaisma tautai, bet darbs jāpieliek!

07.10.1998.

Mistērija 21

Gaismas formula

No rīta celies, auni kājas,
kas zin, kur vakars pienāks tev,
bet auni kājas, noliec ziedus,
lai tur, kur aizej, paliek prieks.

Kad nāksi otrreiz, tevi gaidīs
uz sliekšņa, labu vārdu teiks,
kad nāksi vēl, tur tevīm smaidīs,
jo prieks ir tas, kas maksāts tiek -
tas maksāts tiek ar citu laimi,
ar citu prieku sedzas tas,
un tā mēs varam staigāt, staigāt,
bet visur tikai prieku sēt.

Šī sēja - tas kas mums ir jāveic,
jo pļauja arī lielāks prieks,
tā ejam mēs no vienām mājām,
un otrās atkal atnāk miers.

Ne naidis būs tas, ko sēt jūs nāksiet,
tas būs mums darbs, kas jāmacās,
no vienas dienas nebūs jēga,
ir mūža darbs - zied tautai ceļš.

No šādām attiecībām jāsak –
par SAVU labu vārdu teikt,
ja saki sliktu - telpā paliek
un strādā slikts, un pazūd labs.

Par citu saki tikai labo,
par saviem domā domas tās,
kas pašķir tumsu , atnes gaismu –

to novērtēs gan Dievs, gan gars.
Tavs gars no labā celsies augstāk,
un augstāk mūsu Dieviņš mīt,
Viņš tevi saņems savām plaukstām
un būsi Dieva pavēnī.
Jo cilvēks dzīvs ir arī vēlāk,
kad izkopts viņa miesu ņem,
bet gars, kā pelnījis, tā dzīvo,
tad esi gudrs, brāli, mās!
Es padomu šo tevim dodu,
jo biju arī es starp jums,
par tautu atdevu es dzīvi
un nav man tās no tiesas žēl.
Es esmu gaismas pilnā telpā
par ESĪBU, ko mums te sauc,
es sekoju gan jūsu darbiem,
gan nedarbiem un zini, draugs,
it visu būšu pamanījis,
par visu jānes tev būs sods -
ko darīji, ko nopelnīji,
to noliksim, kad būs tas gods.

15.11.1998.

Mistērija 22

Gandarījums ir jums, ka vēlējāt šos?
Gan jums būs pilnas riekšavas bēdu,
jo vēlējāt dēlus, kam nav prātā valsts.
Tie paši par sevi kā maitas putni,
tiem ledus ir sirdī, un miris ir gars.
Kas viņus vienos, kas viņus šķirs?
Tie tikai maki, tie tikai vieni vienīgi maki,
tie ziemas miegā gulēs vēl rīt.
Tas nesīs tautai ne dzīvi, bet nāvi,
pie kam tik grūtu un postoši lēnu,
ka bail pat domāt, kur nu vēl teikt.
No viena grāvja brauc vezums otrā,
no vienām skavām pie citās iet,
bet lauki noiet no dzīves malā -
tur nāve, posts un izmisums.
Nu ko, latvju tauta, tu pati noteici,
ka šie būs tie lēmēji, kas gaismu dos,
bet gaismas šie nebūs - te ziemas aukstums
un muļķība klaja kā īlens iz maisa.
Viņi jums taisa šo ceļu par elli,
un jūs paši nolikāt viņus tur lemt.
Nāks nākošā reize, nu ko, atkal liksiet
tos pašus, kas bija, lai vieglāks ir ceļš?
Bet arī pēc tam jums būs ciešanu jūra,
un tautai būs jāmirst uz savējās zemes,
jo domāt nav raduši, ko iebāž mutē -
to norij bez piepūles.
Kas tad nu man, bet kas tad nu būs,
ja bez domāšanas liec kungu
ar tiesībām lemt par likteni savu.
Tu domā, brāl, domā un domā it stipri,
jo nesanāks šiem, to sakām mēs jums.

Tie plēsoņas lieli, tiem savējā doma,
par tautu tie nedomā šodien, ne rīt.
Būs jāvēl tev citi - tiem sirdī ir mīla
pret zemi un tautu, pret Latviju.

21.11.1998.

Mistērija 23

Pasaku Gundegas un šodienas Gundegas dialogs.

Pasaku Gundega:

Esmu tāda pati kā tu,
es visas lietas mainīgā gaismā redzu.
Viss liekas tā, bet pamosties -
viss citā notikumu ritmā.
Man tevis žēl, jo karaļvalsti tavā
ir juceklis, un visi vārti vaļā.
Tas, māsiņ, pašiem viss ir jārisina,
jo visu tauta lemj, ne kungs vai cits.

Gundega:

Kur to tu redzi, ka var tauta lemt?
Ja tauta guļ, tad lemj kāds cits
un citam sirds par tautu klusē.

Pasaku Gundega:

Tev arī jānostājas tautas pusē.
Par SAVU visi stāv un krīt,
bet posts ir tāpēc jūsu zemi piemeklējis,
ka vienaldzīgi jūs pret tautas garu.

Gundega :

Mūs mācīja, lai katrs savu dara
un sevi pilnveido - tā būšot Lielā patiesība...

Pasaku Gundega:

Tu maldināta esi, Gundega,
par SAVU stāvēt - tas ir pats par sevi,
bet visi stāv par kopējo - tā Dieva doma.
Nu ko, lai veicas, mās! Tas galavārds mans būs ,
ja iesiet ceļu šo,
viss kļūs par notikumu - notikumu!

10.01.1999.

Mistērija joku ritmos 24

Saruna ģimenē ,starp brāli, māsu un māti

Māsa: Tu esi miljons, Tom, ar tādu brāli
mēs, māmiņ, taisni Eiropā uz zaļa zara!

Māte: Ko runā, meitiņ, tur jau zars sāk kalst -
to PANORĀMĀ rāda,
tiem korupcija izrādās ir tāda,
ka mūsējā ir tikai pļavas zieds.
Tā Eiropa ir, manuprāt, mums bieds.

Toms: Bet tagad visur to tik skandina,
ka Eiropā tā lielā laimība.
Tu esi veca, mīļā māmiņa,
par Eiropu jau notis saraksta,
un mūziku no rīta pumpē ausīs,
kas ieslēdz radio - tas to vien klausās.
Es pats par Eiropu neko vēl sliktu nesaku,
bet pliks es turpu arī neiešu.
Ja tautu ved uz tādu lielu zampu,
tad vismaz iedēdz ceļā gaišu lampu,
lai neiekāpjam mēslu čupā.
Tas darbs ir liels, kas jādara,
lai noticēt no tiesas varētu,
ka dzīvošana būs tai lielā barā
vismaz par procentu mums labāka.

Māte: Mums nē, bet tiem, kas velk, tiem atkritīs,
jo visu ceļa garumu tie naudu lasīs,
un maki pilni būs.

Māsa: Mums fakultātē to vien saka,
ka te ir perifērija, bet tur ir cita smaka.

Toms: Tur dzīve būs kā Lieldin`salā ,
no rīta skaties - tukšas acis raugās malā,
un sejas akmeņainas kļūs,
jo visiem, tas no tiesas, tikai ļaunums būs.
Tur notiks brīnums tikai viens -
tas, kas pie siles pirmais, treknumiņus ēdīs,
tie citi lūrēs acīm badīgām
un tikai muldēs, tikai spriedīs.
Bet tautai kas - NEKAS, kā vienmēr čīks,
un dibentiņš tur visiem neapsegts un pliks.
Kam gribas tā, lai straujā soli dodas
pie robežas un prasās šodien jau, lai ņem,
lai ņem, ka esat gatavs briedis,
un savu pasīti starp slaidiem pirkstiem spiedis,
to samainiet pret citu - krāsainu
un savu tautu samainiet pret desu.
Lūk, tas ir viss, no tādas Eiropas,
man abās acīs as`ras sariešas!

23.02.1999.

Mistērija 25

Lieli ir tie ļaudis, kas notikumus tālu redz,
redz sakarību, redz saistību.
Zināt, bet neanalizēt, ir tukšums liels,
zināt ir bez nozīmes, zināt- tas neko nemaina,
bet zināt un redzēt, redzēt un rīkoties
ir cilvēka sūtība šajā pasaulē.
Radīt var tikai tas, kas zin, redz, jūt un saprot,
kas jādara, kas nav vajadzīgs cilvēcei,
jo radīt radīšanas pēc
vai radīt sevis slavināšanas pēc,
mēs neesam šeit aicināti.
Mums katram ir sava misija,
kas to nejut, visu dara ar grūtumu,
visu dara ar stenēšanu un vēl nicina tos,
kam solis viegls - mēģina neļaut to spert.
Nekas nav bez nozīmes –
ja ej kā pret kalnu, tad labāk neej,
bet pastāvi, padomā, kur tava kļūda.
Ja domāsi par SAVU kļūdu, ne otra,
tad saskatīsi, ieraudzīsi, sapratīsi un labosi.
Tālākais ceļš ies bez grūtībām,
to jutīs tavs solis.
Tad esi redzīgs - domā par to,
ko pats dari ne tā, tad arī viss notiks -
tu iesi kā vēja spārniem
un grūtums un nopūtas paliks,
no tiesas kā sliktas atmiņas. 08.03.1999.

Mistērija 26

Zināmas lietas, bet katrs citādi tulkojam,
kas mums prātu tā sajaucis -
Dievs nav Dievs, bet Dievu grupas.
Katrs klanās savam elkam,
par kopējo lietu aizmirstot.
Bet ko darīt tiem, kas no tiesas ir tautas pusē,
vai arī klusēt, neteikt,
ka āzim kāja ir tā, ko pielūdzam,
ka spēkus no kopējā avota citur aizvirzam?
Savs avots izsīkst, jau tikai urdziņa maza ...
Kas to sapratni dos, kas?
Atbilde mana - tas, kas to dos, ir tiesīgs runāt par šo,
jo tāda ir Dieva doma –
ne katrs aiz sava Dieva, bet visi aiz viena,
jo tur ir tautas spēks rodams - tur izeja!
Liekas, ka vajag par visām tautām runāt un slavēt tās
un elkus no citām tautām pielūgt,
bet tā jau ir mūsu kļūda,
ka esam kā vēja rādītāji.
Piecdesmit gadus runājam par visām tautām,
nu, laiks par SAVU
Tie, kas turpina internacionālo dziesmu,

ir sīkas vienības, sīki gariņi,
nejūt, ka pašu celms piepēm noaudzis tā,
ka pat atvases nespēj dzīt.

Lai būtu šīs atvases katram
ir doma jārod par kopējo stāvēt un krist.

Tad arī būs, tad noturēsim,
tad atvērsies gaismas pils vārti,
Burtnieks iz pazemes celsies,
bet tev un katram, kas vēlas to,
ir roka jāpieliek un prāts, un griba!

11.03.1999.

Mistērija 27

Esmu no tiem,
kas jūs Esības telpā novēro...
Ir skumji redzēt,
ka pinaties kā sapītas govis zaļā, nolijušā pļavā.

Karma - ir galīgi garām!

Tev, latvi, par to nav galva jālauza,
tevi, latvi, šī lieta lai secen iet!

Tā ir saite, kas sasien garu,
liek uz tevi akmens smagumu.

Nekad latvim karma nav bijusi,
nekad tas to nav domās turējis,
kur jūs tik veikli sev pineklus rodāt,
ja pašiem trūkst savu, no citiem ņemat?

Ņemiet brīvu vēju sev aizgādņos,
ņemiet brīvu domu sev draugos!

Karma lai paliek tiem,
kas uz ceļiem krīt un klanās,
un kļūdas skaita kā krelles sev azotē.

Latvis iet brīvs no tādiem valgiem,
viņš ir ar Dievu, ar sauli draugos – no tumsas nesmel,
tad kāpēc jums no citas tautas sev jāņem pinekļi?

Ir tikai jāsaprot Esības telpas darbība,
tās cēlie nolūki un likumi,
un nekādi iepriekšējo dzīvju pinekļi
nav jāliek sev ceļā.

Dzīvo kā cilvēks, jūties kā valdnieks
un Esības telpa tevi sapratīs, novērtēs.

Noliecies pie tā, kas to nesaprot,
palīdz tam un vārgākam,
un iesiet visi vēja spārniem.

Kas jums ko domas pie mietiem siet –
vajag ūdeni uz dzirnu ratiem liet,
lai maļ un griežas vēstures rats
ar latvisko graudu,
ar latvisko Dieva izpratni!

Nu, tad ardievu, mīļie un mīļās,
es vēl nākšu, bet jums iesaku
savas zemes pareģus klausīt,
ne citzemju gudros augstu celt.

Katram savs tikums,
katram savs likums, un latvim savs!

23.03.1999.

Mistērija 28

Nav šī zeme ne lībiešu,
ne igauņu, ne somu – izsenis ir latvju krasts.
Mēs gatavi liekties pie katras domas,
pie katras vēja pūsmas mainīt savu tautību pret citu,
jo neesam mācīti cienīt latvisko sākotni.
Latvis ir nācis no zvaigznēm,
un nav tev jāsarīkst par saviem pirmsenčiem,
bet jābūt tik lepnam gan garā,
gan prātā, lai katrs jūt - tu latvietis esi.
Tādi, kas gatavi tautību mainīt kā kreklu,
var sevi saukt savādāk.
Runāt latviešu valodā, dzīvot uz Latvijas zemes,
bet pēkšņi, kur rodas, jūt sevi kā lībieši,
vai tikai te nevalda rēķini savi...
Pirmajam būt ir grūti lielā tautā,
bet tur, kur ir desmiti - tur esmu pirmais.
Nu, lūk, tas būs tas īstais,
kas dažam liek kreklu vilkt citu
un atkal cieš latviskā doma.
Bet vienmēr tā nebūs,
būs tā, ka visi gribēs būt latvieši, arī tie,
kas nav un nav tuvu pat stāvējuši.
Ko tad, kreklu sviedīsiet krūmos zilzaļo
un mugurā latviskās krāsas?!
Tāda ir dzīve, bet dzīve ir skaista
ar vienu noteikumu-
esi savas tautas dēls, tautas meita -
ne velti esi dzimis uz šīs zemes.
Bet, ja skriesi pēc slavas, goda un pazīšanas,
būs kā pasakā - paliksi pie saplēstas siles. 04.04.1999.

Mistērija 29

No tiesas ir laiks par kopējo lietu domāt-
visi steidz tirgot, pirkt un plosīt šo zemi, šo tautu
un jūs kā mazie piena teliņi gaidāt, ka vedīs uz kautuvi.
Es iesaku - sāciet, būs rezultāts labs,
jo sākums ir grūts, bet tāda ir dzīve –
bez darba ne tīrumā labība aug,
bez darba nav svētku, bez darba nav maizes,
bez darba nav klētīs graudu pat vienai ziemei.
Zemnieks to zin un sēj, un stāda, bet pilsētu ļaudis visu dienu
kā ērces uz veselas miesas - sēž mīkstos krēslos visu dienu,
cilā tālruņu klausules, ne ar, ne sēj, ne smagi strādā,
bet sevi redz pārāku par lauku ļaudīm.
Apēd budžeta lielāko daļu savās algās par krēslu trīšanu,
bet dzīve ne par santīmu nav no viņu darbības labāka.
Tad labāk, lai notikumi risinās tā, ka laukiem atdod lielāko budžeta daļu,
un birokrāts, lai savu krēslu nes pats uz savām mājām.
Redzēs tad, kā viņš tēlos lielo cilvēku -
vai par mazu naudiņu arī

zvanīs visu dienu un imitēs darbību?
Čiks tur būs! Tos birokrātus ir jāpļauj kā nezāles -
tie apēd līdzekļus un vēl muļķības sastrādā tādas,
ka desmit gadus vajadzēs, lai to labotu.

Sveicienus sūtam visiem,
kas tuvu pie zemes, pie tautas, pie saknēm!
Būs jūsu ielā zaļā gaisma, tikai nesakiet,
ka jūs esat par SEVI un jums ir labi,
sakiet, ka esat cilts, kurai rūp tās liktenis,
tās zeme un ļaudis.
Par kopējo stāvēt nav jākaunas –
stāvēt tikai par SAVU šodien par maz!
Ardievu, mana mīlotā latvju tauta,
jūs esat nākotnes cerība visas pasaules mērogā.
Nevērtējiet sevi par zemu – jūsu lielumu Dievs redz,
bet tikai jūs paši to neredzat.

28.04.1999.

Mistērija 30

Tas ir grūti, bet nav neiespējami,
tad nevajag mētāties domās un darbos,
kas iesākts - to jāpaveic, bet ceļš būs grūts.
Lai grūtības jūs nebaida, bet tikai stiprina.
No tiesas notikumi risināsies jums par labu,
bet nešūpot laivu - tas galvenais noteikums!
Tie, kas laivā, tiem jābūt par visu naudu pārliecinātiem,
tos, ko ņemat ārpus laivas,
ņem pat šaubīgos - tie vairs lielu postu nenodarīs,
bet tikai ar vienu noteikumu - paši esat pilnīgi pārliecināti,
lai jūs ne vējš, ne ienaidnieks nespēj novirzīt no mērķa!
Bet laivā esat īstie –
tikai noticiet paši sev, jūs kopā to varat!

04.05.1999.

Mistērija 31

Es mīlu cilvēkus, kas Esības telpu jūt -
maz sākt to just - tā ir jāsaprot!
Kas saprot, saņem visu, kas vajadzīgs,
lai dzīvotu, un tad tā dzīvotu,
ka dzīve nav nasta, bet prieks,
ka dzīve ir spārnu guvums,
ka dzīve ir salda un vienkārša
kā bites savāktais medus.
Mīla pret visu dzīvo ir dzīves pamats!
Ja tagad karo un mīl tikai sevi,
tad kur te gaismai ir vieta?
Ne serbiem ir taisnība, ne tiem,
kas aiz NATO platās muguras.
Karš ir izdevīgs kara mašīnai,
bet tautas no tā tikai asinīs mirst.
Miljonus iegūst kara atbalstītāji un uzsācēji -
miljonus tērē, lai atkal uzceltu sapostīto
un tad ir labi, bet kam?

Domāsim pirms teikt savu atbalstu karam -
neviens karš nav jāatbalsta!

~

Ko bija darīt šajā gadījumā:

lemt, lai albāņi iet uz savu mītnes zemi,
jo divas tautas nevar pastāvēt vienā mītnes zemē,
pie kam, ar tik dažādu dzīves sapratni.

Esības telpā ir doma, ka to izprovocēja tie,
kam vajadzēja karu un savu panāca,
un karu izraisīja, un ļaudis iet bojā kā vieni tā otri,
un viņiem nav žēl ne vienus, ne otru,
tad kāpēc mūsējie pielika savu piekrišanas zīmi?

Divi varianti: pirmais - mūsējie nav mūsējie,
vai, otrais - mūsējie ir stulbi.

Ja mūsējie nav mūsējie, tad laiks tos palūgt aiziet,
ja mulķi vai stulbi, tad nevar tur atrasties.

Tāda ir dzīve, bet dzīve ir skaista,
ja to prot skaisti nodzīvot, tad sākam un jau tūda!

To naudu, ko met uz serbu zemi
varēja iedot albāņiem kā atkāpšanās maksu,
bet ne nu deva, nekā, jo ir citi mērķi:
kredīti dod procentus, investīcijas pārdod neatkarību
un to jau tikai vajag - paši skalda, paši valda!

Un jūs, mani mīļie cilvēki, izmanto kā aklu lopu baru,
kas pasaka JĀ un viss ir legāli.

Tā ir, bet tā vairs nebūs, tautas sapratīs
un man jāsaka Raiņa vārdiem:

Ne tauta pret tautu tad karos,
bet visas kopā pret tumsu!

16.05.1999.

Mistērija 32

Šodien es zinu to, ko nezināju vakar, šodien es saku,
ka tas karš ir tikai dažu bagāto vēlme
kļūt vēl bagātākiem, bet kādi viņu galamērķi,
par to es baidos pat teikt.

Ja to zinātu tautas, tās šausmās
no sevis tos nokratītu kā ļaunu slimību,
kā ērci, kas sūc asinis no cilvēku miesas
un sekas nav zināmas - vai paralīze, vai nāve.

Esat gudri, mani ļaudis, ko es uzrunāju!

Saprātu nevar iedot - tas vai nu ir, vai nav.

Neatkārtojiet to, ko jums stāsta informācijas iekārtas modernās,
domājiet ar savu senču veco paņēmienu:

lai citi runā, bet es domāšu pats, man pašam ir galva un liela.

Jo tikai pats cilvēks jūt kur patiesība –

neesat vadāmi no attāluma, no tuvuma!

Esat viedi, mani mīļie latvjī! Es esmu, es būšu jums līdzās,
tikai atverat dvēseles vārtus, lai Dievs tur gunsuru kur!

17.05.1999.

Mistērija 33

Nav zem zemes ne Šambala, ne citāda dzīvība -
gudrs sapratis, muļķim viss aizies.

Šambala ir gara auglis,

kam ir iztēles un domu spēks.

Katrs rada savu Šambalu, pēc sava tēlu,
ilūziju un domu lidojuma.

Nevajag cilvēkiem prātus jaukt –

jau tā ir sajaukti, kā ritenī griežas

un atšķirt grūti kur sākums,

kur gals un tad vēl Šambala.

Kam tas vajadzīgs?

Ja cilvēks ir no gaismas, tam nevajag sensāciju,

ja nav, bet tikai grib būt, tad vajag to,

kas dod šo sensācijas garšu.

Bet gudram no tā tikai mutē mieles un rūgtuma garša.

Par tiem, kas tic blēņām šādām, ir jāpasmaida.

Ir mērs visam

arī tam ko viens cilvēks grib no sevis iztaisīt.

Ir mērs...

22.05.1999.

Mistērija 34

Tas ir sākums,

jo strauts iesākas no tīriem ūdeņiem.

Tas ir sākums,

bet ir jābūt daudz tādiem strautiem un tie būs.

Viss no pašiem atkarīgs,

kur divi - tur trīs, kur trīs - tur četri, tur visi.

Un tie, kas nenāks

nesaprašanas vai aprēķina pēc, tos nav jāžēlo -

tās pelavas nieka, kam jāizput vējā - kas būs, tam jābūt!

~

Vēlu veiksmi jums, mani ļaudis, lielu veiksmi!

Šis ceļš ved uz gaismu.

Saulvedi, nu, reiz tu nāci!

28.05.1999.

Mistērija 35

Uz mums spiež ar varu, ar domu, ar notikumiem –
pats galvenais, lai mēs būtu mankurti,

kas ir tukši kā izdobtas riekstu čaulas.

Bet, jūs, mani ļaudis, neļaujiet tā sevi izdobt,

jo ir tikai viena vērtība tautai -

tās Gars un Gara bagātības –

bez tām jūs esat kā lopu bars,

kas ir vedami, kaujami un visādi citādi noliekami.

Ar stipru tautas pašapziņu var lepoties maz tautu,

jo to mēģina iznīcināt jau iedīglī.

Kas tam pakļaujas ir vāji un akli, bet, kas pret to ir kā mūris,

tie nes tālāk savas tautas Garu un Gara bagātības -

tiem arī Tajā saulē būs Saules gaisma, bet tiem,

kas nodod - tā būs kā būs.

Ir nožēlojami ļautiņi, kas pilnu muti tur svešiem Dieviem -
ceļas un guļas zem Latvijas debesīm
ar Babadžiju, ar Krišnu, ar Jēzu,
ar Budu uz lūpām un domās.

Tie nejūt ne savu zemi, ne tautu, ne Esības telpu.

Kā akls vistu bariņš kluks par izdēto olu,
piecājas par savu mēslu čupiņu un tārpiņu tajā.

Un tik ap sevi, un tik ar sevi,
un Dievu vēl paķer no citas pasakas.

Še nu tev bija lielā gudrība,
pēc piecdesmit vispār grimšot nirvānā.

Bet kad un kas darīs ciltij?

Vai doma ir tāda, ka visu mūžu visu sev
un vēl prasīs Dievam, lai tas arī viņam.

Dievs ir gudrs un šos redz, un lai lūdz cik tīk,
nesaņems neko, jo Dievs ir redzīgs - kas sev,
tas lai pats arī tiek ar visu galā, kas ciltij un sev,
tam gaisma pat nakts melnumā gana.

Tāda ir mana atbilde tiem, kas grib gudras runas vest,
bet īstenībā tālāk par vistas laktiņu, savu kaktiņu
un mijkrēšļa aklumu nav spēruši.

To jums saku un vēlos, lai aizdomātos katrs par sevi,
savu cilti, savu vietu, kur dzimis un galu galā
savu pienākumu pret tautu, tad būs, bet tā - kā ir, tā ir...

01.06.1999.

Mistērija 36

Rīt būs jūsu zvaigžņu stunda.

Tas ir notikums,
kas sola brīvu elpu, brīvu soli,
saskaņotas, skaistas domas.

Cik ir viegli kopā darīt,
ja ir mērķis viens un virziens.

Savādi, ka tas ir nācis, tā, kā atnāk pavasaris -
visi strauti plūst uz upi,
kas tos mīlām rokām aptver.

Strauti veido plašu gultni spēkā gaviļējot dabai -
atmoda, nu redzu nāksi,
notikumi virmos gaisā
un caur sirdīm, un caur prātiem
celsim savu nākamību!

09.06.1999.

Mistērija 37

Sākums un gals ir liels notikums -
sākums ir 1998.gadā Rīgā, gals 2002. gadā arī Rīgā...

No viena grāvja otrā iet šīs varas vīri, no skavām vienām
ātri otrās krīt un nav ne lepnuma,
ne skaidras domas tiem, ko darīt rīt...

Bet rītdiena jau nāk ar dobjū soli,
un jautājums ir samilzis kā sniega vāls.

Kur likties tautai ja tās priekšstāvji ir stulbi

un to neviens tiem klaji nesaka?
Par tautu nedomā - par tautu domā tie,
kam šodien jāgriež maldu ritens līdz
un tādēļ ies tas ceļš uz patiesības ielu
pa šķērsielām, bet patiesība būs!
Rīt sāksies cita dzīve latvju zemē,
rīt sāksies tas, ko sauc par ATMODU
un tad, kad tauta nāks un kopā sanāks
tā spēs par sevi mūžos pastāvēt!
Ir jāsaprot, ka brīvi nedos viegli,
to ir ar savām rokām jāatved
un mīlot cilti, mīlot mātes, tēvus
uz mūžiem savus maldus dzīt.
Un ielaist Sauli savās dvēslēs, jo tur kur tumsa brīve nemājo
tur visi tumšie savus šūplūs pakar,
lai tumsa vairojas un vairojas tiem spēks.
Ar mistēriju šo mēs lielo darbu beidzam
un steidzam visiem, visiem svētos vārdus teikt,
ja nesadzirdēs tos, tad būs par vēlu
no tautas tikai paliks atskaņas.
Tas viņu mērķis - novārgušo dzīt, lai iet līdz krīt...
Tad ko, vai sadzirdēsiet saucēju, kas sauc?
Tas visu izšķirs - tas ir visam mērs,
jo Dievs par jums, bet jūs par ko?

25.06.1999.

Noskaņas

Noskaņa 1

Tas jautājums ir skaidrs tautai, bet nez kādēļ neskaidrs valdībai. Valdība piekāpjas jau no pirmās dienas uz visām pusēm par visiem jautājumiem un it īpaši par nacionālo jautājumu. Ir robeža visam, ir mērs, šobrīd tas ir pārsniegts. Sākot ar okupācijas deklarāciju, ko, izrādās, pieņēma iekšējai lietošanai, līdz šodienas atvainošanas par ebreju šaušanu. Kas atvainosies latviešu tautai par tās šaušanu un izvešanu?

Nav mugurkaula mūsu valdībai, un sekas acīm redzamas. Pirmkārt, vairs nav cieņas savas tautas acīs, otrkārt, neciena arī citi mūs, treškārt, cittautieši var pacelt galvu, jo redz - paši nikuļo, klanās un rāpo, un vēl sliktāk - paši apzog savu tautu, paši to nospiež, paši to iznīcina. Rezultāts ir vairāk nekā saskatāms, nu jau arī aptaustāms.

Neviens sev nav ienaidnieks, bet latvietis ir. Ja okupācijas deklarāciju būtu aizvirzījuši uz ANO, šodien lielākā daļa no problēmām nebūtu. Vēl atliek steigā naturalizēt - uzdāvināt pilsonību un tautas nebūs, jo tas katram ir redzams, ka ekonomiskā vara ir zaudēta, atliek zaudēt politisko, un var tauta iet pasaulē laimi meklēt.

Nav sliktāka ienaidnieka kā no pašu mājām nācis. Tas, būdams tautai mīļš, var kaitēt vairāk kā svešs. Tas ir bīstams, jo sirdī iegūlis, un tauta to klausu. Rainis arī bija par vispārcilvēcisko, bet caur nacionālo, jo tur ir pasaules krāšņums- šī dažādība. Mūs grib iznīcināt, un mēs vēl spriežam, kā palīdzēt.

Jāmaina valdība, kura ir vāja, un jāceļ tāda, kurai ir mugurkauls, stāja un sirdsapziņa. Šī tā nav, to redz, un nebūs. Varai ir jāiet, jo kaitē tautai, tautai ir jāiet pie varas, lai var ko griezt par labu, kas to nesaprot ir akls vai Kaupo.

Imanta, kur tu esi, vai pils iz miglas jau ceļas, vai tauta ir pamodusies, vai Lāčplēsis rīt būs ar mums? Varam paši bez viņa, mums jāvar!

04.04.1998.

Noskaņa 2

Rīts. Aust gaisma. Māte sauc, lai ceļos, bet man negribas ļoti, ļoti, ļoti. Nekā darīt, laižos no siena panta un eju. Acis ciet, bet eju. Suns rej, govs mauj, vistas kladzina, bet ārā saule jau pa zemes virsu ripo.

Rīts. Jāiet ganos. Ganu rīts. Eju bez cibiņņas jo pusdienā dzīs govi mājās, bet vai vienmēr tā būs, vai būs uz zemes šīs, lūk, šādi ganu rīti, vai no tā būs jāatvadās man un jums arī? Tas bija, bet vai būs...

Arī mēs no agra rīta abi iesim tu un es,
tikai tie nav ganu rīti, un tas ļoti sāp.
Tas ir tad, ja agri ceļas rasā kājām iet,
atas ir tad, ja kājas basas zālē brien.
Upes čala, lapu šalkas - tas ir rīta zvans,
aun tu esi rasā smalkā mazgāta.
Nevar cilvēks, nevar dzīvnieks laimīgs būt,
ja tam liek pret savu gribu bez šīs dabas būt.
Tā kā prauls tas ir uz zemes ne kā lietas koks,
kas bez saules, kas bez zāles un bez lietus aug.

1998. gada aprīlis.

Noskaņa 3

MARAS ZEME ir Latvija - jus un es

Ziemas miegā guļ tauta, bet laiks mosties. Gan būs pavasaris, bet tas pienācīgi jā sagaida, jā sagatavo zeme, graudi un klētis un jāattīra dvēseles no gružiem un jāgaida Saules neatkārtojamā vizma. Nav mums cita ceļa, kā sadoties rokās un noturēt šo zemi sev, savai tautai un nākotnei!

Viss tas, ko mēs redzējam šos gadus, ir ļauns murgs. Ja neko nedarīsim, tauta neizdzīvos. Izdzīvos tikai desmit procenti veiksminieku, un tas ir viss - tas būs gals. Atcerēsimies vēsturi - jātvingus, prūšus. Tie nav šodien vairs kā tautas un nebūs, jo nevar pagriezt atpakaļ vēstures ratu. Mums ir šodien jā dara viss, lai mūsu latviešu tauta būtu mūžos stipra un laimīga. To var tikai pati tauta, kam ir godaprāts un sirdsapziņa, to var Imanta, bet nevar Kaupo.

Es aicinu jūs paņemt sveci no manām rokām un nest tālāk, lai nenodziest.

Es lūdzu jūs, saklausīt mani, jo visas tīras lietas Dievs grib, lai tiek darītas ar tīrām rokām.

Galīgu atbildi negaidu tūlīt, bet ceru, ka drīz mēs tiksimies!

1998. gada maijā.

Noskaņa 4

Deputātu solījums tautai

- Turēt godā savu tautu un tai doto solījumu.
- Turēt godā deputātu statusu un nestaigāt kā vējam no vienas uz otru partiju,
- aizejot – atstāt vietu nākošam pēc saraksta.
- Nepieļaut nevienu sēdi, kuru neapmeklēju vienkārši aiz nolaidības.
- Katru sēdi, ko kavēju neattaisnoti, izrēķināt no algas desmit procentu apmērā.
- Visu, ko daru - daru nevis sev, bet savai tautai. Visu, ko galīgi nedaru - nedarītu arī sev.

- Visu ko vēlu otram Saeimā vēlu, lai dara arī man.
- Nevienš nedrīkst otram teikt to, ko negrib dzirdēt pats.
- Visi ir par tautas kopējo lietu - par savu pēc tam, kad kopējā iet kā pa iemītu taku.

1998.gada maijs

Noskaņa 5

Trīs vaļi

Viens nav karotājs ----- vienotība.
Ziemas miegā guļ tauta ----- tauta.
Zeme ir tikai latviešu tautas īpašums ----- zeme.

Vēl :

- Neko nevar nevienam pārdot no uzņēmumiem, ko var nopirkt paši.
- Nevajag liet ūdeni uz tukšu dzirnu ratu - izdari pirmo soli, otrais pats raisīsies.
- Lauki ir tā vide, kur cilvēks jūtas harmonijā ar dabu.
- Viensētas ir tā vieta, kur izsenis ir mājojis latviskais gars, kas grib iznīcināt viensētas, grib iznīcināt tautu.
- Mazs ir brīnišķīgs. Liels ir zināms, bet svešs.
- Visu ar naudu nevar nomērīt - sirds ir mēraukla, bet arī ne katram, kam ir, tas dzird, ko sirds saka, kam nav, tas būvē visu kā no klučiem - vējš pūš, un viss sajūk.
- Ziemeļnieki būvē stipras mājas, lai sals nekaitē, lai nekaitē naidnieks.
- Zeme ir zelts nevis nieks, kas zemi grib pārdot, ir viendienis.

26.08.1998.

Noskaņa 6

Maza diena ir tā diena, kurā cilvēks ir savās domās par sevi pavadījis.
 Liela - kur atcerējies pagātņi un domās bijis nākotnē.

Par to, ko var veikt sev, domāsim katru dienu, ko tautai - katru mīļu brīdi.

Gaismā iesim zvaigžņu mirgā,
 kārsim arī eglē sveci,
 lai mirdz svece, lai mirdz dvēse -
 paši topam gaismas pilni,
 gars, lai ceļas padebešos!

27.12.1998.

Noskaņa 7

/Teksti, kas domāti šīs grāmatas ievadam./

Viss notiek ar Dieva ziņu. Arī tas par ko jums pavēstīšu. Sākumā bija sapnis, kur bija trīsvienība - Dievs, Laima, Māra. Pēc kāda laika sāka nākt mazāki teksti, lielāki teksti un lugas, bet visi šie materiāli bija par tautu un domāti tautai, un man nekas cits neatlika kā tos apkopot un savā vārdā likt jūsu priekšā. Radīt man to nebija pa spēkam, jo es ar literāro darbu neesmu uzTU. Maz ir tādu gadījumu pasaules vēsturē, bet ir un tāpēc ceru, ka tikšu saprasta pareizi, bet ja nē, tad sev pārņemst man nebūs ko - savu misiju būšu izpildījusi.

Šo grāmatu apkopēju, lai dotu to jums ne savā vārdā, bet... No pagājušā gada saņemu informāciju ko jūtu man ir jānodod jums, jo tā ir domāta tautai, ne man personīgi. Vērīgs lasītājs sapratīs visu, mazāk vērīgs - daļu, bet nevērīgs, kas dzīvo plaknē teiks : tas navar būt tāpēc, ka nevar būt! Esmu tikai starpniece jūsu sarunai ar Augstāko. Ne jūs ne es neesam tiesīgi apšaubīt teikto, bet kā tas būs - laiks rādīs.

Dodu jūsu vērtējumam gandrīz visu materiālu. Ir tikai pāris mistērijas kuras atdevu tiem, kam tās bija veltītas un lugas, kas tiks ietvertas otrā izdevumā. Esmu gatava jūsu jautājumiem, bet mēs esam Rietumu tīklos tik dziļi ierauti, ka maz būs tādu, kas šo atbalstīs, bet es savu misiju būšu izpildījusi.

Rīt lieksiet muguras Dieva priekšā, šodien - kungu priekšā, bet tad, kad visi stāju iegūs neliecoties, tad tauta būs brīva. Es rakstu jums šo, lai jūs saprastu, ka Dievs ir līdzās un to vai jūs viņš uzrunā, jūs esat pats ar savu dzīvi nopelnījis. Savs Dievs jūs uzrunā tūkstošiem gadu, bet jūs akli ejat citu Dievu pavadā. Ko nu par to, runa būs par šo grāmatu ko jums sūta Dieva doma. Dievs citur nemitinās, bet tepat virs Latvies tam šūpulis kārts. Senči runāja ar Dievu, jūs, ar ko runājat jūs? Vai prāts nav pašiem, ka viss no citiem jāņem? Jūs esat sena un vieda tauta. Ne grāmatu gudrības nosaka cilvēka viedumu, bet gars, kas liels būdams runā ar Dievu - Dievs dod prātu prātīgi dzīvot, Dievs dod gaismu sirdij, Dievs pašķir tumsu, lai ceļā gaisma. Viss no jums atkarīgs, ja iesiet kur Dieva doma, būs jums klētis zelta birumiņš, būs jums arī gaisma nakts melnumā gana.

Es dodu šo domu, bet jums to nodos ceļa gājējs, kas Dievam tīkams ir. Daudzi metīs sprunguļus viņa ceļā, bet lai šie sprunguļi paši atnāk uz viņu ceļa. Dieva doma ir tik klaji redzama, ka teikt to neredzam ir grēks. Tie, kas citiem Dieviem muguras liec, lai liec, bet tie, kas noticēs, būs uz pareizā ceļa. To laiks rādīs, to dzīve pierādīs.

Esi drošs cilvēk. Notici pats sev! Mēs kopā to varam!

03.01.1999.

Noskaņa 8

Nav jānoskumst jums, ne šodien, ne rīt. Mēs ātri neizkārtosim tautas lietas- tas ir process un nevis mirkļa darbs. Ja dzīvē viss būtu tik viegli, tad neko nerasniegtu cilvēki, bet nieka gariņi ietu pirmie pa dzīves taku.

Jūs veicāt pirmo soli, tagad ir nepieciešams otrais solis. Nevaru jums likt to veikt ar varu, bez pārliecības. Manī šī pārliecība ir un zinu arī to, kas jādara, bet jūs lemsiet paši, vai būs jums šis ceļš ejams. Kas pasakas lasa un tic tām, tas nonāk kalna galā, kas lasa tikai līdz pusei - pusē, kas netic pasakām, tas pakājē. Doma ir laba, un Dievs to balstīs, bet tur, kur jums tika teikts RIT, bija jāsaprot NOTIKS, jo Esības telpā nav laika, bet ir tikai rezultāts.

Ir jums laiks bijis pārdomām un laiks pieņemt lēmumu. Mērķis ir cēls, bet darbs būs grūts. Otrais solis prasīs nopietnāku pieeju. Visi, kas saprot mirkļa nopietnību domās un darbos, ir kopā ar MĀRAS ZEMI. Tie, kas negrib neko darīt, lai noklusē, un es būšu mierā ar jūsu lēmumu. Žēlot nevajag šo pirmo soli nevienam, jo savas tautas labā neviens nevar darīt par daudz, bet tikai par maz!

08.10.1998.

Noskaņa 9

Dialogs ar Larsu A. Fišingeru lasot DIEVU LAIKUS.

Tiavanako drupas būvēja pirmie no Sīriusa atnākušie - latvju pirmsenči. Viņi vēlāk aizgāja uz auglīgākām zemēm - Atlantīdu. /Atlantīda tajā laikā jau divas reizes bija grimusi, jau bija Andi un Titikaka ezers./ Uz Sīriusa bija viena rase, bet dažādas ciltis. Sākās strīds par varu un ciņa uz dzīvību - nāvi. Informācija Lielvārdes jostā.

Atoms no Sīriusa un jāpiekrīt Fišingeram, ka šumerus un citus iznīcināja atoma pielietošana. Tumšādainie bija jau uz zemes, līdz ieradās pirmie no Sīriusa. Tie bija no citas planētas, bet ne no Faetona, un miljoniem gadu jau bija šē pastāvējuši - pirmcilvēki jeb iezemieši. Esības telpa ir bezgalīga laika izpratnē un cilvēks arī, bet sava aprobežotā prāta dēļ, jo prāts kalpo miesai ne garam, ir vienmēr pats sevi iznīcinājis.

Esības telpas informācija ir par pagātņi, tagadni, nākotni, bet ir nobīdes, jo viss ir atkarīgs no pašu darbības. /Piemērs – civilizācijas gals var tikt atvirzīts nedaudz, lielā mērā vai ļoti lielā mērā - tas ir cilvēka ziņā./

Doma - būs gaismas gadi, kam jāsākas ar citu domāšanu, un sākums no Latvijas. Jūs sāksiet kopā ar mums - esi stiprs, cilvēk, tu to vari!

02.02.1999.

Noskaņa 10

Saruna ar Paulu Stelpu

Tas, Paul, ko tu stāsti ir sākums. Jāņa un Pētera līnija ir sen izbālējusi. Latvju Dzīvesziņa ir saistīta ar SAVU pasaules izpratni, ne ar Jāņa līniju. Te tu jauc lietu kārtību. Ticība Jēzum Kristum ir DAŽU galvenais trumpis pret visu civilizāciju, jo ātrāk no tā atraisies, jo labāk, bet tas ir process.

Tu, Paul, esi vieds un gaišs, bet pēdējā patiesība ne vienmēr pieder tev. Ir lietas, kas mums atklājas lēnāk, lietas, kas atklājas ātri. Tu būsi viens no celmlaužiem, bet ne vienīgais, ceru, ka esi jau to sapratis.

Visu nevar mērot ar savu skatu. Skatpunkts jāmaina, lai panorāma nebūtu izkropļota. Blavatskai arī ziņoja, bet arī viņai nav vienīgai ziņots, un arī viņas ziņojumi satur kļūdas. Tas ir tāpēc, ka katrā laika periodā Esības telpa sniedz daļēju informāciju - to, kas tajā brīdī ir nepieciešama. Blavatska ir tāda pati kā jūsu notikumu aculieciniece. Es vārdu neminēšu, bet jūs savam neticēsiet, jums vajag citzemju, cittautu, citsētu pareģus. To jau es teicu iepriekš.

Ardievu! Esat kā dūre, esat kā maģiskais aplis vajadzīgajā brīdī.

25.03.1999.

Noskaņa 11

Nekas nebūs, ja būsiet bez domas savas, nekas nebūs, ja būsiet kā kopējamās mašīnas. Ko jūsos ieliek - to jūs projecējat, un liek jūsos muļķības un stulbumu vairāk kā nopietnas lietas.

Gan jau būs notikumi, kas pat aklam atvērs acis, un tad arī būs tas, ko sauc par ATMODU. Šodien kā kopējamās mašīnas drukājat avižu domas, pat savstarpējās sarunās.

Kosovas albāņi ir tādi paši tiesību pārmantotāji kā Daugavpils krievi. Tie arī prasīs ziedot sev Daugavpili un tad būs tas pats, kas serbiem ar albāņiem. Vai nu dodat vai domājat, bet tieši tāpēc ir šodien jau jādomā.

Un nekāds karš jums šodien nebija jāatbalsta - neviens karš nav jāatbalsta, neviens karš nenes neko labu tautām, bet kādam nes - tas būtu jāzin un jāsaprot. Tautu kari ir izdevīgi tikai grupējumiem, bet nekad pašām tautām. Kāpēc Latvijai steigā bija jāliek paraksts zem šī, nav saprotams ne gaismai, ne tumsai. Tas ir no tās sērijas, lai iekļūtu ES, var arī pār liķiem, var arī pār visu, kas svēts savai tautai. Laukus var izvest no aprites, bet tur jau ir tautas lielākā daļa, un tad jau Eiropa pieņems, jo viņiem nevajag, ka mēs ko varam, jo to viņi var paši.

Eiropai vajag lielo vēderu, stulbo galvu ar maz pelēkām šūniņām, un tur varēs sabērt visu: gan lieko pārtiku, gan visus citus surogātus. Man žēl ir tautu, bet nicinu podlaižas, nicinu pilsoniskās saskaņas dziesminiekus. Vai paši nejūt, ka dzied vecu dziesmu jaunās skaņās? No tā es visus brīdinu - pilsoniskā saskaņa būs tikai tad, ja mēs atteiksimies no domas būt kungi paši savā zemē.

Tad, kam mums bija šis 1991. gads, vai tikai tāpēc, lai karogus vicinātu, vai rezultāts nav svarīgs? Izeja ir, bet... vajag domāt!

20.04.1999.

Noskaņa 12

Dievturība ir - savs vārds SAVA DIEVA turēšanai.

Dievs ir katrai tautai savs un visām kopīgs, to jāsaprot, ka katrai tautai ir augstākie gari un visām kopā - veido kopīgo brālību vai kopu. Lai tevi dzirdētu, ir jālūdz savs Dievs, savā valodā ar savām tradīcijām, jo tikai tad būs saklausīts viss, kas tiks lūgts. Domu spēks ir lielākais spēks Esības telpā, un Dievs atbild uz to ar savu spēku, bet Dieva spēks ir liels, jo tikai Dievam var būt visi groži rokā, cilvēkam tikai domu groži.

Latvju Dainās Dievu daudzina ar sirdi un prātu. Notikumus viņš maina, ja redz, ka daudzīnātājs ir goda vīrs, bet ja nē, tad nelīdz ne lūgumi, ne pēlumi. Dieva gaisma kam tiek daudz, kam tikai stariņš - ir pašam darbs jādara, lai staru kūlis būtu Dieva sūtīts tev.

-
- Par Dievu un Dieva izpratni latvju Dainās - ko saka dainas par ticību, cerību, mīlestību.
  - Maigākās mīlestības liecības par dzīvo visapkārt - no Dieva viss dzīvais, no Māras viss nedzīvais, no Laimas viss noliktais.
  - Tas, par ko runā Dainas, ir ne tikai gaišs, bet arī tumšs - kas ir sātans, kas jods, kas citi tumši spēki?
  - Kas gaida tevi pēc dzīves, ko vēsta Dainas?
  - Mazs vai liels tu būsi ir tikai no tevis atkarīgs - mīli visu dzīvo ar gaišu mīlestību, būs tev arī gaisma, dzīves sliekšni pārejot.
  - Nekas nav bez Dieva ziņas, arī notikumi risinās likumsakarīgi, un tu esi tas, kas var lietas grozīt, bet tikai būs tā, kā saku - Dievs lems, tu rīkosies.
  - Viss, kas būs, ir un bija, ir Laimas likts, bet tev arī jāliek artava - bezdarbība nav Dieva doma. Darbs ar sevi, darbs gan tautai, gan cilvēcei - tas ceļ garu, veido dvēseli.
  - Īsas runas, lieli darbi, par cilti domājot, var daudz ko atmest, kas nav tai derīgs, lai pagātnē iet.
  - Uz bijušo jāraugās ar vērtējošu skatienu, uz tagadni ar zinošu skatienu, uz nākotni ar cerīgu skatienu, bet nekad nav jāatmet tautas Dainu patiesības - Dievs ir tajās, tevī un Esības telpā.
  - Senču garos ir Dieva sākotne, tevī - turpinājums.
  - Sasien šo saītīti un tautai būs gaisma!

07.04.1999.

Noskaņa 13

Nav sākuma, un nav arī gala - viss griežas milzīgā virpulī.

Gan labais, gan ļaunais tā savijušies kā divas čūskas, ko atritināt nav mūsu spēkos - mūsu spēkos ir saprast, kas labs, kas ļauns, bet darbs būs visiem, gan jums, gan Dievam. Ko nevarēsiet paveikt, to paveiks Dievs, bet būs gaisma - tā Dieva griba!

Bet katrs no jums, lai veic soli vai soļus uz tās pusi. Bez jūsu gribas nekas nevar notikt. Griba ir liels paliekošs notikums, bet jūs esat tie, kas ŠO nes sevī. Esības telpā ir likumi, kas nosaka, bet bez jūsu gribas mēs nenākam palīgā. Tad, lūdzu, ja gribat uz gaismu, tad gribat tā, lai mēs to jūtam!

Nekas bez jums nav darāms, un kas domā, ka tikai, ap sevi rosoties, lielo gaismu iedegs, ir vai nu naivs, vai no tiesas akls.

Ziemas miegā guļ tauta... Būs gaisma, bet tikai caur jūsu gribu! Nelieciet visu uz Dieva pleciem, tas nav ēzēlis vai kamielis, kas nesis jūsu nastu - pašiem jānes kaut daļa!

27.04.1999.

Noskaņa 14

Nu, tik iet vaļā! Pensijām pielika astoņpadsmit santīmus, bet deputātiem lielas, par to, ka nenobijās un tik lielas, ka jābrīnās par ko!?

Visu nav naudā jāmēra, var jau arī bez naudas labus darbus darīt. Īpaši neglīti tas izskatās uz astoņpadsmit santīmu fona, bet viss ko viņi dara un ir darījuši šos gadus ir tieši tā darīts-skaistuma maz, jēgas nekādas un visu tik sev. Sev lauvas tiesu - tautai apsmieklu. Tā būs no tiesas arī turpmāk.

Es domāju, ka šie ir no tumsas būvēti, uz tumsu tie arī aizies, bet tie, kas no gaismas, lai nenokar degunus - būs arī gaisma tautai, bet noticiet paši sev, jūs kopā, tikai kopā, to varat!

04.05.1999.

Noskaņa 15

Būsiet no tiesas gudri, ja savus ļaudis visus par esošo situāciju informēsiet, jo tas ir liels noziegums, ko dara pret šīm tautām un zemi. To jums Esības telpa nepiedos, ka vienaldzīgi raugaties kā iznīcina tautas vai tautu un vēl dodat savu JĀ vārdu.

Ko jums var teikt - ja pašiem mestu virsū bumbas, būtu citas domas, bet ja met uz citiem, tad naktī visi mierīgi guļat. Runājiet par vispārcilvēciskām vērtībām, bet cilvēku dzīvības, jūsuprāt, nav vispārcilvēciska vērtība?

Neviens karš nav jāatbalsta, ja tajā mirst kaut viens cilvēks un raud bērns!

Līdz vispārcilvēciskām vērtībām jums vēl garš ceļš ejams - lietojiet vārdu bez saprašanas, ja lietojiet, tad arī nostājieties par šīm, vispārcilvēciskām vērtībām, bet jūs izteicāt savu atbalstu karam.

Vispārcilvēciskās vērtības jūs saprotat kā savas ērtības - jums labi, tāpat viss kārtībā!

Man kauns par latviešiem, jo jums nebija jāparakstās zem šīs asins pirts!

Un vēl: Tiem, kas domā, ka mūsu ceļam ir jāiet uz ES - ir tumsoņas garīgā ziņā.

Tas nav ceļš, bet strupceļš!

18.05.1999.

Noskaņa 16

Māras zeme latviešu tautai.

Visiem Latvijas preses izdevumiem.

Šodien jūs redzat, ka ceļš, ko ejam, ved uz nekuriem. Tad paskatīsimies, kurā brīdī mēs novirzījāmies no šī ceļa. Tas varēja būt **1993.gada 16. Janvārī 12. sesijā, kad notika lemsana par to, kas būs Latvijā noteicošais spēks - LR Pilsoņu Kongress vai bijusī Augstākā Padome. Tur tika izlemts, ka Pilsoņu Kongress, bet materiāli tika viltoti, un vara palika Augstākās Padomes rokās. Lūk, tas bija brīdis, kad tauta sāka iet uz viltus virsotni.** Daļa no Pilsoņu Kongresa cilvēkiem

vai, precīzāk, pēc mažoritārā principa ievēlētiem delegātiem, kuri likumīgā kārtā tika ievēlēti 1990. gadā, arī aizgāja šo viltus ceļu. Viena daļa, lai noturētu, otra daļa, lai maldinātu.

Tad ko mums darīt? Būs vien jāsāk no tās vietas, kur kļūdījāties, tāpat no 1993.gada 16.janvāra. Varai ir jābūt Pilsoņu Kongresā ievēlētiem deputātiem atpakaļ atdotai un tad, jāriko 7. Saeimas vēlēšanas, lai ievēlētu pēc mažoritārā principa deputātus. Un tas nozīmē to, ko MĀRAS ZEME rakstīja savā priekšvēlēšanu programmā - Pilsoņu Kongresā ievēl simts deputātus, kas ir tautai zināmi, atsaucami un ir pašas tautas vēlēti, nevis no bijušās sistēmas palikušie, kas nobloķējuši visu gaismu uz Sauli un ved tautu uz nekuriem.

28.05.1999.

Noskaņa 17

Šodien uzmeta sprāgstvielu uz nespējnieku namu. Ak, kāds sākums, nedaudz kļūdījās... Rīt uz dzemdību namu, parīt uz skolu. Ak, kāds sākums!

Bet jūs, mana tauta, mierīgi skatāties kā uz lielu izrādi, kur iesaistīti, nevis dzīvi cilvēki, bet lelles. Ak, kāds sākums! Galā, ka tik jums ir labi. Bumbaņas krīt Serbijā, jūsu mājās miers. Miers? Vai ilgi?

Ja būs nemiers, tad gan būsiet satriekti par citu ļaunu un tautu vienaldzību pret jums, tad būs citas runas, citas domas. Šodien - ak, kāds sākums! Necenšaties pat izprast, kas, ko, par ko. Vara pateica JĀ un jūs letarģiskā miegā. Bet šo karu sāka tie, kam arī jūs esat tikai lopu bars. Ak, kāds sākums! Ja tas neskar jūs šodien, tad, kas zin, rīt var skart arī jūs. Ak, ak, ak, vai tas vairs būs sākums...

Nu, tad ko? Atradīsies kaut viens, kam ir drosme pateikt skaļi, no tiesas, tā lai dzird: Šis karš ir lielākais noziegums pēdējo gadu laikā, kur cilvēku dzīvībai nav nekāda nozīme.

Katrs nomestais lādiņš ir apaļa summiņa un dzīvībām jau vērtības nav, ja vēl tos tur par lopu baru. Tie, kam šī naudiņa ripo kabatā, pīpē cigārus, dzer viskiju un smīn ūsās. Jā ūsu nav, smīn bārdā, ja bārdas nav, izliekas, ka nesmīn, bet smīn iekšīgi...

01.06.1999.

Noskaņa 18

Lielas lietas grib Eiropa mums likt darīt. Maz, ka mūs ielenc ar savām idejām par pilsonisko saskaņu, tagad grib izveidot Eiro - reģionus tā, ka sākumā viss liekas nevainīgi, bet beigās neviens vairs nezina, kur tam ir dzimtene, kur tauta. Sajaukt visu klimpā - tas viņu galvenais mērķis, tas viņu galvenais uzdevums. Kas viņiem no tāda, kas nezina no kurienes viņš nāk un uz kurieni viņš iet, kas viņiem no tāda kam vienalga no kādas tautas viņš ir, ka tik pilsoniskā saskaņa?! Bet to tikai vajag, jo kam ir viss vienalga ar to manipulē kā patīk. Tad viņu sapni piepildīt ir sākums. Saku, ka mērķis viņiem visnotaļ globāls - ne vairāk, ne mazāk kā VISU un VISUS pārvaldīt. Hitlers gribēja to pašu, bet, muļķis - ar varu. Šie ir no austrumu sugas, tāpat viltīgāki - doma tā pati, bet citādi izdarāma. Maksā pelavām, lai paši ar savām rokām savēl cilpu ap savas tautas kaklu un to, kas velk, nav mazums.

Reģionālo reformu DAŽS iesāka musināts no tās puses un vēl nav rimies, jo naudu saņēma, bet darbu neveica. Grib un grib to mūsu zemi, to mūsu tautu slazdā ievilk, bet Dieva doma ir cita - tie, kas velk, paši būs slazdā, bet tas lai paliek Dieva ziņā.

Liels būs tavš izbrīns, kad iesi lepni paceltu galvu - izklīdis tumsa un gaisma būs!

Tāds ir Dieva apliecinājums latviešu tautai. Noticiet paši sev, jūs kopā to variet!

02.06.1999.

Noskaņa 19

Sākums un gals ir tas, par ko runāsim šodien. Sākums bija nultajā gadā, bet gals būs drīz...Ja ir kas uz pasaules, ko es nevaru ieredzēt, tad tas ir citu ļaužu pazemošana un noniecināšana, bet tas jau notiek divus tūkstošus gadu.

Sākums bija ar Jahves domu saistīts, bet saprata, ka neies cauri un tad izdomāja Jēzu, tad izdomāja arī visu tautu paverdzināšanas shēmu. Sākums bija jau tad, kad sacīja, ka rietumi ir uz savas virsotnes un austrumi ir tikai rietumu ēna. Patiesībā austrumi ir gudri, bet rietumi ir stulbi, jo ir ar savu domu, no tiesas, jāiet caur dzīvi. Citas domas nevajag ņemt, citas domas ir tādas, kas arī tautām nav vēlamas.

Zināt vajag, ka KARMA ir austrumu doma, jo karma ir sākums no citas dzīves un beigas citā dzīvē, bet Laima ir šīs dzīves CĒLOŅU UN SEKU likums. To, vai ir citas dzīves, cilvēkam nav jādomā. Ir šī dzīve, kas skaisti un pilnvērtīgi jānodzīvo! Sākums un gals - tas ir viss šajā pasaulē. Sākums nultajā gadā, gals divi tūkstoši otrajā gadā.

Rietumi ies to ceļu, ko iesiet jūs, austrumi to, ko ir gājuši un tad pasaule kļūs daudz harmoniskāka. Būs arī tad problēmas, bet citādas, ne tik zemiskas. Sākums un gals! Sākums tajā brīdī, kad jūs ticību sagrāva un apraka uguns un asins lāmās. Tā ir austrumu vienas tautas ļoti zemiska doma, bet gals būs šim tumsas spēkam. Kas citam bedri rok- pats iekrīt! To atklās, jo ir ļoti maz rietumnieku, kas tur nav iepīti, bet austrumi ir tādi kā rietumu pretstati. Tiem ir augstākas gara vērtības un nepārdod visu par trīsdesmit sudraba grašiem. Viņi jūt Esības telpas domu un zin, ka par to būs jāmaksā. Te labi noder karma, bet mūsu tautai karma ir šīs dzīves mīļā Laima - ko sēsi, to pļausi! Un nav ko skatīties iepriekšējo dzīvju iedomu vīzijas. Ja esi cilvēks, tad esi šodien!

04.06.1999.

Noskaņa 20

Dialogs ar Edgaru Šēnbergu.

Man prieks, ka ir cilvēki, ko saprāts ved pareizā virzienā un nekādi viltus zinību kalni nenoved no ceļa. Jūs esat uz pareizās takas, manu ciltsbrāli! Tas, ko jūs dariet ir Dieva doma, tāpēc ceļš jūs arī atveda pie saimes vietas. Kur būsiet jūs, tur būs saimes viedie un redziet, arī viedās. Tautas ceļi ved vienotā gultnē, jo tā ir Dieva doma.

Man prieks par to, ko jūs esat veicis, bet vēl ir darbs. Saku, ka mūsu sakars ar grieķu kultūru ir tāds kā tikai no malas, no sāna. Esam visi vienas cilts bērni, kas vienas nakts laikā pameta Atlantīdu /vienas nakts, tas ir teikts simboliski/. Tur bija ciltis un augsta kultūra, bet ir maza nianse, vēl nebija spēcīgas tendences veidoties tautām. Ciltis, cilšu vecajie, priesteri un laimīgie cilšu ļaudis, jo bija pareiza pasaules izpratne t.i. izprata Esības telpas lomu un sakarības.

Viss notiek ar Dieva ziņu, bet no tumsas nesmeļat.

Visas Eiropas tautas ir dažādos veidos jaukušās ciltis. Sakši ir pamatu pamats un tad tālāk gāja kā lielā virpulī. Par ĀRIEŠIEM viņus nosauca, lai atšķirtu no tiem, kas mita līdz viņiem, bet mita tikai melnādainie. Austrumnieki ir jaukteni - ārieši ar mulatiem. Jaukušies bija uz nebēdu, bet arī Dievs to tā bija gribējis, lai izveidojas krāsaina pasaule. Indiāņi ir tumšās un āriešu rases jaukteni. To nevar paskaidrot, bet taisnība viena, ka visi ir labi, Dievam tīkami un ir muļķīgi domāt, ka pasaules sākums ir jārēķina no Jahves. Tas ir klajš DAŽU izdomājums.

Pasaules sākums iet miljoniem gadu tālā senatnē. Tad bija vēl iezemieši - lemūri, atlantīdi u.c. Atlantīdi bija pirms āriešiem, jo tur bija silts un maz problēmu, lai izdzīvotu. Ārieši ieradās Naskas lidlaukā un no turienes izklīda dažādos virzienos, bet daļa uz Atlantīdu. Lēnām izspieda iezemiešus uz kontinentu - Āfriku, jo tie bija kā dzīvnieki. Viņu leģendas satur šo informāciju /jāmin Dagoni/.

Atlantīdā bija augsta civilizācija, zemes prātam grūti aptverama. Tas bija laiks, kad ar domu spēku pārbīdīja akmens un klinšu blukus. Ēģiptes piramīdas ir notikums numur viens. Tad jāmin arī citi brīnumi, tie ir - dzelzs stabs Indijā, kura sakausējums ir lielais noslēpums līdz šai dienai. Tas nav viss, bet šodien tas būs pietiekami.

Tas, ka mēs ar Indiju esam saskārušies kā tautas, ir pareizi, bet tikai otrādi - laimīgā kārtā no Atlantīdas ciltis nonāca arī līdz Indijai, kura bija lemūriešu u.c. krustojums. Šis piensums bija labs un notika straujš kāpums - Indijai bija labs garīgais piensums un R un A krustojums deva kultūras uzplaukumu.

No Dieva ir tautas laistas un, maigi sakot, sākums ir labs - tautas būtu izveidojušās un tagad būtu jāveido garīgā virsbūve. Tikai jāsaprot, ka caur nacionālo ne KĪČU, jo tas ir nekas! Sapratni ir jāmacās, saskatot lietu būtību. Tie, kas tautas ved uz nekuriem, ir divus tūkstošus gadu deformējuši to redzējumu. Jānokrata pinekļi un skaidrām acīm jāpaskatās uz Dieva pasauli. Vai patiešām Dievs grib iznīcināt to, ko pats grūti veidojis? Taču, nē! To izdomāja tie, kas visiem grib likt kalpot savām vēlmēm. Vēlmes neminēšu, jo pretīgumā saraujas sirds.

Tautas ir kā krāšņi tauriņi, kā dažādas pļavu puķes, kā simts strauti, kas šķērso visu zemi, bet ja arī saplūst, tad pēc Dieva gribas, ne pēc citu vēlmes.

Paldies, Edgar, mēs vēl tiksimies! Tas no mums jums sūtījums!

08.06.1999.

Noskaņa 21

Dialogs ar Edgaru Šēnbergu par to pašu tēmu un nedaudz par citu.

Savā grāmatā 9 b, kur ir Dieva skaidrojums, Edgars ir stipri no ceļa grāvī iebrucis. Nevis latvieši patapinājuši Dieva vārdu savām vajadzībām, bet gan rabīni patapinājuši Dieva vārdu savām vajadzībām, jo, gudri būdami, ir vienmēr visu to, kas svēts no tautām, likuši pie savas idejas kā stuti. Tā ir arī ar svētku svinēšanu, tā ir arī ar Dieva vārdu.

Lai Edgars naktī mierīgi gul, viņš mājā liela saprašana, bet saprast nozīmē izprast un lietot, bet viņš izprot, bet nelieto. Kas traucē? Traucē tie simti gadu, kas kā tapu iedzinuši smadzenēs domu, ka Jēzus Kristus ir pirmsākums. Visi zin, ka tā nav, bet rauj aiz matiem klāt notikumus, lai būtu.

Kas ir jādara Edgaram? Jāraksta savas grāmatas tā, lai nebūtu pretrunas. Viņš lieliski viena izdevuma robežās stāv par abiem viedokļiem - pret kristietību un par kristietību. Ja grib PAR, tad stāv par, ja Pret, tad pret, bet te nu ir īstens mistrojums - sirds ir PRET, prāts ir PRET, bet roka raksta PAR.

Sveicam Edgaru kā lielu vīru, cepuri nocelot, bet arī lielam vīram mēdz būt sīki, melni punktiņi, tāpat kā katram priekšmetam sava ēna.

P.S. Pērkon - turī ir tie, kas tikai Pērkonu tur, bet latvietis turēja Dievu un visas Dieva izpausmes.

12.06.1999.

Noskaņa 22

Ar vēsturi ir tā, kā ar pērkamu sievieti - to veido tie, kam ir teikšana pār cilvēku domām un jūtām, tie, kam ir teikšana pār cilvēku garu un miesu.

Tas ir interesanti, bet vēsture ir par trīsdesmit procentiem patiesa un septiņdesmit procenti ir tā rakstīti, lai sasaistītu cilvēkus pie zemes, lai nogrieztu spārnus un sasaistītu cilvēku garu. Tas vien, ka Dievam ir izredzēta tauta ir klaji meli. Dievam visas tautas ir labas, bet tie, kas grib valdīt, ir ilgi un rūpīgi pinuši virvi ar ko nosiet maisu, lai maisam gals nespruktu vaļā. Jaunā vēsture būs no Dieva, ne no viltus vēstures, ne no aiz matiem pievilktas arheoloģijas.

Edgaram taisnība par septiņdesmit procentiem, bet jaunajiem vēsturniekiem būs rūpīgi jāstrādā, lai trīsdesmit procentus pieliktu klāt - tad būs patiesā aina, tad būs pasaulei skaidrība.

Pašu bāleliņi salmu cepurē iet, bet austrumu domas sirdī nes. Viss ir Dievturībā, arī evolūcija ir, tikai latvis gudrs būdams runā maz, bet saprot daudz.

Ir skaidrā valodā jāsaka - tie, kas iet aiz citiem Dieviem ir tālu no latviskā!

15.06.1999.

Noskaņa 23

Uz zemes šīs ir tie ļaudis, kam jāiziet Dieva mācība, ka jādzīvo ir no gara, ne no mantas. Bet pasaule nebeidzas ar mūsu māmuļu zemi. Dzīvība ir arī citur, bet tai ir citas formas. Formas ir daudzveidīgas, jo ir garīgi augstāka būtne, jo ir mazāk redzama. Un te sākas problēma tiem, kas apmeklējot citas planētas, saka, ka tur nav dzīvības. Tur ir, bet ir citas formas, ar mūsu prātu netveramas, ar sajūtām nejutamas, bet tas nenozīmē, ka nav - ir un ir augstākas pakāpes. Šai formai nav nepieciešams materiālais apliecinājums. Garīgas būtnes pārvietojas ar gaismas ātrumu un te būs lidojošie šķīvīši un to mistiskie iemītnieki. Viņi pieņem reālu veidolu tikai tādēļ, lai mēs tos ieraudzītu. Vienkārši sakot - materializējas un no tā izriet, ka mēs esam Esības telpā vieni no vis zemākām būtnēm, bet to jau redz reālā dzīvē. Kur tas ir redzēts, ka ar prātu apveltītas būtnes nogalina cita citu - tikai uz mūsu māmuļas zemes un tikai šeit. Tas ir skaļi jāpasaka, ka tie, kas aicina bruņoties ir noziedznieki, jo ir no tiem, kas māca nogalināt.

Ko jādara būtu šajā brīdī? Jābeidz karot ar sev līdzīgiem un jūs varēsiet ar domu spēku pārbīdīt akmeņus. Jums tas ir liegts, jo jūs šo spēku izmantotu tikai, lai apkarotu viens otru. Naidis, cietsirdība, nenovīdība jums iet līdzās kā ēna. Ēna ir un būs, bet šo, no sevis ņemat nost - tas ir pats ļaunākais, kas cilvēku ir apsēdis.

Kas ir melnie caurumi? Tie ir ceļi uz citām galaktikām. To jums nerasniegt tik ilgi, kamēr jūsu ēna ir lielāka par jums pašiem. Audzējiet garu, garaspēkam ir neiedomājama noteikšana Esības telpā, bet jūs audzējat vēdertulznas, matus un naudas makus, un ap tiem, kā VĒRDIŅĀ pirtnieks Ansis, muguras liecat. Tā arī visu mūžu esat kalpi un muguru beržat, bet tos, kam pilns maks, no tiesas, gars augstu necels. Pie grēka raduši, grēkā dzīvojuši, pa zemi rāpojuši, uz Sauli pat necenšoties pavērties, kā zemes tārpi arī debesis vagos. Žēl, bet tas par maigu teikts, jo es iesaku katram savu dzīvi ar svešām acīm apskatīt. Ar savām pierasts, arī lielas lietas neredzam, ar svešām - sīkumi duras acīs. Tad, lūk, ne draugus aplūkojiet zem palielināmā stikla, bet paši sevi!

Civēks ir pašapmierināts radījums tik ilgi, kamēr nonāk Tajsaule, bet kad nonāk, ir par vēlu ko mainīt.

Tas ir mans jums sūtījums. Ceļš uz gaismu ir ērkšķiem kaisīts, bet, kas izvēlas šo ceļu, nekad to nenozēlo, ne dzīves laikā, ne pēc dzīves. Tad esi gudrs, brāli, mās, viss tev ir dots: gan virziens norādīts, gan padoms iedots, no tevis tikai pats mazumiņš - neliela piepūle un gaisma būs pilnas riekšavas.

21.06.1999.

Pasakas pieaugušajiem - pasakas par visu un par neko...

Stāsts par visu un par neko

Vieta - nekuriene.

Laiks - nekāds.

Personas, kas piedalās - caurums, laiva u.c.

Savu caurumu laiva uztaisīja sen senos laikos, kad vēl karš nebija bijis. Visi mēģināja laivas caurumu aizlāpīt, bet tā arī nevienam tas neizdevās. Tad nāca citi laiki, citi lāpītāji, bet arī tiem nekas nesanāca. Uz viena ielāpa klājās citi, bet ūdens laivā tecēja uz nebēdu.

Maza bija tauta, kam laiva piederēja, maza, bet gudra - domāja, domāja un gandrīz jau izdomāja. Sāka to caurumu ar tapu sist ciet, bet naktī atnāk cita tauta un tapu izsit ārā. Mazā tauta sit jaunu - otri sit ārā. Nolēma mazā tauta pie citām griezties, lai taisnību meklētu. Citas iesaka, ka tapu var nelikt, jo laiva, lūk, nenogrim bez tās. Nakts melnumā izmēģina, bet laiva grimst, un atkal griežas pie citām tautām: *lūdzu palīdziet mums savaldīt tos nekaunas, jo, kā ieliekam to tapu, tā šie klāt un izsit. Mūsu laiva tā var arī nogrimt!*

Atsūtīja citas tautas emisārus augstus. Tie skatās un brīnās, kur problēma – ļaujiet, lai laiva grimst, nogrim šī laiva, dosim jums citu no plastmasas, vieglu un ašu, kur vējš pūtīs, tur peldēs.

Visi brīnās par tādu lēmumu, un sirdī neviens nepiekrita, bet bailes no tā, ka citi gudrāki, vai citi zin labāk par pašiem, neļāva nevienam skaļi savas domas izteikt. Koka laiva labāka, bet caurums tajā, un TIE sit tapu ārā...

Piekrita mazā tauta, lai dod plastmasas laivu - Saulē cepina tevi, salā saldē, vējā dzen, kur acis rāda uz nebēdu, bet pateikt nevar. Visi klusē, jo bailes, ko teiks citas tautas, ko teiks tapas sitēji, ko teiks pašu līdēji, ko kurš teiks, ko kurš domās, bet par to, kā tautai mazai cita laiva derēs domāja dažī un tikai dažī. Tiem vietu norādīja aizdurvē, lai nebāžas, lai skaļi nerunā.

Visi ar laivu uz nekuriem gatavi doties, lai tikai neviens nepadomā, ka mēs neko nevaram.

Varam gan, teica mazās tautas karalis, tā kā teiks citi - tā būs pareizi, tā arī darīsim!

Tie, kas aizdurvē, mēģināja teikt, ka var iepērt tos spērējus, bet to neviens negribēja dzirdēt. Bailes māca mazo tautu, bailes nogalināja to gribu. Nekas nav līdzams, jo pret bailēm nav zāļu, pret bailēm ir tikai garaspēks, bet to neviens negribēja darīt, jo tas prasīja piepūli un darbu.

Un koka laivu ticams, ka nogremdēs un viss būs kā pasakā, bet vēl ir laiks, ko domāt...

No aizdurves atskan balsis. Varbūt tur vēl ir garaspēks, un tapa tiks iedzīta, un sitējs iepērts, un citiem pateikts par ko, un laiva tad varētu peldēt, kā peldējusi, un visi būtu laimīgi, jo koka laiva ir laba laiva, un Saulē nekarsē un salā nesalst.

Rīt redzēsim, kā būs ar to laivu...

Vēl pasaka nav galā, bet rīt gan būs galā, rīt gan...

04.04.1998.

Pasaka tikai sievietēm

Tas notika zemē, kur cilvēki bija ar savu karali uz dullo saderējuši - tu esi karalis, bet mēs tavi kalpi. Karalis tā darija - viņš tos vērtēja kā kalpus, bet sevi kā karali.

Tad nāca viena sieva un teica: *Tu esi karalis, bet nemīli savu tautu, kas būs, ja tu ilgi valdīsi? Man gribas tev palīdzēt un zini, tu kļūsi slavens. Viena tāda maza pupa aug ceļmalā. Ej pie tās pupas un saki, lai aug debesīs. Nekas nebūs, ja tu uzkāpsi debesīs, uzkāpsi un nokāpsi, tāpēc kāp droši un zini, ka tur tev tāda saruna būs, ka lejā negribēsies kāpt, jo tautu vajag no purva izvest, un to mēs varēsim divatā.*

Karalis aizgāja pie pupas un lūdza, lai aug debesīs. Pupa auga, un karalis kāpa debesīs. Tur bija brīnumu vairāk, kā karalis gaidīja - visi vīri pļāvā aitas ganīja, bet sievas ar nerātņiem bērniem pa pļavu dzīvojas. Karalis prasa: *Kas tas, kāpēc vīri smagi strādā, bet sievas rotaļājas pa pļavu? Un viens vīrs viņam saka: Tu esi jauniņais, bet mēs sen zinām, ka aitas ganīt ir nieka lieta, nekas nav tur grūts, bet bērnus izaudzināt vajag gan prātu, gan sirdi, gan jūtu pasauli lielu.*

Nokāpa karalis zemē un saka sievietei: *Tu esi gudra, ka sūtīji mani debesīs, jo tur viss notiek pēc Dieva likumiem - tas, kas gudrāks, tas visus bērnus audzina, kas stiprāks - tas visus darbus padara. Es esmu sapratis Dieva gribu - tev, sieva, ir tauta jāvada, bet mēs, vīri, tos darbus darīsim, kas riekšavās nekrīt, bet nepadarāmi, tos, ko sievas nevar, jo laika nepietiek, jo sievas var visu. Ko darīsi saki? Sieva padomāja un teica: *Tu esi gudrs, ka sapratis, bet vēl gudrāks, ka lejā nokāpi, jo mūsu vīri kā uzsēdās varas zirgā, tā jā un neskatās vai sanāk vai nē, ka tik pašiem labi, ka tik paši var spēlēties kā bērni pa smlšu kastī. Sievietes politikā negrib, jo sievietes ātri jūt, kas ar sirdi, kas rokām, kas ar prātu padarāms. Tu nokāpi, un tagad pats pasaki tiem, kas rotaļājas, ka tauta ir jāmīl un tikai tas var to vadīt, kas to mīl.**

Karalis padomāja un aizgāja mājās, bet sievai atdeva savu kroni.

Sievām ir intuīcija, un sirds pa priekšu, bet vīriem prāts bez sirds un bez intuīcijas - tas ir par maz, lai tautu vadītu, tas ir stipri par maz...

Un tad sākās citi laiki, sieva tautu vadīja, bet vīri aitas ganīja.

Es pati tur biju, un medus pa zodu man tecēja, bet tauta bija laimīga, jo sieva no sirds to darbu darija. Lūk, arī pasaka galā, bet mūsu pasaka nav galā, jo mūsu karalis pa pupu debesīs nav uzkāpis un mūsu valdības vīri no zirgiem netaisās kāpt, kur nu vēl sievas pie valdīšanas laist. Lai kaut vai zāle neaug pļavā, ka tikai viņi var jāt pieguļā.

To pasaku jums, mīlās sievietes sūtu, jo jāzin, ka bez jūsu esības pasaule nepastāvētu un arī politikā tieši tāpat. Prāts un sirds, un intuīcija dod pilnskaņu, bet, ja kā trūkst, tad grāvi iekšā. Tā ir, bija un būs!

1998.gada maijā

Rīts gudrāks par vakaru

Piedalās: kungs, kalps, tauta.

Rīts agrs, un kalps uz darbu dodas. Kungs vēderu kasa un mīlē sievu. Tauta badā mirst, bet kungam maza bēda - vēders pilns, un sieva tukla.

Kalps vēti graudus un smagi strādā, bet kungs par to maz domā, jo vēders niez no pārēšanās.

Tauta ir liesa kā veca ķēve, kā nodzīts zirgs - kungs trekns kā rietumu gailis. Katram sava doma, un katram sava sāpe - kā maizi ēd, tā dziesmu dzied. Tautai klusa dziesma, bet gailiem skaļa. Viens gailis maļ miltus kā miljonārs, otrs - kā dziesminieks, trešais - kā miljonu meklētājs. Gaiļu daudz, visus nenosauksi, bet tautai no tā tikai ausis piebļautas - vēders tukšs kā ganiņa cibiņa.

Nāks ļaudis, kas tautai rada - vezumā sirds un mīlestība. Vezums brauks lēni, katrs iekāpt varēs, bet vai gribēs - tas cits jautājums.

Pasaka nav galā, bet drīz būs galā. Kā pasaka beigsies, laiks rādīs. Cik vezumā ļaužu būs, kādas domas tos virzīs - vai būs mīlestība pret tautu vai ārēju spožumu?!

Dievs visu redz un pasakas galu arī, bet teikt - nesaka, jo mīl šo tautu un grib, lai pati domā. Lai pati saredz... Un te būs jāliek punkts, jo rīt redzēsīm paši, kas tautu vada - vai sirds vai prāts un aprēķins.

Tāda ir dzīve, bet dzīve ir skaista, ja cilvēks to prot skaisti nodzīvot - tad daram to un jau tūlīt!

Padomi no tautas pūrlādes:

- Neatliec uz rītu to, ko šodien vari padarīt!
- Neskati vīru no cepures, draugu no maka biežuma!
- Ej to ceļu, kur gaisma mirdz no Saules spožuma - ne zelta vizmas atspulga!

Tāds mans vēlējums jums, bet jūs, ko jūs vēlēsiet mums?

19.08.1998.

Pasaka par tiem, kas redz otra aci skabargu, bet savā, balķi neredz

Reiz dzīvoja gaismas pilns tauriņš un tumsas pilns tauriņš. Tas, kas no gaismas bija nācis, vienmēr domāja, kā citiem ko labu izdarīt, teikt. Tas, kas no tumsas tikai par sevi rūpējās un tikai utis meklēja citu kažokos. Savs kažoks utu pilns, bet no tā ir tāds labums, ka jāklusē un šī klusēšana nomāc sirdi, tad nu sāk par citiem slikti runāt, lai sava dzīve liekas laba diezgan.

Ko darīt šiem tauriņiem, kas no tumsas būvēti? Tiem vajadzētu tās lietas vērst par labu. Runāt par visu ko, tikai neaizskart ļaudis ne vārdos, ne darbos - tas ir pirmais padoms. Bet gaismas tauriņiem vajag no tiesas pasmaidīt, lai ir kā ir, bet tikai ar smaidu.

Ļauni ļaudis ir kā vieni sakņu stumbeņi, kam nav ne košu lapu, ne ziedu. Kas ir no gaismas, tiem visa kā gana, bet ziedi ir skaisti un smaržīgi un nav ko skaut, jo tas ir ne tikai ir redzams, bet sajūtams.

Esat gaiši un saulaini, lai pēc tikšanās ar jums cilvēkiem pilnas riekšavas prieka - bēdas katram pašam pietiek!

07.06.1999.

Vēlreiz pasaka par visu un par neko

Sākās viss sen - senos laikos, kad maz bija Latvijas zemē ļaužu. Rietumi bija vidēji apdzīvoti. Lielākais cilvēku un tautu mākonis bija Atlantīdā. Kad Dievs nolēma to mazliet pārmācīt, Viņš paziņoja ŠO viedajiem. Tie, kas no tumsas - neko nezināja. Vienā naktī nogrima liela civilizācija, vieā naktī Dievs sašķiroja labo un ļauno, vienā naktī pasaule kļuva kaut nedaudz tīrāka.

No tiem, kas pameta šo salu, gadu tūkstošos veidojās tautas. Pirmtautas bija drīzāk ciltis. Mijās un maisījās, karoja un mīlējās un šeit uz Latvijas zemes bija tāds virpulis, ka grūti pat vārdos izteikt. Bija ciltis visādas - arī mazas, arī lielas. Bija kari un miera periodi. Tā sanāk, ka bija uz šīs zemes viss par ko stāsta pasakas, teikas, Dainas - sākot ar sakšu karaļiem, beidzot ar krievu kņaziem. Saku, ka bija visādi reliģiskie kultī - gan druīdisms, gan odina kults, gan sakšu rietumnieciskais Tarāns t.i. Pērkondievs, bet tie sapratās savā starpā un postu ciltīm nenodarīja.

Bet tad nāca kristietība. Sākās posts... Uguns, krusti, nāve! Cilvēku atrāva no dabas norisēm un iedeva svešu elku. Domu spēks zuda. Cilvēks palika vājš garīgi, vājš ir cilvēks arī šodien.

Bet ir jāmeklē vieta, kur sākt jaunu, sākt skaistu gadu tūkstoti. Dievs skatās uz savu laisto pasauli un redz, ka ir tauta, kas vēl atminas savu Dievu, kas dzied savas tūkstošiem gadu vecas dziesmas, kas atmiņā tur tautas tikumus - Dieva likumus. Un nolēma Dievs, ka sāksies atjaunotne no šīs zemes.

Kas jādara tautai, lai tas notiktu:

- jāatceras sava pagātne, kas ir visa salikta vietvārdos.
Saku, ka visa Latvija ir viena liela svētnīca;
- katram ir jādara kaut mazumiņš kopējai lietai.
Tauta kā strauts, var izsīkt un var veidoties par upi;
- Sauksiet, sauksiet savus senčus, nāks ar jums tie palīgā,
tādas lietas simtos gadu tikai reti notiekas -
Dievs ļauj savas tautas veļiem steigties tautai palīgā.
Tāds ir Lielais Gaismas likums - HARMONIJAI jāvalda!
Tumsa iet un atnāk gaisma - tāda Dieva doma.
Tādas domas, bet ar jūsu sirdīm, prātiem veidotas!
- Kas kā vientuļš vēzis alā, tas nav tautai brālis vairs,
kas par sevi tikai cīās - aizies tumsas valstībā;
- Celies latvi, tu esi varošs, tāda nozīme latvja vārdam -
varonis - varošs, kas nepadodas. Saucējs jau sauc!

13.06.1999.

Lugas un viencēlieni

Man rasa iekrita skropstās

Pirmais cēliens

Luga, kur pirmais un trešais cēliens - simboli, bet deviņas ainas ir šodienas reālās dzīves fotogrāfijas.

Pulciņš ļaužu fonā. Raudošā māte nāk pa ceļu ar bērnu uz rokām - bērns miris. Skan Mocarta rekviēms. Satek ielas ļaudis uz skatuves. Māte nokrīt bez spēka. Bērns nedzīvs guļ uz krūtīm.

Darbojošās personas: māte, sirmgalvis, puika, tauta.

Ļaudis: Saki, māt, kas ir noticis? Mēs esam uztraukti, atbildi lūdzu!

Māte: Jūs redzat - mans bērns ir miris.

Ļaudis: Redzam.

Māte: Atradu viņu nomirušu gultiņā. Nesaprotu, kā tā? Man bija maize, atdevu bērnam - viņš nesagaidīja. Drīz būtu piens atnests un tad es būtu saglābusi viņu. Dievs, piedod man, ka nesaglabāju šo dvēselīti!

Ļaudis: Nemoki sevi, TAGAD TĀDS LAIKS. TU neesi vainīga. Labāk saki, ko tālāk darīsi?

Māte : Nezinu, arī es nolemta, nolemta...

Ļaudis: Jā, TAGAD TĀDS LAIKS...

Māte : Ko niekus jūs runājat! Man nomira bērns, bet jūs - LAIKS. Laiks kā jau laiks - ir bijuši sliktāki laiki, bet arī mēs bijām citi. Neraudājām, cēlāmiem gājām par bērniem, par tautu, par sevi. Tagad rokas nolaiduši nelietības priekšā kā lupatas. Ko nu es te runāju, jums jau bērni dzīvi. Cik ilgi, tas cits jautājums. Ja nedomāsi no badā, tad no mēsliem ko elpo, ko ēd, ko redz pa televīziju. Nāve ir nāve vai tā ir fiziska, vai garīga.

Es viena nevaru neko, bet jums nelaime nav uz sliekšņa - jūs akli, akli, kurli un mazkustīgi. Nevienam ne soli otra labā, bet pa vienam kā skudras samīs mūs. Pa vienam samīs... Es iešu, man auksts. Bērns arī auksts...

Ļaudis: Viņš miris!

/Māte tīsta to lupatās, noliecas un skūpst, tad ņem un auklē kā dzīvu./

Ļaudis: Viņa zaudējusi pratu!

Cits: Viņa arī var nomirt!

Cits: TĀDS LAIKS, neko nevar darīt!

/ Sāk visi izklīst. Nāk sirms un noskrandis vecītis. Ierauga māti, nāk klāt./

Sirmgalvis: Kas tev, mīļā? Ko tu te viena ar bebi klēpī? Ir taču vēls! Saki, vai es varu tev līdzēt?

Māte: Vairs nē...

/Raud skaļi, no visas sirds - pirmo reizi pēc bērna nāves. Sirmgalvis novelk skrandas un apsedz mātes plecus. Viņa klusi raud. Skan mūzika. Sirmgalvis trīcošām rokām glāsta viņas galvu./

Sirmgalvis: Meitiņ, saki man, vecam vīram, kas noticis?

/Klusums dziļš. Māte lēni ceļas, saudzīgi turot bērnu./

Māte: Nerunā skaļi, man bērns guļ. Nav ēdis, ja pamodīsies, nezināšu ko darīt. Vai tev nav maize? Vairs nav spēka. Rīts tuvu... Ar gaismas atnākšanu vieglāk būs. Būs rīts kā katru dienu, bet ko es, ko es lai daru? Rīts ar gaismu, bet sirdī tumsa /Vēršas pie sirmgalvja/. Ko tu te dari tik vēlā stundā? Auksts un arī nakts, bet tu uz ielas... Kur tu dzīvo?

Sirmgalvis: Nekur! TAGAD TĀDI LAIKI - katrs par sevi. Un tu, ja drīkst zināt, ko tu?

Māte: Nezinu, arī es nezinu... Man trūkst padoma, kā vajag dzīvot. Viss aizgāja kā rati no kalna uz leju, uz leju - ne izlēkt, ne nobremzēt, ne pagriezt. Ar mani tā, bet bērns badā!

/Sirmgalvis ņem kaut ko no somas un dod mātei./

Sirmgalvis: Ņem to. Es saujā turēju, tāpēc tāds netīrs.

Māte: Nedod man, man nē, dod bērnam!

/Sirmgalvis dod un apstulbst./

Sirmgalvis: Ko tu? Esi jukusi? Bērns ir miris!

Māte: Zinu, bet negribu ticēt.

Sirmgalvis: Ak, tu esi jauna... Būs vēl... Jāraud, būs vieglāk! Nesēdi aukstumā, iesim! Ar jaunu dienu ar jaunu saprašanu...

Māte: Nav kur iet. Es viena, man nav kur iet...

Sirmgalvis: Ko ar bērnu... Jāglabā. Vai tev nav nauda?

Māte: Nav, ja būtu, bērns būtu dzīvs. Ne zārkam, ne maizei...

Sirmgalvis: Es kaunos tev piedāvāt, bet es tev ar jumtu varu līdzēt. Naudas nav, bet tas nav nekas - naudu nevajag. Noraksim mazuli baltās smiltīs. Es zinu vietu. Dievs viņu pieņems bez svētrunas - viņš nevainīgs.

Māte: Nevainīgs gan... Kas par laiku, ka jāmirst no bada savā zemē? Ne karš, ne zemestrīce, bet mirst nevainīgs. Es iešu. Tev pašam nav, ko tu ar mani...

/Ceļas, iet lēnām - nezina uz kuru pusi./

Sirmgalvis: Meit, neej viena, tu sieviete. Sabīties vēl, ko tad? Es vecs, man vienalga, bet tu, tu jauna - visa dzīve vēl priekšā. Nedomā sliktu, jo sliktis pievelk sliktu - labs, labu!

Māte: Ko nu tu runā !Kas man bija tik sliktis, ka tik slikti izgāja? Nav darbs, nav maize, nav pajumte, kā sliktā murgā! Un kā tas notika... Pats no sevis - dzīve aizgāja lejā kā ritenī. Es jauna, tu saki! /Smejas ilgi un skaļi - tas dvēseles kļedziens. Atsēžas/. Tu joko, vecais, saukdams mani par jaunu sievieti! Gars mans miris - es vispār vairs neesmu... Nu saki, ko tu redzi? Tā neesmu es, tici man! TĀDS LAIKS, es dzīvoju TĀDĀ LAIKĀ! Ja vēl nebūtu bērna būtu izkūlusies, bet divatā, kā redzi...

Sirmgalvis: Gaisma aust./Pauze./ Tu esi skaista!

Māte: Nu, nu... Ko darīsim ar manu mazuli? Tu teici balta smilts... Es pati. Saki kur ir balta, balta, bal - ta. . . Nezinu vai vispār balta mēdz būt - dzeltena, jā, bet balta? Es tautas dziesmās par balto, bet ne dzīvē - dzīvē nav kā pasaka. Ar dzīvi nav joki, tikai joki ar dzīvošanu. Tu gribi būt balts, bet nē, nevar. Melns tev lien pakal kā nave. Es teikšu, ka melnās krāsas ir vairāk...

Sirmgalvis: Tas no pašiem atkarīgs. Es vecs, bet ja būtu jauns, darītu ko, lai būtu labāk. Es vecs - prāts man ir, bet nav spēka, ne jēgas. Es neesmu mūžīgs. Jūs jaunie, kur jūs!?

Savu laiku rasa man kājas mazgāja. Biju zemnieks. Tagad, redzi, tā maize no miskastes. Neteicu, domāju neņemsi, bet bērnam jāēd. Ko lai tev saku, esmu nelaimīgs večuks, varu tā, varu šitā. Tu gan saņemies - visa dzīve vēl priekšā. /Noliek roku uz viņas galvas./Pasaule laba - ej, palīdzēs, tā es domāju... Jā , domāju, tikai nezinu vai tā būs... Ej nu, parādīšu, kur glabāt.

/Nāk ļaudis. Aust gaisma./

Māte: Saku tev, man nav kur iet! Iesim kopā, ja drīkst. Kur tev māja?

Sirmgalvis: Tā nav māja, bet jumts. /Smejas./

/Skrien zēns un uzdrāžas abiem virsū. Nokrīt uz dibena un skatās uz abiem kā apmāts./

Sirmgalvis: Kas ar tevi? Ko skrien kā uz nelaimi? Saki, vai nesesaties? Jāiet lēnāk, tālāk tiksi! Saku celies, ko tupi!?

Māte: Ja nevari saki! Kas viņam? Uzpūt elpu! Tu jau pēc līmes... Kā muša apdullis!

Sirmgalvis: Saudzē bērnu, nebaries! Viņš tak nav vainīgs - tie tēvi kā teļi! Saudzē tu, tu sievietē. Viņš ir mazs bērns - paskat uz rokām, kā zīdainim! Purini, lai možas! /Puisēns īd./

Sirmgalvis: TĀDS LAIKS ! Nezinu, ko mums darīt? Viņš nosalis zils. Es brīnos par vecākiem, kur tad tie? Tik mazs pa nakti uz ielas... Ai, jā - savs kaktiņš , savs stūrītis zemes, vairs nelīdz pat tas. Vai jāiet ir prom uz Saulesmājām? Es varu, bet jūs!? Mani nāve nebaida, es gaidu to kā laimi, kā siltu krāsni, kā Saules pieskārienu./Mātei./ Ņem, ietin to puikiņu manā jakā, nosals!

Māte: Un tu, tu viss trīci.

Sirmgalvis: Ar mani tā mēdz būt, tas no vecuma - kā drudzis, kā slimība kāda. Ņem, tin ! Plāna tā jaka, bet vismaz. ./Nometas ceļos un pūš uz bērna rokām elpu./

Ko tur lai saka - dzīvs vēl ir, bet kāda jēga no tā!? Nakts paņems, sietam neizies cauri. Dzīve tos vārgos sabradā kā mušas, kā tārpus, kā baltas plavas puķes - skaties, jau kāds saminis. Nesaudzē it neko, nesaudzē it nevienu - ne mazu, ne lielu, ne sirmgalvi. TĀDS LAIKS...

Māte: /Aizspiež ausis ar rokām un kliez izmisīgi, skali, ilgi. Klusums biedējošs./ Nerunā vairs nekad - TĀDS LAIKS! Ne laiks, mēs paši šī laika nesēji - es ,arī tu, arī viņš - mēs visi! Mēs dzīvojam laikā šajā - es, tu un viņš! Kāds laiks te vainīgs, kāds, saki - kāds?! Mēs paši un tikai mēs! Ja esam kā lopu bars, bez sirds, bez dvēseles, tur neko nevar darīt, ne kungs, ne karalis - neviens! Pats dvēseles gaismu nes kā lāpu un neļauj nodzist. Mūsu dvēseles gaisma kā izdzisis ugunskurs, bez dzirksteles un bez liesmas. /Nometas pie bērna./ Es ņemšu to, viņš mans.

Sirmgalvis: Ko tu runā, tam tak ir vecāki! Nav jau paklīdis suns, bērns taču, puisītis...

Māte: Es gribu, viņš mans ! Tu nesaproti, bet es saprotu - bērns uz ielas... Kam atrunā mani, es jūtu...

Sirmgalvis: Bet visus tu tak nevari...

Māte: Ko runā, tu pats arī tāds, ja varētu ņemtu, es zinu! Viņš mans.../Skūpsta rociņas./ Dievs man viņu atdod, naktī uz ielas...

/Puisēns atver acis, lēnām ceļas, tad strauji liek rokas ap mātes pleciem un šņukst. Abi noslīgst uz ceļiem./

Sirmgalvis: Nu gan, ko tagad!? Nu jau mēs esam trīs - jumts diviem, mēs trīs! Dievs ko lai es daru? /Apņēmīgi./ Kur divi, tur trīs, kur trīs, tur četri - tur visi! / Iet prom./

Otrais cēliens.

Pirmā epizode

Skatuve no otras puses - ģimenes māja.

Darbojošās personas: māte, meita, sētniece.

Māte: Kur tu biji, meitiņ, tik vēlu? /Pauze./ Vakar skolā labi gāja?

/Klusums, neatbild. Meita sēž un ar tukšu skatienu raugās tālumā./

Māte: Meitiņ, kas ir ar tevi, tu guli? Diena ir jau, uz skolu jāiet, ir jau astoņi!

/Ne skaņas. Māte iet uz to pusi un skatās uz viņu nobažījusies./ Vai slimā?

/Meitene ceļas, negribīgi iet./

Metene: Es nezinu, mam, kā lai pasaka, bet es negribu iet uz skolu.

Māte: Kas noticis?

Meitene: It kā nekas, bet...

Māte: Tagad tā nevar, bērns, bez skolas tu neko nerasnēsi. Angļu valodā tev bija jau ieskaite? Tu skaties, bez tās pat sētnieku neņem vairs darbā - TĀDS LAIKS. Ar mani, tu zini, ir slikti, veselība klibo. Neceri, jādomā pašai... Angļu valodā jābūt teicami, tas nu tā ir.

Meitene: Tu ne par to runā, mam. Klasē tik truli, ka dvēsele kalst. Nāve jau nav, bet... /Pauze./ Labi, ka esi tu! Es laikam kā Elīna šķirtos no dzīves, bet man esi tu. Mam, es tevi ļoti mīlu! /Smejas./ Es tev to šodien saku pirmo reizi./Smejas. Pieglaužas viena otrai./ Cik labi, ka ir kaut viens, bet ko lai dara tie, kam nav?

Māte: TĀDS LAIKS.

Meitene: Nesaki tā, man kā ar nazi... Es neticu tam. Tu pati tici? Laiks kā laiks, kas ir ar mums? /Klusums./ Kur tēvs?

Māte: Viņš meklē darbu. Drīz jābūt. Es baidos par viņu. Nesaki tikai tēvam, ka atstāstu, bet tu jau zini, viņam visur atsaka. Neņem un viss. Grūti uz viņu skatīties. Acu priekšā cilvēks kalst. Pat ne tas, bet...

Meitene: Mam, bet viņš tik gudrs un nav arī vecs. Vai tie cilvēki prātu zaudējuši? Tēvs gudrāks par viņiem visiem, mam, tu taču zini!

Māte: Zinu jau, citādi viņš nebūtu mans vīrs, bet tagad TĀDI LAIKI. No viena grāvja otrā un ar paātrinājumu. Nesagaida kad ieslēgs zaļo gaismu un tik drāž, vai cilvēks vai suns - visam pāri, pāri, garām un vēl un vēl. Mobilais rokās, acis zib. Mašīna, ne jau šaura, kā tagad saka. Ja paspēj pamukt – dzīvs, ja nē.../Pauze./ Tu neskumsti, vajag censties - galvenais angļu valoda. Savu var nezināt, bet angļu noteikti. /Smejas./ Viss kā pasakā. No rīta piecelies kā karalis, kā radības kronis. Dienā jau skaties - tikai kronis, bet vakarā arī kroņa vairs nav. Nav un viss! Kur bija, kur palika, neviens vairs nezina - ne tu pats, ne tavs draugs, ne valsts to zin./Pauze./ Meit, ej uz skolu, es lūdzu tevi!

Meitene: Nē, šodien nē. Man sirds tik smaga. Es nezinu, mam, bet es lūdzu, ļauj, lai palieku. /Skūpstā māti uz vaiga./

Māte: Nu ko, lai... Es ilgi nevilksu, tu zini, bet nedomāsim par to. Šodien nē. Būsim divas un sirdī trešais...

Meitene: Tu, mam, man kā gaisma tuneļa galā. /Klusums./Es lūdzu, nerunā, lūdzu! Visa māja ap tevi kā saulīti griežas un tētis arī tevi tā mīl. /Abas smejas - laimīgas. Zvans durvīs. Māte iet atvērt. Sētniece nokaunējusies, nobijusies./

Sētniece: Man jums jāsaka...Pagrabā... Nezinu kā tā, bet... Viņš bija tik atklāts, tik labs un vienmēr roku deva pat man. Es gāju lejā, tur slotas stāv... Nē, es nevaru! /Sāk raudāt./

/Māte strauji skrien uz pagrabu. Telpā klusums, klusums...klusums. Nāk lēni soļi - durvīs māte./

Māte: Es lūdzu... Bez manis... Lai neredzu... Man nav spēka. Meitiņ nē, nevajag tev redzēt. Mums viņš dzīvs, mums dzīvs... /Kliedz bez skaņas./ Mums dzīvs!

Otrā epizode

Kabinets. Dārgas mēbeles. Lepns kungs - priekšnieks, sekretāre un apmeklētājs.

Darbojošās personas: boss, sekretāre, apmeklētājs.

Boss: Pie kā palikām? Jā, problēmu nekādu, naudu rīt pārskaitu un miers!

Apmeklētājs: Bet advokātam?

Boss: Cik runājām, tik būs!

Apmeklētājs: Ne mazāk kā miljons pa visiem aizies, bet divi mums.

Boss: Nu ko, o`key! Es darīšu visu, bet jātur mute. Īpači runa par to, tu jau zini...

/Sekretāre ienes kafiju. Apmeklētājs apskata ilgi un vērīgi. Sekretāre gurnus grozot iziet./

Apmeklētājs: Kas, tev jauna?

Boss: /Smejas./ Ar vecām nav interesanti.

Apmeklētājs: Bet tā iepriekšējā bija glītāka.

Boss: Pati nezināja, ko no sevis taisīt - tā nē, tā jā... Nu ko... Tāda dzīve šodien. Nu, domāju, ka esam visu norunājuši. Ja kādi šķēršļi, zvani, bet labāk uz mobilo. O`key!

Apmeklētājs: Nu labi, tad eju. Sveiks! /Iziet. Ienāk sekretāre, novāc traukus./

Boss: Rīt piektdiena, vai varam?

Sekretāre: Nezinu, bet domāju, ka jā.

Boss: Domā- vai jā?

Sekretāre: Nu vispār laikam jau jā.

Boss: Kapēc bez sajūsmas? Kas noticis?

Sekretāre: Bērns slims, it kā būtu jābūt mājās.../Nedroši skatās uz bosu./ Bet jums laikam viss vakars brīvs?

Boss: Nu tā... Ja nē, nē... Domāšu ko citu.

/Noliec galvu pie papīriem. Meitene jūtami izbijusies minstinās./

Sekretāre: Domāju sarunāšu draudzeni, lai pasēž. /Nedroši./ Nu tad kā?

Boss: /Vēlīgi./Skaties pati, man jau vienalga.Tu jau zini...
/Klusums. Sekretāre iet ar traukiem prom./

Boss: /Zvana. Runā klusāk kā parasti./

Miļā, rīt dodos pie večiem uz saietu. Vakarā nebūšu. Laikam sestdien no rīta. Zvanu, lai tu nenopērc uz teātri vai kur citur biļetes./Skaļāk./ Kas? Mazā nebija skolā?! Negrib mācīties?! Saki, ka nopirkšu viņai kaut ko, lai iet rīt. Tā nevar - TĀDS LAIKS. Nu ja, tad līdz vakaram! Sveika!

/Noliec klausuli, rīvē rokas. Pieiet pie spoguļa, apskata zobus, tad profilu. Jūtami apmierināts iziet no kabineta./

Trešā epizode

Tumšs. Nakts. Iela. Stāv meitene - jauniņa, pat pārāk. Mašīnas. Bremžu kauciens. Izlec divi ar skūtām galvām.

Darbojošās personas: meitene, divi vīrieši.

Viens : Nu, ejam ! Mēs abi...

Meitene : Es negribu ar diviem!

Otrs : Tu ko, dulla! Filmas neskaties? Ar vienu, tas tā kā akmens laikmetā! Nu tad kā? /Meitene klusē./

Pirmais: Tu zini, tu esi par švaku! Brauksim tālāk!

Otrs: Nu varēja jau padomāt. Nakts. . . Nu jau nebūs neviens te. Mēs tā mierīgi... Nerausties!

/Meitene raud./

Pirmais: Ko raudi?

Meitene: Es vispār... /Abi saskatās./

Otrais: Jo labāk, tas augstu kotējas.

Pirmais: Iesūdzēs vēl, lasamies! Tā jau bērns!

Otrais: Bet man bērni patīk, čaļi arī!

Pirmais: Labi, lai beidz lauzties! /Uz meiteni./ Nāc mašīnā! Mēs ātri un piecīts tavš.

/ Meitene iet - sīciņa, nelaimīga. Noklaudz durvis, mašīna aizbrauc./

Ceturrtā epizode

Rīts. Gaisma krīt uz grīdas. Pilns ar pudelēm. Netīrs un riebiģi.Kunkst. No gultas redzamas kājas. Zvans pie durvīm. Lēnām ceļas sieviete, noskrandusi. Pieiet pie durvīm.

Darbojošās personas: sieviete, vīrietis.

Sieviete: Kas? /Klusums./ Kas tur?

Vīrieša balss: Es.

Sieviete: Nu, nu. Kur dabūji?

Vīrietis: Blakus .

Sieviete: Ej , attaisi un ielej .

Vīrietis : Es pagaidām nē.

Sieviete: Beidz muldēt!

/Nedzird zālē, jo krīt kaut kādi trauki. Noliecas, ceļ, tad atmet ar roku un atkrīt gultā./

Vīrietis: Varbūt beidzam?

Sieviete: Beidzam? Tu esi jucis? Un ko tad !?

Vīrietis: Mums jādabū atpakaļ dēlu.

Sieviete: Un tad ?

Vīrietis: Es meklēšu darbu. Esmu taču labs mūziķis.

Sieviete: Uz vienu tādu vietu - trīs rindā stāv. Nekas nebūs - TĀDS LAIKS.

Vīrietis: Ko tu runā, TĀDS LAIKS - beidzam dzert un rīt...

Sieviete: Man riebjas pat domāt, kas būs rīt. Rīt būs tas pats, kas šodien! Es nezinu, bērnu gribas, ka nomirt var, bet ko tālāk? /Pauze./ Tu esi lupata! Mūziķis... Ej par Alfonsu... Man negribas tā teikt, bet arī tam tu nederi./Pauze./ Veči brauc ar mašīnām un dzīvo, bet tu? Jā, TĀDS LAIKS. Nemaz nezinu ko domāt, tevi tā cildināja - pirmā vījole. /Smejas./ Pirmā... Pirmo arī atlaida no darba.

Vīrietis: Ne mana vaina. Tur naudu iemaksāja un tas viss.

Sieviete: Zinu, bet viss notiek, notiek... Tu skaties - noticis arī ar tevi. Un tu par dēlu!? Nezinu, bet labāk, lai tur, lai neredz! /Klusu raud. Žņaudz ar rokām spilvenu./

Vīrietis: Beidzam! Es iešu spēlēt uz ielas.

Sieviete: Ja varētu ietu es, bet nekur neņem. Ar visu to, ka kompjuāteru zinu, kursus beidzu, angļu valodu māku. GA - DI! Ņem tās, kam padsmīt. Un ko? Ar mani skaidrs - v a r - b ū t, bet var arī nebūt!

Vīrietis: Kas, velns, par laiku? Ja tikai mēs, bet tādu simtiem un nav ne muļķi, ne neskoloti.

Sieviete: Jā, TĀDS LAIKS.

Vīrietis: Bet es domāju, kaut kas nav tā! Godīgs mirst badā, blēdis peld taukos. Man jādomā, ka kļūda pašā serdē. Es esmu redzējis, ka pūst ābols no serdes. Pats tāds, ka acis žilbst, bet sapuvis. /Pauze./ Ar mani tādi runāja. Teica, nāc ar mums, tev smalka dzirde, mūķēsi durvis.

Sieviete: Tu?

Vīrietis: Atteicu.

Sieviete: Jā, neej gan! To, ka mēs dzeram, dēliņš sapratīs, bet zagti - tas par daudz!

Vīrietis: Bezizeja! Aplis! Murgji! Es taču normāls cilvēks - rokas, kājas, galva... Dvēsele. Tas netiek ņemts vērā. Murgji, murgji! Gribas aizmigt un nepamosties! Es esmu par to domājis... Bet zini, puika...

Sieviete: Es domāju, ka tu neko neizcīnīsi. TĀDS LAIKS.

/Raud no visa spēka, kliegzot./

T-Ā-D-S L-A-I-K-S!

Piektā epizode

Jautra sabiedrība - biznesmeņi. Klāts galds bufetes veidā. Visi sapulcējušies. Apmierināti. Daudzums pēc režisora ieskatiem. Šampanietis, smieklis. Zvana mobilais telefons. Viens iet malā, lai var runāt.

Darbojošās personas: meitene, 1. vīrietis, 2. vīrietis, 3. vīrietis.

1.vīrietis: Jā, klausos! Nu kur tad, velns, tik ilgi! Es jau domāju, aizgāji gulēt. Mutterīte teica, ka drīz būsi. Jā! Nu! Kad? Nu un cik? Es teicu, nolaid cenu! Nu tad cik? Labi, tas iet! Nu ko līdz rītam! Nē, viņa ir, bet... Tas vēl miglā tīts. Labi, čau!

/Iet pie glītas meitenes un runājas. Te nāk vīrietis ar glāzi un abus uzrunā./

2.vīrietis: Ko jums teikšu, vakar biju UNDERGROUNDĀ un zini, simts kā nemanot, bet ja divatā - attiecīgi...
/Pauze./ Abi esat nelaimīgi?

1.vīrietis : Tu nebāzies virsū ar saviem padomiem , es zināšu kā rīkoties!

2.vīrietis: Rīkojies gan, bet tā pie naudas netiksi! Es jau tev teicu, /Smejas./ rīt būšu miljonārs un nekāda darba! Tik vien kā pagrozu smadzenes, tu saproti? Nekāda darba! Tā, vecīt!

1.vīrietis: Zini, es to visu saprotu, bet man mamma mācīja, ka nauda ar darbu jāpelna, citādi slikta smaka tādai naudai.

2.vīrietis: Smaku tu nejutīsi, ja uztaisīsi caurvēju. /Smejas./

1.vīrietis: Man riebjas par to runāt! Labāk pasaki, ko lasīji pēdējo...

2.vīrietis: Zini, tas nav aktuāli. Daudz lasīsi - gudrs būsi, gudrs būsi - naudas nebūs!

1.vīrietis: Man negribas vairs. /Meitenei./ Ejam!

Meitene: Zini, es negribu! /Vēršas pie otra vīrieša./ Kur tu teici simts no personas? Ak, jā - UNDERGROUNDĀ.

2.vīrietis: Jā, tur un var arī citur...

Meitene: Man te nepatīk. Varbūt braucam ...

1.vīrietis: /Manāmi apmulsis./ Te arī labi...

Meitene: Nu nē, gribu citur! Man te nepatīk.

2.vīrietis: /Vēršas pie pirmā vīrieša./ Zini, ja tev nekas nav pretī, es izmaksāšu jums abiem.

/Redz, ka pirmais vīrietis apmulsis./ Nu neņem galvā - tas nieks būs tev - tu maksāsi.

1.vīrietis: Ej tur, tu zini kur! Tu domā, ja tev nauda, tu radības kronis. /Smejas./ Man vienalga, varat braukt, tikai bez manis! Galu galā es nevaru kļūt par muļķi muļķa acīs./Griežas pie meitenes./ Te, nu tu esi dilemmas priekšā - vai ar naudu, vai ar...

Meitene : /Otrajam vīrietim./ Ejam! /Pirmajam vīrietim./ Varētu jau ar tevi, bet bez naudas nesanāks!

/Abi aiziet. Pirmais vīrietis mēģina savākties, bet redzams, ka ir diskomfortā. Nāk klāt trešais vīrietis, kas visu no malas vēroja./

3.vīrietis: Zini, tu mani atvaino, bet neņem galvā! Mīla, mīla, tas tik tāds vārds. Tagad meitenes par naudu arī ar urlām. Viņa vismaz tik zemu nav kritusi. TĀDS LAIKS...Teļļuks var tā iestādīt domāšanu... Tu jau redzi, forša meitenes - tautu meitas, bet... Nezinu, bet kaut kas ir garām! Tikai kurā brīdī...Ja gribi, atnāc pie manis. Mutterīte neteiks neko. Man laba filma - OSKARS piešķirts. Neatceros kurā gadā, bet varam noskatīties un tad jau... Ja gribi, paliec. Uz dīvāna var pārgulēt.

1.vīrietis: Es saprotu, tu kolosāls draugs, bet man jābrauc. Mutterīte necieš, ka es pa nakti... Viņa nervozē./Abi sasit plaukstas un dzer šampanieti./ Iešu, man rīt jāstrādā. Uz redzi! /Aiziet./

*****

Sestā epizode

Māja, kur divi pensionāri. Istaba. Abi silti gērbusies. Nesarunājas. Flegmātiski kustas. Visas ainas garumā viņu ritms vienāds - vienaldzība, apātija, depresija. Skan ieslēgtais radio - ziņas.

Darbojošās personas: divi pensionāri.

Radio ziņas:

- Zemnieki darīja zināmu valdībai, ka pulcēsies pie Saeimas, lai protestētu pret lauksaimniecības politiku, ko realizē valstī.
- Talsos notika traģēdija.../Radio sāk čerkstēt./
- Ekonomikas ministra ziņojumā teikts, ka ekonomikas augšupeja ir stabila. Šogad sasniedza četrus procentus. Tā to varbūt manīt nevar - katrs atsevišķi iedzīvotājs, bet kopumā pieaugums ievērojams.
- Divi bruņoti noziedznieki iebrukuši pārdaugavas veikalā. Ir upuri - sieviete, kas tobrīd tirgoja un apsardzes darbinieks.
- Saeimā šodien lems par pensiju likumu deputātiem. Septiņdesmit piecus procentus apmērā no algām ir paredzēts iemaksāt deputātu pensijās.
- Ne tauta, ne valdība nav apmierināti ar to, ka viņiem...

/U.t.t. Ideja - valstij šie ļaudis lieka nasta, lai mirst! Skatuve lēnām griežas prom./

Septītā epizode

Māja, kur ir pārticība. Māte mazgā traukus. Ienāk dēls.

Darbojošās personas: māte, dēls, policists.

Dēls: Mam, ko ēdam?

Māte: Dēls, man žēl nav pagatavots. Ieēd lašmaizi, vai garneļu salātus. /Pauze./Kur bijī?

Dēls: Neprasi! Tu vienmēr bāz degunu manā privātajā dzīvē!

Māte: Es jau tikai to mazumiņu, vai tad man viss jāstāsta?

Dēls: /Ar pilnu muti./ Ja pastāstīšu visu būsi gar zemi./ Smejas./

Māte: Tu nejoko, dēls, vajag reizēm būt arī nopietnam. Man no tiem taviem jokiem zosāda metas./Pauze./ Vakar satiku kaimiņu. Kāds ir uzlauzis viņa dzīvokļa durvis. TĀDS LAIKS...

Dēls: Nu un ko policija?

Māte: Nezinu, cik tad mēs parunājām - garāmejot kāpnēs. Cilvēks šokā, bet es domāju, ka tur zinātājs...

Dēls: Tu domā - Dievs dara! Lai jau to policija domā. Tev par to galviņa lai nesāp. Mūs neapzaga - guli mierīgi! Apzags mūs - domāsim!

Māte : Kas tev to cinismu šūpulī ielika?

Dēls: Šodien tas nav cinisms, bet reāla dzīve, tik reāla, ka pumpas metas! Es jau teicu, ja visu zinātu, tad...

Māte: Tēvs zvanīja, aizkavēsies.

Dēls: Nu, nu...

Māte: Viņš tāds nevaļīgs, daudz darba, bet ja ne tēvs mēs neizvilktu... Vai tu meklē darbu?

Dēls: Tu ko? Kas mani ņems? Nepabeigta vidējā un sodāmība.

Māte: Tev vienreiz par to sodāmību jābeidz runāt! Tā nebija tava vaina - tie draugi... Vai tad mūsu ģimenē kāds melo vai zog? /Nopūšas./ Ar tēti vajadzētu parunāt, lai mazāk strādā.

Dēls: /No muguras vīpsnā./ Ja tu nezini ko viņš strādā, tad tu domā, ka var mazāk... To ko viņš strādā - viņš mazāk nestrādās!

Māte: Par ko tu?

Dēls: TĀDS LAIKS.

Māte: Jā, tāds gan. Tā jau sirds var neizturēt!

Dēls: Un maks arī...

Māte: Par ko tu?

Dēls: Nē, mam, tu esi no alu laikmeta! Tas, kas visiem skaidrs- tev miglā tīts un vēl tādā miglā, kas nekad neizklīst!

Māte: Par ko tu?

Dēls: Nē, tas paliek interesanti pat man! Tu tiešām man esi baismīgi laba, mam! Tēvs brauc uz tavas lētticības kā uz balta zirga.

Māte: Par ko tu?

Dēls: Tādi laikam bija tie lettiņi, kas tautas dziesmās apdziedāti - NE SUNĪTI KĀJĀM SPERT, NE GUNTIŅU PAGALĪTI. /Smejas./

Māte: Vai tad te bija kas smieklīgs?

Dēls: Tu pati nejūti, ka esi smieklīga savā tikumībā?

Māte: Vai tad tikums ir smieklīgs?

Dēls: Tu zini, ka tā tas ir! Un uz tādiem kā tu visi barojas. Paskat kaut uz mūsu ZIVS GALVU. Tās tik valodas, ka zivs pūst no galvas - pie mums MUĻĶU ZEMĒ, no astes! TĀDS LAIKS...

Māte: Man tas laiks arī nepatīk, bet te nelaime ir ne laikā, bet pašos cilvēkos. Kas uz gaismu netiecas, tā arī nogulšņās pa mēsliem kā.../Pauze./ atvaino, bet cūka.

Dēls : Tas nekas, bet vai zini teicienu - ne mana cūka, ne mana druva.

Māte: Tā jau tā nelaime, ka tā ZIVS GALVA tā arī dzīvo - pēc šī sakāmvārda. Un astei teikšanas nav.

Dēls: Un nekad nebūs!

Māte: Zini, pieredze rāda, ka tā vis nav! Nu pienācis laiks tā savicināt asti, ka devītais vilnis noskalotu visus sārņus.

Dēls: Tas nebūs! Katrs par sevi, katrs sev un tik uz migu. Un tava baltā tautas dziesma - tik pa Dziesmu svētkiem, tik pa parādes braucieniem... Nezinu nevienu no saviem draugiem, kas par to galvu noliktu.

Māte: Par ko?

Dēls: Par to - par Dzimteni, par tautu, par draugu, pat māti nē! /Klusē./ Nu neapvainojies! Par māti vēl, bet par Dzimteni nemūžam!

Māte: Kas ar jums noticis?

Dēls: Ne jau ar mums, bet ar to, kas te ir, kas notiek acu priekšā katru dienu... Te jābūt ambīlim, lai galvu noliktu. Es likšu galvu, bet viņi baltās jahtās aizkursēs ar mūsu miljoniem - ku -dī, ne gailis pakaļ nedziedās. Kur tu redzi, ka gailis pakaļ dzied, kaut vienam no pazudušajiem miljoniem, kaut vienam no liela mēroga noziedzniekiem? Nav pirkstu nospiedumu un lietu slēdz! Nav paraksta - un nevainīgs! Un tās reformas - tas labākais naudas pumpītis!

Tu zini, mam, ja tu mani piespiedīsi būt godīgam paipuisītim - es visās frontēs cietīšu fiasko. Nu skaties: ar skuķiem cauri - nav nauda ķinītim, ej ...Piedod, negribas tik sulīgus vārdus, bet tu jau saprati. Ar čaļiem cauri - naveiksmīnieks! Ne nauda, ne autoritāte! Tagad skuķi labāk ar skūto ies, nekā ar tautu dēlu, kaut viņam visi simts tikumi. Tos tu vari bāzt ... Tu piedod, es zinu, tev rupjības nepatīk, bet citādi nepateiksi - neskan.

Māte: Vairs nestāsti man galva plīst! Es nevaru tādu negāciju gūzmu sagremot.

Dēls: Skaties vairāk televīziju - notrulināsies, būs vieglāk dzīvot! Ar mani viss kārtībā - es divdesmitā gadsimta cilvēks! Morgā no līķīšiem šašliku varētu uztaisīt un slikta dūša būtu līķītim- es, mierīgi!

Māte: Uz ko ejam? Ir taču mērs!

Dēls: Miljons par katru cenu!

/Zvans pie durvīm. Māte atver durvis - durvīs policists./

Policists: Labdien! Atvainojiet, gribēju parunāt ar jūsu dēlu.

Māte: Kad reiz beigsies! Viņš ir kārtīgs jauneklis! Jūs tā negadījuma dēļ visu mūžu viņu vajāsiet!?

Policists: Nē taču! Lieta nopietna - par zādzību kaimiņu dzīvoklī. Notvērām vienu,viņš norāda uz jūsu dēlu. /Klusums./

Dēls: Labi, mam, es iešu! Tu neuztraucies! Lai tētis sazinās ar mani... Nu tas tad, ja neatgriezīšos.

Māte: Dēls, es tevī sirdi ieliku...!

Dēls: TĀDS LAIKS - es šī laika produkts! /Mīļi apskauj māti un ilgstošs klusums./ Būs jau laikam kādreiz jāatgriežas pie tām tavām tautas dziesmām... !

Māte: Ir pēdējai laiks! Tālāk nav kur! Tas ir gals!

Astotā epizode

Darbība risinās Saeimas bufetē. Tur ir kādi desmit deputāti - daži pie galda, daži pie letes.

Darbojošās personas: 1. deputāts, 2. deputāts.

1. deputāts: Par ko šodien otrajā pusē būs?

2. deputāts: Par pensiju likumu. Tu vakar nebiji?

1. deputāts: Nu tad jābūt!

2. deputāts: Domāju gan. Tu esi par?

1. deputāts: Kā lai saka? Gan par, gan pret... Būsi PAR - nākošā sasaukumā būsi pensionārs. Būsi PRET - arī būs tas pats, neievēlēs, neļaus tie, kas PAR. Grozies kā gribi, bet aste...

2. deputāts: Man nepatīk, ka tauta grimst nabadzībā, un mēs tik ceļam un ceļam sev algas un nu arī pensijas. Labi sev, bet vēl arī sievām.

1. deputāts: Piecas minūtes kauna, bet vismaz nebūs jāmirst badā. Labāk jau būtu, ja mēs būtu pieticīgāki, bet pasaules prakse rāda, ka tas, kam nauda izdzīvo, bet kam nav - visādi...

2. deputāts: Es jau esmu gatavs balsot, bet jāsaka atklāti - manā mājā kaimiņi vairs nesveicinās ar mani. Ja tautas dzīves līmenis augtu tik pat strauji...Tu saproti... Man jāsaka, jūtos neērti.

1. deputāts: Tas pāries...

2. deputāts: Ko darīsi šodien vakarā?

1. deputāts: Būšu mājās. Pienāc, aprunāsimies.

2. deputāts: Zini - nē. Laikam palikšu mājās. Jāpadomā par dzīvi. Skrienam kā traki, bet uz kurieni? Kārtējo reizi uz gaišo nākotni un šoreiz ar paātrinājumu. Mums - lettiņiem viena vaina, kā smilga - kur vējš pūš, tur liecamies, kur vairāk mēslu - tur iekšā. Un tad, ne jau tā ar kāju, bet ar visu galvu zampā iekšā un vēl buldurējot kādā svešā valodā./Pauze./ Tu zini, mani bērni, ja mēs viņus nesamaitātu, ja iekāpj un jūt, ka smird - nelien otru reizi, kaut bonbonku soli. Kas ir ar mums?

1. deputāts: Tu labāk beidz filozofēt, nenobalsoso vēl par to likumu! Ja krūtīs rūgst, iemet konjaku, pēc mirkļa skaties un viss kā sendienās! Ne tajās ko tu domā... Kaut arī jāsaka, mums arī toreiz neslikti gāja. TĀDS LAIKS...

2. deputāts: Tāds gan...

Devītā epizode

Galds. Pie galda pieci cilvēki - divas sievietes, trīs vīrieši.

Darbojošās personas: partijas vadītāja, cilvēki.

Sapulces vadītājs: Labdien, dāmas un kungi! Esmu uzaicinājis ciemos no Rīgas partijas vadītāju. Lūdzu! /Vēršas pie partijas vadītājas./

Partijas vadītāja: Esmu atbraukusi, lai pastāstītu par savas partijas darbību. Kā varat iedomāties, visiem viss ir apnicis. TAGAD TĀDS LAIKS...

Balss no zāles: Jūs esat nacionālo spēku šķēlēja! Visi kopā mēs uzvarētu, bet ja jūs nākat, mūsu balsis tiks sašķeltas. Šodien visiem jābūt vienotiem, īpaši nacionālam blokam. Jūs šķēlat nacionālo bloku! To es jums saku, jo esmu šīs apvienības biedrs.

Partijas vadītāja: Jūs esat labs cilvēks, es saprotu, jūs negribat šķelt. Ko lai dara tauta? Tautai ir jādzīvo un jāizdzīvo! Nevaram mēs rīt vēlēt tos, kas vakar pielaida kļūdas tādas, kas stipri kaitēja mūsu zemes tautsaimniecībai un ne tikai, īpaši lauksaimniecībai un politikai. Kaut vai jautājumā par varas uzurpēšanu trīs partiju blokā. Un visi solījumi vējā. Ko darīt? Turpināt? Tā jau mēs varam netikt uz ES. Kā jūs domājat?

Balss no zāles: Es domāju, ka mums to ES nevajag. Jūs šķēlat!

Partijas vadītāja: Man negribas teikt asus vārdus, bet vienotībai jābūt pašos pamatjautājumos. Par zemi - tirgosim vai nē, par varu - kam piederēs, tautai vai kliķei, par ideāliem - kādi un pēc kā centīsimies - vai pēc naudas, vai gara bagātībām. Nevar teikt vienu, bet domāt citu - tad iznāk tā, kā iznācis! Mēs nevaram vienotību sašķelt, jo tautai vajag vienu, bet viņu varas virsotnei citu! Ko mums darīt? Nevaram noskatīties, ka visi no kalna lejā, bet kalnā tikai viņu spice - divi, trīs, seši cilvēki.

Kā tālāk dzīvosim atkarīgs tikai no mums pašiem. Jādomā un jāizdara slēdzieni, kā vajag rīkoties, kā vajag dzīvot. Tas ir visiem saprotams. Tikai kā nonāk augšā - runā vienu, dara citu un tā gadu no gada. Žēl mūsu tautu - neizturēs. 700 + 50 + 7 - tas ir par smagu tik mazai tautai, skaitliski. Var domāt, ka mums ir liekas dvēseles, ar ko ceļu bruģēt. Nāks jauni solītāji un nāks jaunas dvēseles. Top solītāji no tiem, kas grib paspēt ko sagrabt un par vadugunīm nopērk tautai mīļus cilvēkus. Kā vienkāršs tantuks var to saprast!? Nobalso un lūk, vienotība - tie paši vēži citā kultūrē. Atkal varas kuluāros Trojas zirgs! Rīt jūs mani sapratīsiet...

Balss no zāles: Kāpēc rīt?

Partijas vadītāja: Jāzin, ka tas viss notiek sazagto miljonu dēļ - negrib nodot savējos un tā viss turpināsies. Teātris tautai un vairs nekas - četrus miljonu tērē, lai atrastu trīs. Stils nemainās un šiem nemainīsies. Jānāk cilvēkiem no tautas, kam godaprāts ir galvenā īpašība. Te navar ka laupītājs, kas ir uzkāpis uz kuģa - no sienām gleznas plēš, no grīdām dēļus. Līdz sūcei nav tālu. Ielāpus liek no kredītiem un no investīcijām, bet par to maksās mūsu bērni un bērnu bērni. Tā nekur nedzīvo!

Balss no zāles: Ar tiem kredītiem tā ir, bet investīcijas vajag!

Partijas vadītāja: Ar investīcijām ir sliktāk, kā ar kredītiem. Kredītus atdosim un viss, bet investors paliek mūžīgi uz mūsu zemes un ir saimnieks te. Tā tas ir, bet tauta to nesaprot - tauta tiek maldināta ik uz soļa. Arī ar ES. Tur vairāk mīnusu nekā plusu, bet par tiem nerunā, jo plusu mazāk kā mīnusu. Meli, meli, meli. Tam vajadzēja beigties, bet viss iet plašumā.

Ar deputātiem ir viena vaina, lai būtu tautas kalps, vajag piecas īpašības: GODAPRĀTS, MĪLESTĪBA PRET TAUTU, PIETICĪBA, PAZEMĪBA, GUDRĪBA. Visas nav nevienam, divas ir dažiem, bet trīs - reti kuram. Kas tie par tautas kalpiem, ja nekalpo tautai, bet sev. Kas tie par par likuma radītājiem, ja likumus rada sev, un tauta redz, bet negrib redzēt.

Zālē: Ha!Ha!Ha!...Ha! /Smejas./

Partijas vadītāja: Par ko smejas mana tauta? Ar smiekliem vieglāk uzvarēt! Zaudē tas, kurš nesmejas. Bet smejās pēdejšais tas, kas smejas no sirds un tas, kam ir sirds. Domājiet paši, kas uzvarēs!? Rīt būs arī citi, kas jūs uzrunā, būs solītāji kā sēnes pēc lietus, bet esiet gudri un saprotiet - mums nav tiesības kļūdīties vēl vienu reizi! Latvijai tas būs spriedums! Uzticieties sev, sev un tikai sev, lai neviens jūs neizsit no līdzsvara.

Mēs ar jums smiesimies pēdējie un tas nozīmē - UZVARA! Es nespiežu jūs to darīt, es lūdzu jūs to darīt! Mana sirds ir uz delnas, es nesu to jums un lūdzu jūs - nesviediet man ar akmeni. Es esmu kā Žanna D`Arka un lūdzu jūs, nededziniet mani uz sārta. Es esmu kā Jēzus no Nācaretes un lūdzu jūs - nesitiet mani krustā. Tāda ir mana sūtība un es lūdzu no jums - mīlestību, iecietību, žēlsirdību, sapratni un līdzdalību. Man nekā nav ko jums solīt. Es jums varu solīt tikai vienu - es jūs nepametišu nelaimē! Es nelikšu jums būt nelaimīgiem! Es neaizmirsīšu, ko esmu jums solījusi!

Balss no zāles: Aiziet, lai notiek! Pliks ar pliku saderēja - ūdens cauri netecēja! / Smiekli, ovācijas./

Trešais cēliens

No pasakas ZELTA ZIRGS - kalns un Lipsts ar Biernu mēģina uzkāpt kalnā.

Darbojošās personas: Lipsts, Bierns.

Bierns: Ej, skaties, tas Antiņš jau galā!

Lipsts: Tu teici - muļķītis!

Bierns: Bet visās pasakās trešais dēls muļķītis.

Lipsts: Tikai vajag pasaku līdz galam izlasīt - muļķītis, muļķītis, bet pie princeses viņš. Tu pieliki zelta nadziņus, dimanta knābīti, bet esi kalna apakšā!

Bierns: Bet kur kļūda? Mēs tik veiksmīgi sākām... Vēl jau ir cerība, ka tā princese viņu padzīs. Kā sāks par tiem ziliem vizbuļiem neņems pretī, skaidrs uzreiz - nav ne santīma kabatā.

Lipsts: Pasēdi, padomāsim, kur nogāja greizi?/Abi apsēžas./

Bierns: Labi, sāksim no gala.

Lipsts: No kura?

Bierns: No tēva nāves.

Lipsts: Nu, nu... Nomira, aprakām.

Bierns: Bet atceries, ko tēvs lūdza?

Lipsts: Nu, atceros!

Bierns: Ko tu, aizgāji tonakt pie tēva kapa?

Lipsts: Nu, neaizgāju, bet Antiņš taču bija!

Bierns: Nu, es tāpat!

Lipsts: Ko tu gribi ar to teikt?

Bierns: To arī gribu. Jālasa pasakas, tad nejaudāsi un līdz galam jālasa. Kas lasa līdz pusei - līdz pusei kalnā kāpj, kas nelasa - pakājē paliek. Antiņš, tas mūsu muļķītis, ne tikai lasīja, bet pārļāsīja un ticēja ar tiem brīnumiem - skat, kalna galā. Un mēs kur?

Lipsts: Tu joko. Tās jau muļķības, kas miris, tas miris - tārpīnš apēd un viss!

Bierns: Sāku šaubīties. Skaties, Antiņam ne zelta nadziņi, ne dimanta knābītis - skat, kalna galā un ne jau pliks, bet zelta zirgā.

Lipsts: Tas gan! Bet, skat, tūlīt rīpos lejā. Ar pliku dibenu princese neņems!

Bierns: Neripo vis! Mēs jau te stundu, bet šis neripo.

Lipsts: Tu nedomā taču, ka mirušais tēvs viņu kalnā uznesa?

Bierns: Domā, kā gribi, kalnā viņš - mēs pakājē.

Lipsts: Bet tad jau jādomā, ka dzīvojam pēc nelabā likumiem, ja tēvs un Dievs no mums novēršas.

Bierns: Kalna galā guns deg!

Lipsts: Un tik spoža, ka acis žilbst!

Bierns: Ne nu šo met lejā, nekā!

Lipsts: Bet pliks un nabags!

Bierns: Kas pie viņa var patikt? Zvaigznēs lūkojas, mīļus vārdus runā, tēvu savu un debesu piesauc vai ik brīdi. Nu muļķītis, lielāku redzējis neesmu!

Lipsts: Skat, tur uguns kā pilī! Es arī tur gribu!

Bierns: Palūdz Dieviņu, varbūt uzraus arī tevi. /Smejas./

Lipsts: Uzraus, uzraus tikai ar melnu zirgu un ne jau kalnā...

Bierns: Skat, kā zvaigzne nokrita mums pie kājām!

Lipsts: Tas atspulgs no Antiņa laimes. Nenoraidīja tomēr... Kā mums tālāk dzīvot?

Bierns: Būs jādomā. Pa vecam nevarēs - neredzēt kalna galu kā savu degunu. Pa jaunam nezinu, kā lai dzīvo...

Lipsts: Jālasa pasakas, tur viss pateikts.

Bierns: Bet laika nav lasīt. Palikšu bez zelta nadziņiem, bez dimanta knābja!

Lipsts: Ko muldi, Antiņš bez tiem un kalna galā! Jāsāk skatīt no pašiem pamatiem, no pūrlādes dibena, no tautas teikām. Tur būs tas zelts, tur sudrabiņš!

Bierns: Tas jau labi, bet katrs to nevar!

Lipsts: Skaudību, muļķību kā sēklu sējam, labumu mīļumu - izravējam!

Bierns: Ko tu tur muldi! Būs vēl viens Antiņš, paskat tik! Nē, sliktis piemērs lipīgs! Ej nost! Neaplaid mani - sērga tā muļķība, lip!

Lipsts: Iešu prom. Ko te stāvēt - priecāties par otra laimi neesmu mācījies, bēdāties negribu.

/Vēršas pie Bierna./ Zini, man liekas - būs jāatver dvēseles vārti, lai Dievs dvēselē gunskuru kur!

Librets muzikālai lugai par pamatu ņemot A. Brigaderes pasaku motīvu –
Princese Gundega un karalis Brusubārda. **GUNDEGA**, kur blakus princesei Gundegai ir šodienas Gundega.

Galvenais jautājums - kas pietrūkst mūsdienu Gundegai un arī tautai šodien?

Ievads

Gundega: Metu akmentiņu tev es,
tālu lido spārnos ar manējo domu.
Gribu satikt es pasaku Gundegu,
kas visvairāk zin pasacīt man.
Lido, akmentiņ, visu tev vēlu,
tikai atrodi viņu ar nolūku –
zinu pasaku Gundegas viedumu,
tas ir bijis, bet nu tautai pietrūkst.
Es bez vieduma eju kā akla,
katrs pagrieziena visu var sajaukt.
Nāc, mās, pie manis, es gaidīšu tevi,
zin` debess, pietrūkst man domas kā spārni.
Gaismu ar Gundegu iedegšu savējā dzīvē un savējā tautā.
Guntiņa, gaismiņa, pasaku feja,
saklausī, sadzirdi caur gadusimtiem,
ko tev lūdz māsa no tavējās tautas!

Satiekas abas Gundegas - viena karaļmeitas drēbēs, otra - šodienas tērpā.

P.Gundega: Es atnācu, jo sauci mani!

Gundega: Es neticu! Tu sadzirdēji, kā tas ir iespējams!?

P.Gundega: Ja sauc no sirds, tad sadzird tevi,
ja mērķis cēls, tad atnāks tas, ko gaidi tu,
kā dzīves spēlēs, - mums arī likums nerakstīts.

Gundega: Tu skaista esi, arī gudra,
par viedumu to mums mēdz saukt.
Man tevis trūkst, kā pietrūkst saules,
kā zālei veldze pietrūkt var
un novīst tā pat vas`ras vidū,
bez veldzes nespēj dzīvot tā.
Ar mani notiek kaut kas līdzīgs,
es gribu dzīvot, Gundega!

P.Gundega : Man taujāt būtu grūti tevi,
ja vēlies, lūdzu, pasaki,
kā līdzēt varu dzīves spēlēs,
kā varu tev es blakus būt?
Es esmu gadusimtiem šķirta
un redzējums mans ļoti sens,
vai spēšu būt par velgmi spirtu,
tas jāizlemj ir tev, ne man.

Gundega: Man pietrūkst padoma ik brīdi,
man pietrūkst gaismas, pietrūkst tas,
ko nevar vārdiem cilvēks izteikt,
bet pietrūkst...

P. Gundega: Es saprotu, es esmu līdzās,
tad uzticies un ieklausies,
jo tikai sirds, kas tev būs vaļā
vērs durvis mums caur gadsimtiem!

Pirmā cēliena - pirmā aina

Karaļvalsts. No sētas puses nāk princese - jautra, skaista. Karaļvalsts grezna, latviskā garā - viss kokā un viss dabiskos materiālos.

P.Gundega : Šodien Saule pa visu zemi
mazas zelta pārslas ber.
Es uz maziņa, maziņa kuģa,
ko par tēva pili sauc.
Esmu tikai sīka pērlīte
tēva pūra lādītē vēl.
Nemaz negribu prinčus mulķīgos,
kas tik sevi vienīgi redz.
Tā ies dienas, tā naktis, tā gadi,
bet es laimīga dzīvošu pilī.
Prinči atnāks un aizies ar ziemeli,
jo es esmu par to, kas man savs.
Būs man draugi, būs radi, būs tauta,
visi apkārt man dzīvos un smies.

/Iznāk tēvs - karalis ar sirmu bārdu, vecs kungs, ļoti simpātisks./

Karalis: Gundega, mana saulīte, es tikko par tevi domāju. Būs tev, meitiņ, ar to ziemeļzemes princi jāprecas, lai man mierīgas vecumdienas. Es gribu vēl savas naudas turētājus redzēt, es gribu vēl savas zemes kopēju just. Došu tev trīs nedēļas laika, ja neatradīsi precinieku - būsi pirmajam kas nāks uz pili, līgava. Tāds mans tēva lēmums, tāda ir mana griba, jo tu, meit, esi patvaļīga. Domā, ka joki tie, bet es no tiesas, tevi, savu vienīgo meitu, par sievu gribu dot tikai godīgam cilvēkam.

P.Gundega: Tēt, mīļais, tu joko par trim nedēļām!

Karalis: Joki prātā tev, man prātā tikai nopietnas lietas. Un sākam skaitīt no rītdienas.

P.Gundega: Tu taču mani pažēlosi ja trīs nedēļās nepaspēšu precinieku izvēlēties!

Karalis: šoreiz nē - vīrs un vārds! Gundega, tu mani jau krietnu laiku aiz snīpja vazā. Nu, teikšu es savu galavārdu. To lai dzird arī pils ļaudis. *Sauc.* Ļaudis, ļaudis!

/Nāk pils ļaudis - augstmaņi, kalpi, sulaiņi, pavārs un visi citi./

Ļaudis cits caur citu:

- Ko kungs vēlas no mums, ko kungs grib?
- Mēs esam klāt un lūdzam – prasi, ko vēlies!
- Mēs gatavi pildīt tūlīt tavu gribu,
jo esam par tevi, ar tevi uz mūžu.
- Tu mūsu gaisma, tu mūsu gods.
- Tādu kā tevi, karali tēvu,
nepazīst pasaule - vīrs un vārds!

Karalis : Es ar Gundegu līgu nopietni, ja trīs nedēļās princese Gundega izvēli neteiks, ko ņem sev par vīru, es to atdošu pirmajam, kas nāks pār tiltiņu pāri uz pils pagalma pusi, - tas lai ir īstais, to likten` s būs lēmis! Gundega nevar, tad Laime lai izlemj! Došu par sievu, to solu es jums arī, nelīdzēs asaras, nelīdzēs žēlabas – būs vien jāiet kā Laimiņa noliks.

/Teic Gundegai./

Domā, meit, domā nav jāguļ tev miegā,
ziema jau garām, bet tu tikai guli.

Tas ir mans pēdējais tēva vārds!

/Vēršas pie tautas./

Dzirdēji , tauta, ko karalis teica!?

Ļaudis cits caur citu:

- Ak, bet mums Gundegas ļoti žēl!
- Ak, bet mēs gribētu paglābt no posta!
- Gundega gaismiņa šajā pilī!
- Mīlam to visi no sirds.

Karalis: Paldies, jums ļaudis, ka sanācāt ātri – varēju pateikt, nu sirdij ir miers.

/Vēršas pie Gundegas./

Spītņiece, Gundega, būs laiks tev domāt, bet klausīt tēvu ir pienākums tavš!

P.Gundega : Es būšu nolemta svešajam princim,
kuru es nezinu, kas man būs jāmīl!?

Kā var tā izlemt no skatiena viena!?

Došu tiem mīklas, lai mokās un min,

ja mīklas atminēs - būs man tie rada,
ja nevarēs - projām lai iet.

Es jau ar tādu, kam nav prāta atspulga
nevaru visu nākotni siet.

Ak, mīļie ļaudis, jel līdziet man satikt

pareizo cilvēku, kas darbu zin kādu,
kam gods, kam godaprāts augstāk par visu.

Ļaudis cits caur citu:

- Tu esi sudrabs, tu esi zelts,
tu esi mūsu lepnums jo balts!

- Tādu tev novēlam arī sev līdzās,
kam tikpat gaiša un tīra sirds !

Ļaudis : /Dalās grupās./

Viri: Zvaigznes pie debesīm ceļu lai gaismo!

Sievas: Saule pie debesīm norāda īsto!

Viri: Lai īstais nāktu ar paceltu galvu!

Sievas: Lai īsto redz jau pa gabalu nākam!

Visi: Mēs tikai tādu tev, Gundega, vēlam,
kam ir tīra un godīga sirds!

Pirmā cēliena - otrā aina.

Zāle. Nāk precinieki - karaļdēli. Sēž pirms zāles rindā. Ir ļoti dažādi. Saimes ļaudis ziņkārīgi lūr. Notikumi risinās ļoti strauji. Princese staigā pa zāli un domā mīklas. Pirmais princis ir liels, bet ļoti dumjš, ar lēnu domāšanu, smagnēji ģērbies - goda drēbēs kā karalis. Princese liek sulainim saukt iekšā. Pirmais nāk, lempīgi gāzelēdamies, klūp pret sliksni, jo ir uztraukts. Princese nepacietīga.

P. Gundega: Es jūs gaidu jau stundu! Man nav laika! Man daudz jādomā šodien. Jūs ilgi nācāt. Esat kurls?

Lempis: Esmu princis no Austrumiem - jūsu kaimiņu zemes. No rīta izbraucu ar pirmo no liesuma novārgušo zirgu un ceļš bija neiedomājami smags. Piedodiet, princese Gundega, par manu neizdarību! Es labošos!

P. Gundega: Es pati nesaku neko, bet mans tēvs, viņš negrib ka es vilcinos un man arī jūs ir jāsteidzina.

Lempis: Ko pavēlēsiet man darīt vai teikt jums?

P. Gundega: Man laika maz un tāpēc garas runas būs nevietā. Es uzdošu mīklas - jūs tās minēsiet. Mīklas būs trīs - kurš uzminēs trīs, ies nākošā kārtā.

Lempis: Es baidos. . . nebūšu apķērīgs. Bērnībā izkritu no māmuļas rokām. Bija tumsa galviņā ilgi, bet nu jau kļūst labāk. *Lepni*. Skaitu līdz simtam, reizinu līdz desmit. Tēvs saka, ka man gudram nav jābūt, jo esmu princis. Bez skolas var valsti vadīt. Pats ar sevi esmu ļoti apmierināts.

P. Gundega: Visiem lai vieni noteikumi. Mūsu karaļvalstī karalis gudrākais cilvēks - tādas tradīcijas. Tātad pirmā mīkla: Iet pa ceļa malu, iet kā zilonis un rej kā suns. Kas tas ir?

/Lempis domā izmisīgi, bet nekā. Groza galvu, plūkā pogu, šķoba seju, bet nekā. Princese smejas valdoties./

P. Gundega: Tā ir mana visvieglākā mīkla,
tā ir mana visjaukākā mīkla,
to es uzdevu, lūtausi jums,
lai tas būtu kā atvieglinājums -
jūsu grūtībām galviņas dēļ.

Tātad, - *iet tas pa ceļa malu*, - tas ir sīkstulis liels.
Iet kā zilonis smagi, - tas ir mantas smagums jeb zelts.
Rej kā suns, - tas ir tāpēc, ka jāšargā manta.
Nevar iet tas ar atvērtu sirdi - sīkstums grauž to.

Neskumsti, princi, būs tev otra no trijām kas jāmin. Tā būs viegla kā dūja, kā sniegpārsla, to tu gan droši minēsi pats.

Nav ne acu, ne zobu, ne mutes, bet ir notikums liels, un ir doma. Kas tas ir?

Lempis: Es nezinu, princesīt. Man slikta dūša, es nevaru mīklas minēt. Man dodiet nopietnu darbu.

P. Gundega: Noteikumi būs visiem vieni. Esat no tiem, kas pusceļā krīt?

Lempis: Mēģinu... /Ļoti sasprindzinās, pēc brīža./ Nekā!

P. Gundega: Nav tai ne zobu, ne acu, ne mutes, bet ir liela doma ko tā sevī nes - Esības telpa tā ir! Nu labi, tagad trešā mīkla. Tā gan būs viegla: Mazs vīriņš, liels uzvalciņš. Kas tas ir?

Lempis: Tas jau esmu es!

P.Gundega: /Smejas./ Jā gan, mazs garā, bet liels augumā! Nu, re! Vienu mīklu atminēji! Brauksi uz mājām, stāsti tēvam, ka princese Gundega teica tevi gudru esam, tik gudru, ka pats sevi mīklā pazini. Brauc mājās, bet līgavu meklē tuvāk mājām, ne svešās zemēs. Savas zemes līgavai būs arī ar tādu gana, bet citzemju - prasības lielas, tu tur vari zaudēt, ne tikai pats, bet arī kleperītim var iziet greizi. Sveiks, kaimiņu princi!

/Lempis lāčo ārā pa durvīm. Tiem, kas sēž, rāda, ka galva griežas, un steberē ārā no zāles. Iet nākošais - žirgts, lunkans, glaimīgs, noteiktiem soļiem, skaisti sapucējies kā švīts./

P.Gundega: No kādas karaļvalsts jūs būtu, man kaimiņu vai tālākas zemes?

Princis: No kaimiņu zemes ko Eiropa sauc.

P.Gundega: No Eiropas sirds ...

Princis: Turpat jau trāpījāt, būšu no turienes. Tāls ceļš mani atveda. Kādi ir princeses domu ceļi? Ko man būs darīt, ko teikt?

P.Gundega: Mīklas būs jāmin un mīklas būs vieglas, bet ir viens atrisinājums - tikai tas, kurš prot atminēt manējās mīklas, tas būs īstais, tas jūt manu domu...

Mīkla, mīkla, mīkliņa minu, minu tevi -
minu rītā, vakarā tavu gudrību.
Tam, kam mīkla minama –
tam tā dvēse jūtama.
Vai tas ir no zemes tālas,
vai no sētas, kas ir blakus.
Ir tik dvēsles stīgas klusas,
kas sien sirdis mūžos mums.

Princis: Princese Gundega, tas man būs nieks,
tas būs tikai izklaide, prieks,
jo tevi redzot es jūtu, ka varu
arī ko tādu, ko vakar vēl nespēju.
Dod man mīklu minamo, dod visas trīs,
lai tās uz manas plaukstas trīs.
Es ātri teikšu tev atbildes savas,
lai tās ir pareizas, lai tās ir tavas.

Princese Gundega: Bija cilvēks, bet kļuva zvērs, bija laimīgs, bet kļuva vergs. Kas tas ir?

Princis: /Domā un saka./ Būs, laikam princis, kas lūdz tavu roku un saņem atteikumu.

P.Gundega: /Smejas./ Nē, bet tā arī to var tulkot. Tas ir sīkstulis. Tie nekad nav laimīgi, jo ir manta jāšargā. Labi, bet nu otra mīkla: Kukulītis liels, uzpūties balts, bet vidū tukšums - ne miltu, ne rozīņu.

Princis: Tas jau būšu es princeses Gundegas acīs!

P.Gundega: /Smejas./ Tā to arī var tulkot, bet mana mīkla bija citādi tulkojama - tas ir miedziņš bez sapniša.

Princis: Cerības dilst, mīļā kaimiņu skaistule.
Izslīd man dziedziņš, kas varēja sasiet.
Nu, tad minēšu trešo reizi!

P. Gundega: Cibina ganinam, liels maisiņš ubagam, kas tautu dēlam pats galvenais?

Princis: Tas būs naudas maciņš!

P. Gundega: Tā to arī var tulkot, bet mana mīkla citādi tulkojama, - tautu dēlam galvenais darba prasme un laba sirds. *Princis smejas ilgi un no sirds.*

Princis: Jūs, princesīt, esat no lauku karaļvalsts.

Jūsu tikumi nav Eiropas likumi,
mums ir naudiņa lielā vērtē.
Mūsu princeses precas ar naudiņu
un dzīvo ilgi kā kaķis ar peli,
ar savu loloto netiek līdz laimei.
Naudiņa mēraukla, saku es jums!
Princese, Gundega, spožā no spožajām –
atveriet acis un pieņemiet roku,
ko jums sniedz bagātais princis no Eiropas!

P. Gundega: Es jau tam pirmajam princim ar teicu,
ja grib kā cimds ar roku dzīvot –
savējā princese jāved uz pili,
lai var pēc savējām mērauklām dzīvot.
Tad būs gan zelts, gan sudrabiņš.
Tad valdīs laba un stipra griba
saturēt zemi, lai ir no tām,
par kurām tad saka – brīnums ne zeme.
Tur dzīvo tauta, kas gudra un čakla –
naudu tur nemīl, tur tikumu zin.
Redzat, ka esam no dažādām zvaigznēm.
Nav jāiet ceļš man pie svešajām tautām,
bet jāved pilī no tautas ir princis!

Princis: Esmu es zaudējis, jūt mana sirds...
Acis man apžilba tavējā spožuma,
bet esi gudra - tā īpaša rota.
Gudra, ne zinībās, ko zina visi,
gudra no dabas, ko nesaredz skats.
Esmu es nolikts kā pēdējais puika,
bet sirdī gaisma, nav dusmu, nav naida.
Aizeju šodien, lai atnāktu rīt!

Domā, jo mīlu es spožāko zvaigzni,
kas pie Rietumu debesīm mirdz.
Spožākā zvaigzne un jaukāka vaigā,
kādu vien esmu es redzējis mūžā.
Eju es šodien, lai atnāktu rīt!

Pārdomā lūdzu, ja neminēs mīklas tie,
kas pie tavējām durvīm tur sēž,-
lai viņiem neveicas, lai galvā vējš,
tāds ir mans vēlējums.
Aizeju tagad, aizeju tagad, lai atnāktu rīt!

/Iet prom. Strauji paiet visiem garām. Nāk uz princeses zāli nākamais./

Otrā cēliena - pirmā aina
Starspēle: Abas Gundegas satiekas ziedu pļavā.

Gundega: Ziedi, ziedi, smaržas... Es sajukšu prātā! Vairāk par visu mīlu vasaru! Tu?

P. Gundega: Es visus gadalaikus - mīlu dabu tās kopumā. Viss ir ziemeļos skaisti. Mums ir gan vasara, pavasaris, rudens, ziema - tāds krāšņums! Tāpēc arī raksti mūsu tautas tērpos ir tik dažādi un tik krāšņi.

Gundega: Tu par to, bet es gribēju runāt par piezemēto...

P. Gundega: Piezemētais ir daļā no dzīves, piezemētais ir bieži Dieva paaugstinātais. Nesaki tādus vārdus, tu pati pazemini sevi un dzīvi Šajā saulē.

Gundega: Ak, māsiņ, ja es būtu tik redzīga, jūtīga es laikam arī dzīvotu savādāk...

P. Gundega: Tas būs, bet jāatver dvēseles vārti, lai Dievs tur gunscuru kur!

Atkal turpat, kur pirmajā cēlienā - atkal karalis, Gundega, ļaudis.

Karalis: Meitiņ, ko teiksi, vai esi jau lēmusi,
tēvam tad uztici savējo domu.
Neklusē, princesīt, pastāsti visiem,
lai ļaudis priecājas no mūsu laimes.

P. Gundega: Nav man ko teikt tev, mīļotais tēti,
uzdevums grūts bija, nerisināms.
Ja viens bij` gudrs, tad netīkams sirdij,
otrs, kas tīkams bij` - bij` , muļķītis prātā.
Trešajam vispār tā tikai kā izprieca –
brauciens uz zemi pie ziemeļu meitas,
ne tas ko saprot, ne saprast tas vēlas,
buldurē savu, kā tītars tik cēli.
Ko lai es saku, bez tulka jau nesanāk,
un tad es teicu, lai mājās brauc.

Karalis: No visa simta, kas šurpu bij` atbraucis,
tu pat i vienu sev labu neradi!?
Nu tad, meit, lai ļaudis dzird ko es saku –
tu esi mani aiz bārdas vilkusi,
tu esi mani aiz snīpja stiepusi,
tagad tu iedūri sirdī tēvam!
Lai notiek tas, par ko mēs runajām ar ļaudīm saviem
un tevi pirms laika,
Lai Laime izlemj likteni tavu, -
lai tas, kas nāks par tiltiņu pirmais,
ir tavs uz mūžu.
No mirkļa šī rēķini sākas.

Ļaudis cits caur citu:

- Karali, mīļais, neesi bargs!

- Lai notiek viss no tiesas bez bardzības!

Viri: Tikai ne to, tikai ne to!

Sievas: Mēs no tā baidāmies, negribam tā,
atdot princesi neziņā!

/Nāk pār tiltiņu svilpodams vienkārši ģērbies stalts podnieks, nesdams savu darbu uz pleca - podi, vāzes, svečturi u.c./

Ļaudis: Ak, Dievs!!

Karalis: Redzi, Gundega, Laime mūs dzirdēja! Paej pretim un uzrunā viņu!

P. Gundega: Lai notiek, tēv, ja tu tā gribi!
Labāk lai noskrandis, bet gudru galvu.
Labāk lai noskrandis, bet mīļu sirdi.
Labāk lai noskrandis, bet runā mēlē,
kuru es dzirdu un saprotu labi.

/Iet pretim un uzrunā podu vīru./

Sveiks, brašais podniek, vai nesamais viegls,
ja dzied dziesmu kā putns uz zara?
Redzu, ka laimīgs, kaut nesamais smags,
kas tevi priecē, kas ir tas ?

Podu vīrs: Darbs mani spārno un darbs mani ceļ –
vieglums no zemes, ko solis mans sper.
Esmu es šejienes podnieks no paaudzēm,
kas jums te podus nes simtiem gadu.
Darbs mani ceļ un gaišajā dienā
nāku uz pili, kur princese viena, esot tik skaista,
ka acis žilbst un gudra arī...
Nav žēl man podus par puscenu dot.
Podi ir manās rokās kā mākslas darbs,
tajos ir siltums no manējās domas.
Lai tiek tie ļaudīm, kas pelna šo siltumu,
tādēļ es nāku ar soli tik vieglu.

P. Gundega: Tēt, tas jau īstais un daiļš vēl no vaiga!
Lai notiek, Laime ko vēlēja ņemšu!
Tas būs pa prātam man, to visi redz.
Labāk ar to, kas prot darbu un godīgs,
nekā ar mantu - es lemju par šo!

Ļaudis cits caur citu:

- Ak, mīļlais bērns!
- Karali nedari, atņem no viņas šo savējo lēmumu!
- Lai dzīvo viņa pils pagalmos mūsu!
- Lai dzied kā putniņš, lai vītero!

Karalis: Būs kā es teicu, lai iet līdzī vīram,
lai saprot dzīvi un zin` ko tā sver!

Podu vīrs: Es neko nevaru saprast no jums visiem,
kas te ir noticis, kas notiek pilī ?

P. Gundega: Tēvs lika vīru man steigā sev paņemt,
ņemu es tevi, ko teiksi tu?

Podu vīrs: Tāda laime ir mūžā tik reizi – ņemu,
nāc iesim, tik pavards būs jāuztur.
Kā tu to veiksi?

P. Gundega: Mācīsi mani!

Podu vīrs: Man mazam šūpulī zīlēja laimi,
kas būs tik liela, ka noticēt grūti.
Laikam es debesīs uzkāpis esmu.
Laikam es guļu, jel ļaujiet man gulēt!
Valodas klīst jau no ciema uz ciemu –
gudra tu esi un daiļa kā Saule!
Ejam, ja tu to no tiesas man saki,
tikai joki, lai nebūtu tie.
Joki man patīk, bet tikai ne tādi,
kas salauž sirdis, kas prātus jauc.
Ejam, tu ziedu karaliene,
ejam, tu gaisma starp tūkstošiem sauļu!
Ejam, tu liktens ko Laime man lēma šūpulī esam.

/Abi sadodas rokās un iet uz otru pusi pāri tiltam un pazūd skatam./

Ļaudis cits caur citu:

- Aizgāja, aizgāja, ko nu mēs darīsim?

- Bez saules var vēl, bet bez mūsu princeses!?

Vīri: Gan tikai joki tie, nāks viņa atpakaļ.

Sievas: Lielī tie joki gan nevar būt...

Visi: Aizgāja, aizgāja, nozuda skatam!

Karalis: Tagad lai miers uz brīdi šē iestājas - karalis domā!

/Klusums. Nodziest gaisma./

Otrā cēliena – otrā aina

Notikumi risinās podnieka būdiņā. Pilns ar māla traukiem. Podnieka ripa. Gaiša diena. Tur podnieks, Gundega un ubadze.

Ubadze: Tu vāri pusdienas? Vai ubagus no tiesas pieņemat? Man ciemā teica, ka jūs visiem maizi dodat.

P. Gundega: Es jau nepelnu, bet viņš - mans gaismas nesējs /Smejas./, tas ēdina visus.

Ubadze: Tagad grūti laiki. Karalis noburts un neviens nezina, kur viņš mitinās. Valsts lielā postā. . . Nav ne ēdamā gana, ne gaismas gana. . . visiem drūmas domas. Bet, zini, burvis ir bīstams tāpēc, ka maina izskatu un neviens nezina kāds viņš īsti ir. Vieni saka - esot viens no galminiekiem, otri, ka esot rakstītājs,

kurš galmam dzeju raksta, trešie vispār baidās runāt - par savu trīc. Gatavi nelietību uz kamiešiem nest, ka tikai rieciens maizes un ja biezāks kā citiem, tad vispār klusē.

P.Gundega: Ak!? Es domāju šī zeme izmirusi, jo te vispār neviens nevalda, bet ja burvis... tad citādi. Es zinu tā mēdz būt, bet tad, kamēr karalis projām kāds cits cenšas saturēt valsti.

Ubadze: Ir jau citi, bet tie valsti putina, tikai tēlo, ka darbojas valsts labā, bet patiesībā dara visu lai sev labumu gūtu. Ak, visa tauta no tā nogurusi, bet reti kurš patieso ainu saprot. Aptumšotas ir viņu domas. Dzīvo kā apmāti, kā greizo spoguļu karaļvalstī.

P.Gundega: Es gribētu kā līdzēt, vai es ko varu?

Ubadze : Ko nu tu? Te valda nauda, divkosība, pašlabums. Te tautas kopējais gars miris. Mēs, tie, kas vēl par tautu domājam, ļoti gaidam karali, bet saka, - viņš atgriezies tikai tad, kad tauta par sevi pati gribēs pastāvēt. Jo tā jau ir, - kam karaļvalsts ja nav tautas?

P.Gundega : Jā. . . tā nu viss jums ir iznācis. . .

Ubadze : Bet no kurienes tu tik skaista, pie tāda nabaga esi atnākusi?

P.Gundega: Es mītu zemē, kur sniegs un sals,
bet nemīt tur ne burvis ļauns,
ne raganas, ne varaskārie –
tur gars ir visam sīkam pāri.
Un tauta mana par gaismu savu
var celties, gulties, var domāt daudz.
Neviens tur nedomā tik par savu
un tāpēc stipri, un tāpēc cēli.
Es biju karaļmeita zemē,
par kuru stāstu tagad tev.
Bet zini, teikšu, ka dēļ šī vīra,
pie kura stāvu es dūmos sūros,
es celtos rīt un plikām kājām
es dotos prom no tēva mājām.
Viņš man ir sauli sirdī kūris. . .

/Pēc mirkļa./

Viņš nebūs tas, ko burvis būris,
jo gaisma, kas no viņa staro,
ir lielāks spēks par visām varām?

Ubadze: Es tev nezinu teikt... neviens nezina viņu vaigā. Viņš esot vienkāršo ļaužu kārtā, bet kurā ciemā to neteic mums, lai tauta nezina, lai pati pret burvi stājas.

~

No spēka sava, lai smeļ kā no akas,
ne citu spēku talkā sev sauc,
bet savu spēku un gribu sauc.
Tas būs, kas tāds, no kā tas burvis,
no zemes šīs uz mūžu ies.

P.Gundega: Ak, nu jau ēdiens jāliek galdā, bet mans podu vīrs atkal ir māla medībās. Viņš ir darbarūķis un īsts mākslinieks! Sākumā domāju - nespēšu iemīlēt, bet šodien jāsaka, ka patiesi skan teiciens - viss brīnišķais ir vienkāršs. Tā ir sanācis, ka mana podu vīra skaistums slēpjas vienkāršībā. Jā, zini, viņa podus tirgū izpērk par tīru zeltu. Viņš jau sen būtu bagāts, bet visu atdod citiem, pats dzīvodams pieticīgu dzīvi.

Ubadze: Man arvien vairāk izskatās, ka šis būs tas īstais... jā, jā...

P.Gundega: Tu atkal par to... es domāju, ka var būt, bet var arī nebūt... Man vairs tas neliekas svarīgi, jo īsts zelts ir tas, kas ir spožs, bet visiem acīs nestāv. Ārējs spožums var būt tikai apzeltīts, iekšējs - mūžīgs.

Ubadze: Tev gudra valoda. Tu pēc karaļmeitas neizskaties. Tām tukšas runas, tukša galva, bet pašas uz spožām mantām, bet tu - tu esi savāda...

P.Gundega: Mana zeme no kuras nāku ir savāda. Tur ļaudis dzīvo par garu domājot. Tur ļaudis garīgās vērtības augstā godā tur, bet manta tur garam kalpo.

Ubadze: Tā gan... Līdz jaunā burvja nelietībām arī pie mums tā bija. Tagad viss ritenī sagriezies - tumsa uzdzīvo, gaisma acis slēpj. Viss tādus vārdos ietērpts, ka gaisma baidās teikt. Noticēt vari, ka pie mums ir tumsas vara, bet saka - gaismas un tauta klusē. . .

P. Gundega: Tu mani uztrauc - es nespēju ticēt, ka tā var būt!

Ubadze : /Troksnis./ Tur jau tas Podu vīrs nāk! Vai viņš tev savu vārdu nav nosaucis?

P.Gundga: Esmu prasījusi, bet viņš saka, lai to saucot par Podu vīru. Tas esot labs vārds - tas norāda, ka naudu viņš ar darbu pelna.

Ubadze: Es nojaušu... iedod man paēst, man jāiet pie ļaudīm. Tā būs vēsts, ko tauta jau sen gaida.

P. Gundega : Troksnis tāds, kā pērkonš ducina. Paiešu pretīm. Tu, lūdzu, ēd!

/Ielej ubadzei steidzīgi no zupas katla, nogriež maizi un atvainojas. Skrien pretīm uz trokšņa pusi. Ubadze ātri ieskrien būdiņā, visu nopēta, atsēžas, ēd. Nāk Gundega ar Podu vīru./

Podu vīrs: Mums labi ļaudis ciemos atnākuši!

Mēs priecājamies varam dot,
jo tas, kas dod, tas mūžam rod.

Tam tiks gan dots no tiesas viss –
tā Dieva doma šodien ir.

Ja tev ir rīciens ļoti biezs,
tad pārgriez to, tā vēlē Dievs.

Ir notikums - to tauta zin` ,
ka karaļdēls tās takas min,
ko burvis tam ir ļauni lēmis,
bez sirds tam visu dzīvē ņēmis.

Un tikai tad būs viss kā senāk,
kad tauta nāks un kopā sanāks
un ies par taisnību tā teikt –
tad viss šai karaļvalstī būs kā senāk.

Te valdīs miers un klētīs gaudi birs,
te naidi irs, un viss kā pasakā te ziedēs,
jo Dievs tā grib – caur savu lietu
tautai stiprai jāklūst!

Ubadze: Es nojaušu, es steigšos... Mēs nāksim... Došu ziņu tiem, ka laiks ir nākt!

P. Gundega: Ko viņa runā?

Podu vīrs: Neko... Iesim strādāt un tad būs arī laiks zvaigznēs lūkoties.

P. Gundega: Es gribēju tev ko teikt...

Podu vīrs: Klausos, mana princese.

P. Gundega: Es mīlu šo būdiņu, smaržo kur māls,
kur zvaigznes tik spožas, kur ceļmalās stāv
pēc lietus lāmas un zāle kur dīgst –
tur mana dvēsele tvīkst.
Tur dzīve man aizrit bez gara laika –
laiks vienmēr par maz, jo darbs darbu taisa.
Tu podus, es pavarda uguni turu,
mēs dzīvojam dzīvi, kas laimīgu dara,
jo cilvēka mūžs ir tik vienots ar dabu –
no rīta līdz vakaram daru tai labu.
Es saudzējot pēdas pat sūnā minu,
tu daiļumu radi, tu laimi sēj sirdīs
un prieku ir vairāk kā bēdu šai malā.
Es palieku šeit, manu podu zēn!
Es palieku, princese Gundega mežā
pie noteiktas dzīves, pie noteiktas lomas.
Tu princis no tautas, tev tikums ir rada,
ko vēlēties man, būs visa mums gana -
būs birumiņš klētīs, būs bērneļi mazi,
būs nodzīvots mūžs, kas nenesīs kaunu.
Es palieku še, kur priede dod spēku,
kur sūnā kā paklājā kājas man grimst.

Podu vīrs: Mana princese, šī dziesma manām ausīm izklausās kā atzišanās mīlestībā.

P. Gundega: Es nezinu kāda ir mīlestība - uz mana sliekšņa tā nav stāvējusi, bet ja tu zini un saki, tad varbūt tā ir mīlestība ja es, princese būdama, palieku mežā no brīva prāta un uz mūžu.

Podu vīrs: Tu ļauj man noticēt, ka viss ļaunais reiz beigsies.

P. Gundega: Vai tev kas ļauns?

Podu vīrs: Nē, nē! Es tāpat... Rīt jābrauc uz tirgu, rīt Mārteņdiena /vai kāda cita svētku diena/. Liksim, Gundega, visus podus ratos - šoreiz visus, es domāju...

P. Gundega: Tu gatavojies jaunam dzīves posmam, ja visu ved uz tirgu?

Podu vīrs: Sirds saka, liekam visus un ejam zvaigznēs lūkoties. Zvaigznes daudz cilvēkam pastāsta, ja viņš tās prot tulkot. Tur mūsu seņču gari mīt. Tā mēs laipu metam ar domām pie viņiem un viņi pie mums.

P. Gundega: Ejam. To zin arī manā karaļvalstī, ja degunu uz leju nokāris staigāsi - rūpes visu mūžu tev vezumā būs, bet ja deguns zvaigznēs - gan viegli taps un rūpju nebūs, tās vienkārši zūd.

/Abi sadodas rokās un iet lūkoties zvaigznēs./

Trešā cēliena - pirmā aina

Tirgus laukums. Režisora fantāzija - tur gan dejotāji, gan dziedātāji. Viss notiek Mārteņos - Mārteņu tirgus(var arī citus gadskārtu svētkus ielikt Mārteņu vietā – pēc vajadzības) Rit solī, dejo, dzied, piedāvā preces. Nāk ļaudis, kas piedāvā Mārteņu gaili. Visādas izdarības, kas tikai var būt tirgus laukumā sakarā ar Mārteņiem. Piedalās: tauta - dažādi ļaudis, podu vīrs, Gundega, ubadze, vēlāk burvis - pūķis ar daudzām galvām u.c.

P. Gundega: Mēs pirmie, tirgus tukšs.

Podu vīrs: Es zinu, bet vieta jāieņem laicīgi, jo šodien Lielā tirgus diena. Esi uzmanīga, Gundega, te būs gan labi ļaudis, gan ļauni, kā jau dzīvē. Uz tiesībām savām nepastāvēsim, bet vieta ir mūsu, ja nu kāds taisās padzīt.

P. Gundega: Kas nu dzīs, visi ir savi ļaudis! Vai, nu pirmo reizi tirgū.

Podu vīrs: Pirmo nē, bet varbūt pēdējo...

/Nāk ļaudis - tirgotāj , dziedātāji, mijēji. Visādas izdarības - tas pēc režisora ieskatiem./

Ubadze: Arī jūs te, es jau cerēju... ļaudis zin, plūdīs aumaļām. Es to padarīju...

P. Gundega: Ko tu runā, vai tad kas bija jādara?

Podu vīrs: Kas jums par noslēpumiem no manis? Es esmu klāt, bet runājat par lietām ko nesaprotu.

P.Gundega: Jeb izliecies nesaprotam. Es domāju, ka tu esi tas noburtais karalis Brusubārda.

Ubadze : Es domāju tāpat kā viņa.

Podu vīrs: Es zinu, ka jūs zināt, bet kamēr Gundega mani no sirds nemīlēja, tikmēr burvestībai nebija pretspēka. Man bija jāklusē, citādi būtu visu mūžu ar tevi mežā jādzīvo. Es tev gribēju zvaigznes no debesīm nonest, bet ar tavu mīlestību viss atrisinājās - būs tev gan zvaigznes, gan mīlestība, gan bagātība. Tā ir ja dzīvo - sirdij paklausot.

P. Gundega: Ak, cilvēku daudz. Es tevi vairs nedzirdu.

Podu vīrs: Šodien būs notikums, tam ir jābūt... Esi drosmīga, mana Gundega!

Gundega: Vai tev kas draud?

Ubadze: Draud gan, meit, jo tas, kas pret karali roku cēla - zin kapēc to darīja. Iet cīņa starp gaismu un tumsu visos plānos.

Podu vīrs (karalis Brusubārda): Esiet uzmanīgas abas, ja kas ar mani./Vēršas pret ubadzi./ Sargā Gundegu!

P. Gundega: Nāk ļaudis. Es tālumā redzu to daudz.

/Laukumā jautrība. Pēkšņi tumsa. Brauc rati bez zirgiem ar lielu troksni. Ratos pūķis daudzām galvām Karalis iet pretīm spožās drēbēs. Apkārt tauta./

No pūļa viens: Tas ir viņš! Ubadzei taisnība! Es jums saku, lai viņš stāv malā!

Cits: Mēs paši! Mums ir spēks!

Cits: Viņš viens, ar mums kopā tas liels un mēs ar viņu lieli.

Cits: Bet teica, tautai jāiet pašai, tad tikai burvestība zudīs !

No pūļa sieva: Kas vīri būs, vai beidzot būsiet vīri
vai lamzaki, ko katrs liec!?
Šī valsts kā skudrupūznis pilns ar tautu,
bet TAUTAS NAV!

Vīrs no pūļa: Mēs nācām šurp, lai stātos –
mūs ir daudz!

Cits: To cīņa parādīs,
jo daudzums neizšķir, bet gars!

Cits : Te sievu daudz kā tirgus laukumā reiz klājas,
tās vājas ir! Kur spēku rast?

Sievas cita caur citu :

- Mēs esam vājas vai tie ir joki?
- Tie jau tie mūsu vīri kā spoki, -
te viņi ir un te viņu nav,
sievas vienmēr visu var!
- Es nesaprotu, cik ilgi var šķelties,
pret tumsu vajag kā kamolam velties!
- Savējo tautu, lai godā ceļam,
šim tumsas spēkam, lai bluķi priekšā veļam!
- Kur lai tam cērt, tam ir simtu galvu?
- Cērt, lai put no viņa pat spalva!

Vīrs: Dosiet to man, es stiprinieks ciemā!

Cits: Lai karalis cērt, pirmā galva par mokām,
ko burvis tam vēla kā milzu akmeni uz desmitiem gadu!

/Ļaudis velk pūķi zemē. Pēkšņi tumsa. Izkūp dūmi gaisā - pūķa nav!/

No pūļa: Kur tad šis palika? Nav!?

Cits: Tas mira ātri no mūsu gribas -
tas bija īstens un domu auglis,
ko katrs sējam, to katrs pļaujām!

Cits: Tirāki būsīm, jaunuma nebūs –
nav mūsu domās, nav mūsu sirdīs, vispār tas zūd!

/Tauta priecājas - tautas dejas un dziesmas un viss, kas piederās./

P.Gundega: /Vēršas pie karaļa Brusubārdas./Es brīnos tevi, tik daiļu redzot.

Karalis Brusubārda: Bija reiz karalim mājas un tuvie –
atņēma visu tumsības vara,
atņēma visu, lai dzīvi man dotu
ar savām rokām iekārtotu.
Rīt būs vēl labāk, vēl skaistāk kā bija –
tā Dieva doma, ne mūsu griba.
Dosimies tagad uz manu pili,
lai laimīgu tautu es redzētu rītu.

Abi: Kur Saule lēks - tur zelta birums,
kur norietēs - tur sudrabiņš.
Mīļajiem ļaudīm, kas talkā nāca,
rīts, lai no tiesas ir gaismas pilns.

Tā mūsu griba - tas Dieva varā.

Tauta: Nav virs pasaules skaistākas debesis,
kā virs zemes, kur tauta šī mīt.
Nav virs pasaules zaļākas ielejas,
kā virs zemes, kur tauta šī mīt.
Gaisma atnāca, tā tam bij jābūt,
tas ir notikums, ko vedām mēs.
Vedām garīgi, no sevis ņemot,
nevis naidā un karojot.
Saule ir, saule būs te mūžos,
zaļums košs, zilums spožs, gaišas sirdis.
Viss ir pašos, viss pašos tik rodams.
Ziemas miegā vairs negulēs tauta,
tam uz laikiem ir jāpieliek punkts!

Nobeigums: Abas Gundegas svētku drēbēs. Vakars pie jūras.

Gundega: Es tā priecājos tevi redzot!

P.Gundega: Es arī.

Gundega: Vai tu esi nokārtojusi savu dzīvi?

P. Gundega: Man izgāja kā pasakā - tas, ko mīlēju karalis bija, bet burvis to būra.

Gundega: Atceros, atceros - laimīgas beigas!

Pasaku Gundega: Man laimīgas, bet tev?

Gundega: Nezinu... Jūtos galīgi ne no šīs pasaules. Sirds saka beidz skumt, jo dzīvot ir laiks, bet es skumstu...

P.Gundega : Mūs gadsimti šķir. Es dzīvoju bez lielām zinībām, bet gāju kā no visas pasaules vadīta. Jūs ar lielām zināšanām, bet maldāties kā bez gaismas. Tā ir tā starpība. Un vēl - ir bijis un būs tautas tikumiņš svarīgs, kam tas ir likums no tiesas, - nemaldās, kam kājām mīdīts, - tam ziemas aukstums pat vasaras karstumā. Ne zeltā spēks, bet atstātā mantojumā, kas pūrlādes dibenā. Izcel saules gaismā visu no pūrlādes, bet jo īpaši savas tautas dziesmas, kas satur gan zeltu, gan sudrabiņu – tur padomiņš tur tikumiņš, tur tavas dzīves zelta gājumiņš.

Esmu tāda pati kā tu,
es visas lietas mainīgā gaismā redzu.

Viss liekas tā, bet pamosties -
viss citā notikumu ritmā.

Man tevis žēl, jo karaļvalstī tavā
ir juceklis, un visi vārti vaļā.

Tas, māsiņ, pašiem viss ir jārisina,
jo visu tauta lemj, ne kungs vai cits.

Gundega: Kur to tu redzi, ka var tauta lemt?
Ja tauta guļ, tad lemj kāds cits
un citam sirds par tautu klusē.

P.Gundega: Tev arī jānostājas tautas pusē.
Par SAVU visi stāv un krīt,
bet posts ir tāpēc jūsu zemi piemeklējis,
ka vienaldzīgi jūs pret tautas garu.

Gundega: Mūs mācīja, lai katrs savu dara
un sevi pilnveido - tā būšot Lielā patiesība...

P. Gundega: Tu maldināta esi, Gundega.
Par SAVU stāvēt - tas ir pats par sevi,
bet visi stāv par kopējo - tā Dieva doma.

(Pauze) Nu ko, lai veicas, mās!
Tas galavārds mans būs, ja iesiet ceļu šo,
viss kļūs par notikumu - notikumu!

Gundega: Es sapratu, bet nu man jāiet. Vai nāksi, ja saukšu?

P. Gundega: Ja sauksi...

Gundega: Tev tērps saulē vizuļo kā rasa uz kokiem.

P. Gundega: Ņem to sev par ķīlu un dod savu man, tas būs uz tikšanos mūsu. Es zinu, ar tērpu ko sildīja
manējā sirds, tu atvērsi vārtus, kur slēdzene slēpta . . . tu atvērsi! Māci to citiem!

Gundega: Es sapratu tevi. /Abas mainās tērpiem./

BEIGAS

Tev, mana tauta

Darbojošās personas: Dieva balss, tauta - visdažādākie cilvēki.

Dieva balss: Ziedojums galvai ir Lielā patiesība, kas ir katrai tautai - tas ir Dievs.

Tauta: /cilvēks, kas iet pie mācītāja sūdzēt grēkus./ Es esmu grēkojis, mans Dievs, bet zinu, ka tu esi visu
saprotošs un piedosi man, un tāpēc es eju ar noliektu galvu.

Dieva balss: Tu esi mulķis, jo es neko nepiedodu, es par visu tev lieku maksāt un pie tam simtu reižu!

Cilvēks: Bet manam kaimiņam Tu piedevi grēkus.

Dieva balss: Tu esi aklš, ja domā ka piedevu. Viņam tik tika dots no mana atriebes groza, cik viņš bija
pelnījis. Tu esi redzīgs, tev vajadzēja to pamanīt, ka viņam pašam nenotika nekas, bet sievai un bērniem,
ko viņš tā mīl, gāja ļoti smagi.

Cilvēks: Bet kāpēc tu maksā nevainīgiem?

Dieva balss: Lai viņam sāpētu un acis atvērtos, jo tikai tā cilvēks ierauga likumsakarības, ka viņam Dieva
dāvanas iesaiņotas visneparastākos sainīšos.

Cilvēks: Bet kur ir Tava labsirdība?

Dieva balss: Mana ir, bet kur ir jūsu labsirdība, ka grēkojat, zinādami, ka grēkojat? Dievs piedod, bet tikai
tos grēkus, kas ir notikuši bez saprašanas, ka tas ir grēks.

Cilvēks: Es Tevis bīstos, tu esi ļauns, jo sodi nevainīgos.

Dieva balss: Tādi ir Esības telpas likumi un es tos pildu, bet tu pildi to, ko tavi senči ir uzskatījuši no sirids par labu esam un nedari to, ko senči uzskatīja par sliktu esam. Senči bija viedi un gudri - Dieva padomu velti nenoniecina. Ja būsi tāds kā viņi, būsi valdnieks pār savu zemi, būsi valdnieks pie savas cilts, būsi liela cilts citu cilšu starpā. Bet, ja senču tikumi tev nebūs likumi, tad iznīksi kā nezāle - aiziesi nebūtībā, un nekas nespēs tev līdzēt.

Darbs nav liels, bet nejūtu, ka tu to gribi darīt. Sirids ir lētu ceļu par mērķi spraudusi, sirids par sevi no dzimšanas rūpējas, bet tautas kopējās lietas tev nerūp. Dievs to redz un vērtē, bet sods būs tāds, ka tavi bērni būs vergi pašī savā zemē, jo tu pārdod to svešiniekiem par trīsdesmit sudraba grašiem.

Tu esi pats savas laimes kalējs - kal to laimi, domājot par tautu, ja tikai par sevi, tad laimei būs īss mūžs.

Cilvēks : Es jau visu daru, es pats sevi nodarbinu, lai būtu derīgs tautai, no rīta līdz vakaram. Ko vēl lai daru, saki man.

Dieva balss: To, ka tu strādā no rīta līdz vakaram, redzu, bet ne grasi negribi dot kopējai lietai - ne naudā, ne graudā. Trīci par sevi, par savu labumu kā apšu lapa. Nu, un trīci ar, tā visu mūžu trīcēsi, bet kapā līdzī nepaņemsi !

Cilvēks: Es Tevi nesaprotu, Tu esi Dievs, bet runā kā mans soģis.

Dieva balss: Soģis arī esmu, jo kas tikai sevī, tas mirst kā suns pavārtē. Ne tautai, ne sev prieku nav devis. Kas par tautas lietu stāv, tam mūžībā visi vārti vaļā, tas dzīvo arī pēc nāves.

Cilvēks : Es gribu to mūžīgo dzīvošanu, tad kā man darīt, no rītdienas sākšu.

Dieva balss: No rītdienas sāc ar to, ka pārdomā savu dzīvi. No rītdienas esi godīgs pret tiem, kas pie tevis darbā ir pieņemti. No rītdienas esi mīļš pret saviem līdzcilvēkiem, bet parīt, lai tavi darbi iet tālāk, lai tu esi redzīgs un jūti, kur plecs tavš, kur nauda tava, kur padoms vajadzīgs, lai tautai būtu ceļš uz gaismu vieglāks.

Cilvēks : Es darīšu tā, bet Tu man apsoli mūžīgo dzīvošanu!

Dieva balss: Es tev neko nesolišu. Kā dzīvosī, tā mīrsī, kā dzīvosī, tā būs arī ar to mūžīgo dzīvošanu.

Varu dot tev trīs padomus:

- Esi laipns, bet ne muļķis!
- Nepieņem visādus svešvārdus par baltu patiesību, bet domā, ko tie ar savu darbību dos tev un tavai tautai. Demokrātija, liberālisms u.c. muļķiem - gudrie zin, ka tā ir tukša muca, kas tālu skan!
- Noliec savu personīgo vēlmi spīdēt, bet dod iespēju spīdēt tam, kas lietu var uz labu vērst. Savu ambīciju dēļ neliec grīmt nacionālajai domai, nacionālajam kuģim! Atej malā un palīdzi no malas - tas būs liels upurī, bet tiks novērtēts!

Cilvēks: Es mēģināšu, bet saki, kas būs tas, kas mani vedīs pa pareizo ceļu?

Dieva balss: Esi gaismas pilns - doma nāks kā atklāsme. Esi gaismas pilns - tevi dzirdēs un redzēs no augšas un jūsu valoda būs no tiesas visā dzīvajā, kas vien ir ap tevi. Tu raidīsī domu - tev tiks atbildēts, un atbildes būs gan sapņu, gan nojautu, gan teksta veidā, gan simtu citu zīmju tev teiks, ko darīt, kā rīkoties. Bet esi redzīgs pats.

Cilvēks: Tu aizej, es jūtu. Es viens nejūtos drošs...

Dieva balss: Es neaizeju, es būšu, biju, esmu ar vien tev līdzās. Bet tu mani jutīsī tikai tad, ja iesī pa pareizo ceļu!

Cilvēks: Noliecu galvu Tavā priekšā - es iešu, es ticu, ka tu mani neesi pametis!

Dieva balss: Es tevi nepametišu, bet būšu līdzās, ja iesi par tautas lietu, par savu Dievu, par savu zemi. Bet, ja par citiem - par naudu, par sievu bruņciem, par savu miesu, tad es būšu tālu un ilgi prom, jo to, kas nodod savu tautu, to es negribu redzēt, negribu just!

01.11.1998.

Beigas

Pēcvārda vietā.

Īss konspekts Džeimsa Retfilda grāmatai DEBESU PAREĢOJUMS.

.. Mēs ievērojam laimīgos gadījumus, kuri notiek tieši istajā mirklī un sūta mums ceļā istos cilvēkus, kas pēkšņi pagriež mūsu dzīves gājumu jaunā, nozīmīgā virzienā... Un zinām, ka dzīve patiesi ir garīga atklāsme, personiska un aizraujoša, kuru ne zinātne, ne filozofija vai reliģija līdz galam neizskaidro. Un apzināmies vēl kaut ko: Mums ir skaidrs, ka reiz izpratīsim notiekošo un to kā piedalīties šajā norādītajā procesā un panākt tā biežāku iejaukšanos savā dzīvē, tad cilvēce veiktu pamatīgu lēcienu uz priekšu pilnīgi jaunā dzīves ziņā... Un radītu kultūru, kura bijusi visas mūsu vēstures mērķis.

Džeims Retfilds.

Īss ieskats grāmatas saturā:

Peru atrasts Rokraksts, kas rakstīts 600 gadā pirms Kristus. Tas pareģo lielas izmaiņas cilvēku sabiedrībā. Tā varētu būt apziņas renesanse - nav reliģiskas dabas, bet garīgas. Tajā teikts, ka mēs atklāsim kaut ko jaunu par cilvēka dzīvi uz šīs planētas, par to ko īsti nozīmē mūsu eksistence. Šī atklāsme globāli ietekmēs cilvēces kultūru.

Rokraksts pareģo, ka šajā laikposmā cilvēciskās būtnes sāks apgūt šīs atklāsmes - pa daļām. Tās sekos cita citai un mēs virzīsimies no tā stāvokļa kādā esam tagad, uz pilnīgi jaunu pasaules garīgo kultūru.

Pirmā atklāsme: Mēs apjaušam, ka mūsu mūžā atrodamas atbilstības .

Pēkšņi satiec kādu vai izlasi kaut ko, vai nonāc kaut kur - tādā vietā, kas tevi noved tieši pie nodomātā. It kā mūsu dzīvi vadītu kādi neizprotami spēki un nojausma, ka aiz ikdienas dzīves risinās kāda cita dzīve. Pirmā atklāsme ir atzišana, ka mūsu individuālo dzīvi uz šīs planētas nenovēršami pavada noslēpums.

- Liela daļa garīdzniecības nostājusies pret Rokrakstu - tā nodošanu atklātībā, jo tas apšaubā viņu reliģijas izpratni. Nākošā atklāsme runā pretī baznīcas tradicionālajiem apgalvojumiem un satrauc garīdzniecību, kuri domā, ka ir labi tā kā ir. Priesteri domā, ka rokraksts mazinās garīgo vadītāju status quo, viņu autoritāti pasaulē, jo PATIESĪBA DARA BRĪVU.

Otrā atklāsme : Visaugstākajā mērā korekta nesenās pagātnes pārskatīšana - tā, kas pēcāk izskaidros izmaiņas.

Vēsture nav tikai tehnoloģijas evolūcija, tā ir arī domas evolūcija, kad iesaistāmies ilgākā civilizācijas attīstībā - tad izjūtam, kurp mēs ejam. Otrās atklāsmes uzdevums ir - paredzēt tieši šādu vēsturisku perspektīvu. Rietumos vēl neesam skaidrībā, ciktāl esam tikuši un kas notiks tālāk, - mums vispirms jāsaprot, kas PATIESĪBĀ noticis pagājušajā tukstošgadu periodā. Jāatkāpjas pagātnē - līdz 1000. gadam un pēc tam jādodas uz priekšu.

Vispirms jums jāsaprot, ka tā laika /pirms tūkstošgadiem/ realitāti noteica kristīgās baznīcas varenie - viņu radītā realitāte iemieso viņu domas par Dieva nolūkiem attiecībā uz cilvēku.

Pirms četriem gadsimtiem mēs nokratījām sajūtu, ka esam apmaldījušies - ņemot visu savās rokās, koncentrējoties uz pasaules iekarošanu un tādā bagātību izmantošanu, lai uzlabotu savu dzīvi.

Mēs pilnīgi pazaudējām paši sevi, radīdami savu praktisko patvērumu- ekonomisko nodrošinājumu, lai aizstātu ar to garīgo, kuru bijām zaudējuši un šis ekonomiskais nodrošinājums kļuva par vienīgo dzīves jēgu. Mēs piemirsām, ka joprojām nezinām, kāpēc dzīvojam. Cilvēks nododas darbam kā apsēsts un viņa dzīve sarukusi tikai līdz praktiskajām vajadzībām.

Otrā atklāsme mudina mūsu vēsturiskā laika apziņu..apšaubīt - tā mēs paceļamies augstāk. Jums vajadzētu skaidrāk saskatīt šo apsēstību, šo nepārtraukto noņemšanos ar ekanomisko progresu. Rokraksts vēstī, ka bažas ir vajadzīgas attīstībai kā cilvēces evolūcijas stadija. Mēs jau esam pavadījuši pietiekami daudz laika iekārtojot pasauli, noņēmušies ar milzīgiem materiālo labumu kalniem un plašu izplatīšanas tīklu. Tagad laiks pamosties un aplūkot sākotnējo jautājumu. Kas slēpjas aiz šīs planētas dzīves, kāpēc mēs īstenībā esam šeit?

Mēs esam radījuši līdzekļus, kā sasniegt materiālo nodrošinātību un tagad mēs laikam esam gatavi noskaidrot kāpēc mēs to darījām.

**Jūs varat saņemt informāciju par katru atklāsmi, bet neapjēgt ko tās nozīmē.
Jums tās jāatklāj savā paša dzīvē!**

Kā pievilkt enerģiju - tas nav stāstīts tikai kādā vienā atklāsmē, bet par to runāts visās.
Ja kāds spēj koncentrēties un savākt ap sevi pietiekami daudz enerģijas, tad sagādīšanās seko cita citai.

Trešā atklāsme: Dod jaunu izpratni par fizisko pasauli.

Iemāca uztvert agrāk nepazītu enerģiju. Visuma pamatviela savā iekšienē izskatās kā tīrā enerģija - tā padodas cilvēka nolūkiem un gaidām /tādā kārtā noliedzot mūsu veco, mehānisko Visuma modeli/.

Pareģots, ka tuvojoties otrās tūkstošgades beigām cilvēki atklās jaunu enerģiju, kura veido ikviena priekšmeta un arī mūsu pašu starojošo apvalku. Rokraksts vēstīja, ka cilvēka atvērtība pret šo enerģiju sākas ar saasinātu skaistuma izjūtu. Enerģijas esamība jau ir zināma.

Trešā atklāsme vēstē par skaistuma būtību, raksturojot tā uztveri kā vienu no iespējām, kā cilvēks varētu mācīties saskatīt enerģētiskos laukus. Ja tā notiktu, tad mūsu izpratne par Visumu ātri vien mainītos /šeit īpaša loma uzturam - vairāk barību kurā ir dzīvā enerģija, kā arī dabai - mežiem u. c./.

Ceturtnā atklāsme: Stāsta kā cilvēki sacensās enerģijas dēļ.

Cilvēki spēšot saskatīt Visumu kā enerģijas apkopojumu - tā ir enerģija, kas spēj mūs spēcīnāt un atbild mūsu vēlmēm. Tomēr mēs saskatīšot arī to, ka esam atrauti no lielākā šīs enerģijas avota, jo paši esam sevi no tā atdalījuši, tāpēc jūtamies vāji, neaizsargāti un aplaupīti. Apjaušot šo trūkumu, mēs - cilvēki, allaž mēģinām palielināt enerģiju vienīgajā veidā, kāds mums zināms - ar psiholoģisku paņēmienu, nozogot to citiem: gluži neapzināta sacensība, kura ir pamatā visiem cilvēku konfliktiem šajā pasaulē.

Kāpēc cilvēki izturas cits pret citu tik vardarbīgi? Kas notiek cilvēkā, kad viņam uzmācas vēlēšanās izrīkot kādu citu? Un beidzot, pēc savstarpējas sarunas, iznākums ir divējāds, vai nu cilvēks jūtas spēcīgāks kā pirms sarunas - vai arī vājāks, atkarībā no tā, kāda bijusi mijiedarbība. Mēs sagatavojamies runāt ko tādu, lai sarunā gūtu virsroku, allaž cenšamies nostāties pavēlošā pozā, meklējam iespēju kontrolēt citus psiholoģiskā pamudinājuma dēļ, kuru tādējādi saņemam. Tā ir psiholoģiskā vardarbība, kas notiek gan individu starpā, gan starptautiskajā līmenī. Psiholoģiskā vardarbība pāriet no vienas paaudzes uz otru. Nomācot otru cilvēku, mēs atņemam viņam enerģiju. Mēs papildināmies uz citu rēķina un šī papildināšanās ir spēcīgs dzinulis. Viss ko mēs apjēdzam - ka jūtamies vāji, bet tad, kad pavēlam citiem, jūtamies labāk. Mēs nesaprotam, ka par šo mūsu LABĀK jušanos jāsamaksā citam cilvēkam. Mēs esam nozaguši viņa enerģiju. Cilvēki parasti dzīvo savu dzīvi, visu laiku tverot kāda cita enerģiju. Lai gan reizēm notiek arī citādi - mēs satiekam kādu, kas jūtamies piesūknē mums enerģiju, vismaz zināmu laiku.

Atrisināt šo nozīmē - darīt zināmu sabiedrībai .

Mēs, cilvēki, gluži vienkārši noprastu, kāpēc tā nomācam citus, un pārvērtētu savas rīcijas iemeslus – šī pārvērtēšana varētu būt daļa no jaunā pasaules uzskata, par kuru runā Rokraksts.

Trešā atklāsme vēsta, ka materiālā pasaule ir plaša enerģiskā sistēma un ceturtā norāda, ka ilgu laiku mēs, cilvēki, esam neapzināti sacentušies tās vienīgās enerģijas dēļ, kura mums pieejama: tās, kas plūsmo starp cilvēkiem. Taču, kad cilvēki šo cīņu izpratīs, vēsti atklāsme, tie tūlīt sāks pārvērtēt konfliktus.

Mēs varētu kļūt brīvi no sacensības pēc lielāka cilvēku enerģijas daudzuma un beidzot būtu gatavi SAŅEMT ENERĢIJU NO CITA AVOTA.

- Viena no atklāsmēm runā par to, kā izprast notikumus cilvēka pagātnē. Tas ir process, kurā top noskaidrots, kas jūs esat un kas jums jāveic uz šīs planētas. Apjauta, ka mana dzīve patiesībā nesākas ar ieņemšanu, bet tā sākas daudz agrāk, kad radās mans pērējais ES - pats Visums. Rokrakstā stāstīts par jauno izpratni, attiecinot to uz tā saucamo mistisko apziņu - šī atziņa tiks atzīta par vērā ņemamu. Aizvien lielākam cilvēku skaitam šī apziņa kļūs par realitāti - no pašu pieredzes, jo šie indivīdi piedzīvos apgaismības mirkļus, apskaidrības uzliesmojumus. Rokraksts apgalvo, ka šī pieredze ir atslēga ar kuras palīdzību noslēgt cilvēku nesaprašanos pasaulē, jo šāda pārdzīvojuma laikā mēs saņemam enerģiju no cita avota un šim avotam varētu tuvojies arī ar gribas palīdzību.
  - Visam, kas ir ap mums – piemīt enerģija, bet ikvienā gadījumā tā ir īpaša un svarīgi vai mūsu enerģija sader ar to. Visuma enerģija – tā, protams, ir Dieva enerģija. Kad jūs uzņemat enerģiju, jums prātā nāk citas domas – jau augstākā jūsu ES līmenī. Tās ir jūsu nojautas, kas rodas dažādi, varbūt tikai pazib saprāta dziļēs, uzplaiksnī kā nomoda sapnis vai vīzija un sāk jūs vadīt, jūs virzīt. Tālāk jūs atklājat nenozīmīgus jautājumus un intuitīvu norādi ko darīt, vai kurp doties. Jūs saņemam mājienu par nākamo soli – VIENMĒR! Vienīgā reize kad tas nenotiek, ir tad, kad jums prātā aplams jautājums. Dzīves problēma nav atbilžu saņemšana, problēma ir – pazīt svarīgos jautājumus, kuri jārisina. Ja esat uzdevis pareizos jautājumus, atbildes vienmēr atrodas. Tad jūsu intuīcija teiks priekšā, kas notiks tālāk- tad nākamais solis būs būt uzmanīgam un modram, jo agrāk vai vēlāk nāks sakarības, kas pavirzīs jūs intuīcijas norādītajā virzienā.
  - Tad, kad jūs novērtējat lietu vai dabas vienreizīgumu un skaistumu – jūs ņemat enerģiju. Ja nonākat tajā līmenī, kad sākat izjust mīlestību, tad sākat atdot enerģiju, ja vien vēlaties. Mīlestības loma ilgu laiku netika izprasta. Enerģijas uzņemšana atgādina pacilātību, pat apreibumu un arī mīlestību. Iegūstot pietiekami daudz enerģijas, lai saglabātu šo mīlestības stāvokli, noteikti iespējams padarīt šo pasauli labāku.
  - Atcerieties piestāt dabā, cik bieži vien nepieciešams, lai uzņemtu enerģiju – piepildiet sevi, uzlādējiet sevi ar mīlestību. Atcerieties, ka tad, ja esat šo stāvokli sasniedzis, neviens un nekas nevar atņemt jums vairāk enerģijas, nekā jūs spējat aizstāt. Patiesībā enerģija, kas aizplūst no jums, rada plūsmu arī pretējā virzienā – tikpat spēcīgu. Jums tās nevar aprūkt, bet jums jāapzinās šis process, lai tas paliktu spēkā.
  - Ik reizes, kad mēs papildinām enerģiju un kāda sakarība, gadījuma pēc, liek mums dzīvē pavirzīties uz priekšu, mēs nostiprinām sevi šo enerģijas līmeni - un pēc tam varam pāriet augstākā vibrācijā. Mūsu bērni manto mūsu vibrāciju līmeni un paceļ to augstāk – tā cilvēki turpina evolūciju.
  - Jūsu mistiskā pārdzīvojuma laikā jūsu enerģija izklīst apkārtējā Visumā, tādējādi jūs savienojaties ar to, uzsūcat tā enerģiju un savukārt atdodat savējo itin visam un visur.
  - **Visam ir jāturpinās – cilvēki virza Visuma attīstību pretī augstākām un augstākām vibrācijām – notiek virzība pretī jaunai garīgai apziņai pasaulē.**
-

Piektā atklāsme: Universs spēj piegādāt visu, kas mums vajadzīgs, ja vien mēs atvērtos tam.

Piektā atklāsme vēstī, ka ir arī cits enerģijas avots, bet mēs nevaram pievienoties šim avotam, kamēr pielietojam metodi, ar kuras palīdzību mēs kā indivīdi pakļaujam citus - mums tas jāizbeidz, jo - tikko mēs atsāksim šādu rīcību, tiksīm atdalīti no enerģijas avota. Uzspiežot pārējiem savu gribu /šādu izrikošanos sauc par **kontroles drāmu** mūsu zemapziņā/ nevar īstenoties augšupvirzība, kuru nodrošina sakarības.

Sestā atklāsme: Ir pilnībā jāapzinās sava kontroles drāma.

Nekas neies uz priekšu, kamēr neielūkosimies sevī, lai atklātu, kā mēs rīkojamies, iegūstot enerģiju. Pirms enerģijas uzņemšanas mums jātiek galā ar savu kāri pakļaut citus un tāpēc - jāatgriežas pagātnē noskaidrojot, kā radies kārdinājums nomākt citus. Izprotot kā veidijusies jūsu pašu drāma attiecībā ar vecākiem, draugiem, paziņām.

Katrs nopūlas iegūt enerģiju, rīkojoties vai nu agresīvi - tiešā veidā piespiežot cilvēku pievērst sev uzmanību - vai arī pasīvi, spēlējot uz jūtām. Tādā kārtā drāmu klasifikācija varētu būt šāda: *iebidētājs, pratinātājs, atturīgais un nabaga es /izvērsti ieskats grāmatā/*. Ja esam savu drāmu saskatījuši, tad kļūstam patiesi brīvi, lai paceltos pāri neapzinātajām spēlēm, kuras spēlējam.

Jūsu istās garīgās identitātes meklēšanas process ir - pārskatīt savu dzīvi kā vienu veselumu - garu stāstu, pūloties uzminēt tā pamācošo nozīmi.

Sāciet ar to, ka pajautājat sev, kāpēc es piedzimu tieši šajā ģimenē? Kāda mērķa labad tas notika? Kāpēc jūs dzemdēja tieši šī sieviete un ko jūs varat no viņas mācīties? Jums jāpūlas atklāt, ko māte jums iemācījusi un tajā pašā laikā jāapjauš, kas viņas dzīvē varēja būt citādi - labāk. Tas, ko jūs gribētu mainīt savas mātes dzīvē, daļēji jāpārliūko arī jums. Vecāki nav mūsu radītāji tikai fiziskā nozīmē, tie radījuši mūs arī garīgi. Jūsu ES sākas kaut kur starp viņu abu būtībām, tāpēc arī piedzimāt tieši viņiem, lai turpinātu abu iesākto. Jūsu ceļš ir - atklāt patiesību, kura būtu viņu abu uzskatu sintēze.

Saskaņā ar Rokrakstā sacīto, mums visiem jāpatērē tik daudz laika, cik nepieciešams šim procesam, kas noskaidro pagātni, tad būsiet ieguvis skaidru apjausmu par savu garīgo ceļu, tad spēsiet izprast augstāko jēgu, kuras dēļ esat piedzimuši.

Mums visiem ir garīgais mērķis, misija, kas jāizpilda - pat ja to pilnībā neapzināties. Bet, ja izprotam, mūsu dzīve var virzīties tālāk.

- Atklāsmes runā par jautājumu, ka abas patiesības - gan Austrumu, gan Rietumu iespējams apvienot vienā - AUGSTĀKĀ PATIESĪBĀ. Rietumiem ir taisnība par dzīvi kā progresu, kā evolūciju pretī augstākai attīstības pakāpei. Austrumiem ir taisnība runājot par sava EGO apzināšanos. Mēs nevaram virzīties uz priekšu vienīgi ar loģikas palīdzību. Mums jāsasniedz pilnīgāka apziņa, iekšēja saskaņa ar Dievu, jo vienīgi tad mūsu virzība pretī kautkam labākam notiks pēc mūsu ES augstākā līmeņa prasībām.

Sasniedzot sintēzi starp A un R - saskaņosim cilvēku garīgos centienus.

Septītā atklāsme: Stāstīts par apzināto sevis attīstīšanas procesu - modri uzmanot ikvienu sakarību, ikkatru atbildi, kuru jums sūta Visums.

Kā mēs varam palīdzēt citiem un kā citi sniedz mums atbildes, kuras meklējam. Un vēl - tur rakstīts par pilnīgi jaunu ētiku cilvēku savstarpējās attiecībās, lai padarītu vieglāku katra atsevišķa cilvēka evolūciju.

Ļaujiet savai skaistuma izjūtai un starojumam sevi vadīt. Tās vietas un tie cilvēki, kas spēs jums atbildēt izskatīsies starojoši un pievilcīgi.

- Septītajā atklāsmē stāstīts par sapņiem. Slikti sapņi parasti ir vissvarīgākās norādes. Sapņi nāk tāpēc, lai mums paziņotu kaut ko par mūsu dzīvi - tādu, ko mēs nezinām.
- Septītā atklāsme vēstī, ka mūs vada ne tikai sapņi, bet arī domas un nomoda sapņi sniedz norādes. Ja mēs pievērsam šai norādei uzmanību, tad varam sagatavoties šādam dzīves pagriezianam. Septītā atklāsme māca, ka mums prātā ienāk daudz vairāk šādu domu, nekā mēs apzināties.
- Tāpat māca, ka bailpilnās domas ir jāpadzen un jādomā citas, labākas domas.. Nojausmas vēstīs pārmaiņas uz labo pusi, ja pēc tam atkal parādīsies sliktas nojautas, Rokraksts saka - tādā gadījumā tās jāuzliūko ļoti nopietni, tās nedrīkst neievērot.
- Septītā atklāsme māca, ka ir svarīgi atrast nozīmi - SUDRABA PAVEDIENU, kas slēpjas ikvienā notikumā, pat visnelāgākajā. Jums jāatceras, ka visas atbildes, kuras noslēpumainā veidā saņemam, patiesībā nāk arī no citiem cilvēkiem. Visas atbildes saņemam caur citu cilvēku rīcību, kad tos, it kā nejauši satiekam.

Lai apgūtu Septīto atklāsni un laistos līdz evolūcijas straumei - jāatskatās uz visām apgūtajām atklāsmēm. Vai spējat sakatīt, kā mainījusies pasaule, kopš apgūvāt atklāsmes?

Astotā atklāsme: Māca kā cilvēki izturēsies cits pret citu, māca ētiskas attiecības starp cilvēkiem - kā izturēties pret citiem, lai saņemtu pēc iespējas daudz norāžu.

Astotā atklāsme brīdina, ka attīstība var beigties, ja jūs sākat nodoties otrai personai. Stāsta arī kā audzināt bērnus t.i. par jauno enerģijas izmantošanas veidu cilvēka audzināšanā - sākot no paša sākuma, jau ar bērnu /launākais, ko varam izdarīt, ir - izsmelt viņu enerģiju, visu laiku pamācot - tā mēs radām viņu kontroles drāmas/. Svarīgs ir arī mājiens par bērnu skaitu. Cilvēki ļoti gausi saprot, ka nevajadzētu laist bērnus pasaulē, ja vismaz viens pieaugušais nevar veltīt visu savu laiku un uzmanību vienam bērnam. Mums vienmēr jāatrod iespēja sacīt bērniem patiesību un bērniem vienmēr jāļauj piedalīties sarunās. Kad bērns sāk attīstīties viņš automātiski saņem pretējā dzimuma enerģiju un tikai ar laiku viņš pārslēdzas uz citu enerģijas avotu. Tātad astotā atklāsme stāsta par saskarsmi ar citiem cilvēkiem. Kā veidot pieaugušo attiecības ar bērniem - saucot vārdā kontroles drāmas, lai tās izbeigtu un koncentrētos, lai sūtītu citiem enerģiju.

Rokraksts teic, ka slēptas manipulācijas enerģijas dēļ nevar pastāvēt, ja jūs uz tām norādāt, padarāt tās apzinātas.

Astotā atklāsme stāsta, kā noris cīņa par varu romantiskās attiecībās. Kad cilvēks mācās tikt skaidrībā ar sevi un attīstīties tālāk, viņš var pēkšņi apstāties savā attīstībā pieķeroties otrai personai. Ja mēs sākam uzņemt enerģiju no otra cilvēka, mēs traucējam Visuma enerģijai nokļūt līdz mums. Romantiskās attiecībās svarīgi - katram jāizveido pastāvīgs mehānisms enerģijas uzņemšanai no Visuma un galvenais jāiemācās dzīvot nepakļaujot vienam otru, jo tas kropļo šo vienu veselo ES. Jāveido superpersonu...taču šāda savienība nekad nedrīkst novirzīt mūs no individuālās evolūcijas ceļa. Atrodiet īsto romantisko attiecību modeli, kas jums atbilst un netraucē abiem turpināt savu evolūciju!

Mācoties veidot platoniskās attiecības ar pretējā dzimuma pārstāvjiem jāatceras - šādas attiecības var veidoties tikai ar tādiem cilvēkiem, kuri ir pilnīgi atklāti.

Tas, kā mēs tuvojamies citiem cilvēkiem, norāda, cik ātri norit mūsu attīstība un cik drīz tiks atbildēti mūsu dzīves svarīgākie jautājumi. Ikreiz, kad cilvēks gadās mums ceļā, tam allaž jāsniedz mums kāda norāde. **Gadījuma tikšanās nenotiek!** Bet tas, kā mēs atsaucamies, norāda, vai spējam šos paziņojumus uzņemt. Rokraksts māca, ka mums jāapstājas, lai ko mēs tobrīd darītu un jāatrod tā norāde, kura mums sniedz šī persona, vai arī mums būtu pašiem jāsniedz šai personai. Mēs intuitīvi pazīstam domubiedrus, kuriem ir mums, kas ziņojams. Telepatija ir ļoti dabisks process un ja mēs uzmanīgi izvērtējam, ar ko un par ko jārunā, tad saņemam atbildes uz mūsu uzdotajiem jautājumiem.

Jo vairāk mēs mīlam un apbrīnojam citus, jo vairāk enerģijas saņemam. Tāpēc mīlestība pret citiem un viņu apveltīšana ar enerģiju ir labākais, ko varam darīt savā labā.

Devītā atklāsme: Vēstī, kur mēs, cilvēki evolūcijas rezultātā nonāksim, pie kā tas novedīs, kā mainīsies cilvēku sabiedrība.

Izskaidro, kā cilvēces kultūra mainīsies nākamajā gadsimtā, apziņas evolūcijas rezultātā. Tā attēlo pilnīgi citādu dzīvesveidu. Rokraksts pareģo, ka mēs, cilvēki brīvprātīgi samazināsim savu skaitu, lai visi varētu dzīvot enerģētiskajās un skaistākajās zemes vietās, dzīvot intuīcijas vadīti un tiekšanās pēc varas tiks atmesta - nevajadzēs nevienu kontrolēt, lai radītu sev drošības sajūtu.

Devītā atklāsme attēlo cilvēku pasauli, kur katrs var dzīvot lēnām un nesteidzīgi, uzmanīgi gaidot nākamo nozīmīgo tikšanos, pacilātībā par saņemtajām intuitīvajām norādēm.

Un vēl, ja mēs apzināti rīkotos tā, lai izdabūtu no katra labāko, ko tas spēj dot, nevis mēģinātu citus pakļaut, šādu pieeju varētu pārņemt visa cilvēce.

**Šodien grūti iedomāties, kādā veidā cilvēce nonāktu līdz tādām stāvoklim, kāds attēlots devītajā atklāsmē, ņemot vērā cilvēka dabu.
Rokraksts māca, ka mūs vadīs tieksme pēc patiesības.**

Devītā atklāsmē parāda mūsu dzīves augstāko jāgu - tā norāda, ka mēs, cilvēki esam visas evolūcijas vainagojums un tagad mēs sākam visu šo procesu apzināties un rodas izpratne par paaudžu maiņas virzību uz augstākām garīgām vibrācijām t. i., katra paaudze patērē vairāk enerģijas un akumulē vairāk patiesības, pēc tam nododot savu pieredzi nākamās paaudzes cilvēkiem, kuri turpina šo tālākvirzību. Cilvēki dzīvo uz šīs planētas, lai apzināti attīstītos un devītā atklāsmē vēsti, ka kultūra attīstīsies šajā paredzētajā virzienā.

Devītā atklāsmē teic, ka mēs, cilvēki paceļot savu vibrāciju līmeni, varam piedzīvot neticamas lietas. Atklāsmē apgalvo, ka lielākā daļa indivīdu sasniegs šo vibrāciju līmeni trešajā tūkstošgadē.

Jo vairāk skaistā spējam saskatīt, jo ātrāk attīstāmies, jo augstākas top mūsu vibrācijas un mūsu uztverei attīstoties un vibrācijām pieaugot, mūs atvērs Debesīm. Mēs esam šeit, lai sasniegtu Debesis Zemes virsū un tagad mēs zinām, kā tas izdarāms!

- Rokraksts vēsī par to, ka tad, kad zināsim vairāk par enerģijas dinamiku Visumā, mēs pieredzēsim, kas īstenībā notiek tad, ja mēs kādam kaut ko iedodam. Galvenā doma ir tā - lai mēs dotu ko dodami, saņemsim atpakaļ daudz vairāk.
  - Došana ir Visuma atbalsta sistēma - dodami prom, mēs saņemam atpakaļ tāpēc, ka šādā veidā darbojas Visuma enerģija. Ja esam sākuši dot, mums allaž ienāks vairāk, nekā mēs spētu dot projām un mūsu dāvanas nonāk pie tiem, kas mums nesuši garīgo patiesību. Jo vairāk ļaužu pievienotos šādai garīga rakstura ekonomikai, jo jūtāmākas būtu pārmaiņas nākamās tūkstošgades kultūrā.
  - Šobrīd mums ir svarīgi saprast, kurp ejam. Mēs esam šeit uz šīs planētas, ne jau tāpēc, lai dibinātu personīgās impērijas, kuras pārvaldīt, bet tāpēc, lai attīstītos.
  - Daba jākopj un jāsaudzē - kā neticami spēcīgs enerģijas avots.
-

Un vēl:

Jums šķiet, ka Rokraksts grauj jūsu reliģiskos uzskatus? Ka evolūcija ir mīts? Ka Dievs ievirza nākotni kā viņš to vēlas? Vai arī apgalvojums, ka cilvēki paši var virzīt savu evolūciju, nozīmē noliegt Dieva gribu, jo tā cilvēki top egoistiski un šķirti no Dieva? Viņi var sākt domāt, ka vissvarīgākā ir pašu evolūcija, nevis Dieva griba? Izejot no šiem jautājumiem, nav brīnums, ka ir cilvēki, kas vēlas noslēpt Rokraksta esamību.

Kas būtu vajadzīgs, lai pārliecinātu šos, kas nevēlas Rokrakstu darīt zināmu cilvēcei?
Atbilde: Tam būtu jāzin visa patiesība! Viņam būtu jābūt skaidrībā par to, kā cilvēki izturētos cits pret citu, ja katrs rīkotos tā, kā māca Rokraksts.

Svarīgi: enerģijas uzņemšana ir kas tāds, par ko atklāti jārunā, citādi visa cilvēce var sākt virzību atpakaļ un iedomāties, ka dzīves jēga ir - valdīt pār citiem un izmantot planētu savām iegribām. Ja mēs atgriezīsimies pie tā, tad neizdzīvosim. Katram no mums ir jādara viss, ko spējam, lai izplatītu šo ziņu!